

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН ТЕМЕНУЖКИТЕ СА СИНИ

Част 7 от „Алекс Крос“

Превод от английски: Дори Габровска, 2004

chitanka.info

Посвещавам тази книга на моя приятел Кайл Крейг, който не работи във ФБР, но който според мен има много интересно име.

Трябва да спомена и още няколко меценати:

Джим Хийкин, Мери Джордан, Фърн Галперин, Мария Пугач, Айрийн Маркоки, Барбара Грошзевски, Тони Пейзнър и моята сладка Сузи.

**ПРОЛОГ
БЕЗ ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ**

1.

Нищо никога не започва, когато си мислим, че започва. Така че, разбира се, тази история не започва с жестокото, подло убийство на агента от ФБР и моя добра приятелка Бетси Кавалиър. Само си мислех, че започна с това. Грешката бе моя и се оказа сериозна и горчива.

Пристигнах в дома на Бетси в Уудбридж, Вирджиния, посред нощ. Никога преди не бях идвал тук, но не ми беше трудно да го открия. Линейките и ФБР вече бяха пристигнали. Светещите им сигнални лампи хвърляха червени и жълти отблясъци във всички посоки и обливаха двора и верандата с ярки струи светлина.

Поех си дълбоко дъх и влязох. Бях загубил равновесието си. Виеше ми се свят. Забелязах една висока блондинка на име Санди Хамъндс, която бе агент от ФБР Личеше, че е плакала. Тя бе приятелка на Бетси.

На една масичка в антрето видях служебния револвер на Бетси. До него имаше напечатано картонче, напомнящо за датата на следващия редовен проверовъчен изпит по стрелба, на който трябваше да се яви Бетси. Каква горчива ирония.

Принудих се да измина дългия коридор, който водеше до дневната. Къщата изглеждаше близо стогодишна и бе пълна с разни декоративни дреболии, по които Бетси много си падаше. Спалнята се намираще в края на коридора.

Веднага разбрах, че убийството е станало там. Криминолозите от ФБР и местните полицаи кръжаха около отворената врата като сърдити оси край разбунен кошер. В къщата цареше странна, нереална тишина. Беше ужасно, по-лошо нямаше накъде. Изобщо.

Още един от партньорите ми бе мъртъв.

Втори партньор ставаше жертва на брутално убийство за две години.

А Бетси бе много повече от партньор.

Как бе могло да се случи това? Какво означаваше?

Видях малкото тяло на Бетси, проснато на дървения под, и се вцепених. Притиснах длан към лицето си, рефлекс, който не можех да

контролирам.

Убиецът я бе съблякъл гола. Не видях дрехите ѝ никъде из стаята. Долната половина на тялото ѝ бе плувнала в кръв. Беше използвал нож. Бе излял яростта си върху Бетси. Отчаяно исках да я покрия с нещо, но знаех, че не може.

Кафявите очи на Бетси се взираха в мен, но не виждаха нищо. Спомних си как целувах тези очи и това сладко лице. Спомних си смеха на Бетси, висок и мелодичен. Стоях неподвижно дълго време, скърбях за Бетси, изпълнен от болка заради това, че вече я нямаше. Исках да се обърна, но не помръдвах. Просто не можех да я оставя така.

Докато стоях в спалнята и се опитвах да измисля нещо смислено за убийството на Бетси, мобилният телефон в джоба на сакото ми иззвъня. Подскочих. Грабнах го, но се поколебах дали да отговоря, всъщност не исках.

— Алекс Крос — изрекох накрая.

Чух машинно обработен глас, който ме прониза като нож. Потреперих пряко волята си.

— Знам кой се обажда и дори знам къде си. В дома на бедната заклана Бетси. Чувстваш ли се малко като кукла на конец? Би трябвало — каза Мислителя. — Защото си точно това. Всъщност ти си любимата ми марионетка.

— Защо я уби? — попитах чудовището. — Нямахше нужда да го правиш.

Той се засмя с механичния си смях и косъмчетата по тила ми настръхнаха.

— Трябваше да се сетиш, че ще го направя, не мислиш ли? Нали си прочутият детектив Алекс Крос. Разкрил си толкова големи, важни случаи. Ти залови Гари Сонежи, Казанова. Разреши загадката на Джек и Джил. За бога, ти си впечатляваща личност.

Заговорих тихо:

— Защо не дойдеш да се справиш с мен още сега? Още тази вечер? Както казваш, знаеш къде съм.

Мислителя отново се засмя, тихо, почти без дъх.

— А защо пък да не убия баба ти и трите ти деца тази вечер? Знам ги къде са. Оставил си партньора си да ги пази, нали? Мислиш,

че той може да ме спре? Джон Сампсън няма никакъв шанс насреща ми.

Затворих и изтичах навън. Обадох се на Сампсън във Вашингтон и той вдигна на второто позвъняване.

— Всичко наред ли е там? — попитах задъхан.

— Всичко е нормално, Алекс. Нямаме никакви проблеми. Обаче ти не ми звучиш добре. Какво става? Какво се е случило?

— Той каза, че ще дойде да убие теб, Нана и децата — казах на Джон. — Мислителя.

— Няма начин, готин. Никой не може да се промъкне покрай мен. Ох, как ми се ще да се опита!

— Внимавай, Джон. Веднага тръгвам обратно за Вашингтон. Моля те, внимавай. Той е луд. Той не просто е убил Бетси. Той се е гаврил с нея.

Затворих телефона и се втурнах с всичка сила към старото си порше.

Мобилният телефон извънтя точно преди да се кача в колата.

— Крос. — Вдигнах, без да спирам, опитвайки се да закрепя телефона между рамото и брадичката си.

Пак беше той. Смееше се маниакално.

— Можеш да се успокоиш, доктор Крос. Чувам, че си задъхан. Няма да се занимавам с тях тази вечер. Просто те занасях. Забавлявах се за твоя сметка. В момента бягаш, нали? Продължавай да бягаш, доктор Крос. Но няма да си достатъчно бърз. Не можеш да ми избягаш. Защото искам точно теб. Ти си следващият, доктор Крос.

ЧАСТ ПЪРВА
УБИЙСТВА В КАЛИФОРНИЯ

2.

Лейтенантът от американската армия Марта Уайът и приятелят ѝ сержант Дейвис О'Хара напредваха с бърз ход, докато вечерната мъгла се спускаше като жълтеникав облак над парка „Голдън Гейт“ в Сан Франциско. Двамата изглеждаха красиви, дори впечатляващи на избледняващата дневна светлина.

Марта чу първото ниско ръмжене и си помисли, че навярно е куче, загубило се в хубавата част на парка, която се простираше от Хейт Ашбъри до океана. Чу се толкова далече от тях, че Марта не се разтревожи.

— Голямото кууууче! — подхвърли тя на Дейвис, докато двамата тичаха нагоре по стръмния хълм, от който се разкриваше зашеметяваща гледка към висящия мост, който свързваше Сан Франциско и окръг Марин. „Голямо кууууче“ бе израз, който двамата използваша за всичко прекомерно голямо — от реактивни самолети до сексуални атрибути и много големи кучета.

Скоро гъстата мъгла щеше напълно да обвие моста и залива, но засега гледката бе великолепна, несравнима, едно от любимите им неща в Сан Франциско.

— Обичам тази алея, този красив мост, залеза — цялото това великолепие — каза Марта спокойно и напевно. — Но няма да се отдавам на лоша поезия. Време е да сритам добре оформения ти стегнат задник, О'Хара.

— Това ми звучи като евтин женски шовинизъм — измърмори той, но усмивката му разкриваше най-белите зъби, които тя бе виждала някога и до които бе докосвала езика си.

Марта ускори леко темпото си. Тя бе звездата на отбора по бягане в пресечена местност в университета си и все още бе в отлична форма.

— Хм, това ми прилича на началото на оправданието на победения.

— Да видим кой ще спечели и тогава да говорим. Победеният ще плати вечерята.

— Вече усещам вкуса на мексиканската кухня. Мммм, вкусно.

Внезапно шеговитият разговор на двамата бегачи бе прекъснат от много по-силно изръмжаване. Чуваше се и от по-близо.

Не изглеждаше възможно куче да пробяга такова голямо разстояние толкова бързо. Може би в околността имаше две големи кучета.

— Нали в този парк няма котки? — попита Дейвис. — Имам предвид котки от рода на планинските лъвове.

— Не, разбира се, че няма. Спокойно, приятел. Намираме се в Сан Франциско, не насред Монтана — поклати глава Марта. Капчици пот отхвъркнаха от късо подстриганата ѝ червеникавокафява коса. В този момент ѝ се стори, че чува стъпки. *Някой излязъл да побяга като тях, но с голямото си куче?*

— Я най-добре да се махаме от тази гора — предложи Дейвис.

— Защо не. Този път съм съгласна с теб. Който стигне последен до паркинга, става само за кучешка храна.

— Не е смешно, лейтенант Марта. Лоша шега. Започва да става малко зловещо.

— Не знам дали има големи котки по тези места, но май току-що видях едно плашливо котенце.

Ново силно ръмжене — съвсем близо до тях. Следваше ги по петите. И то с бясна скорост.

— Хайде! Да вървим! По-бързо! — каза Марта Уайът. Вече и тя бе леко изплашена, бягаше с всичка сила, а това значеше много бързо.

Още едно зловещо ръмжене прониза сгъстяващата се мъгла.

3.

Лейтенант Марта Уайът определено бягаше все по-бързо. Разстоянието между нея и Дейвис нарастваше. Тя участваше в триатлони за забавление. А той работеше зад бюро, макар че определено изглеждаше много добре за счетоводител.

— Хайде, давай, не изоставай, Дейвис! Не изоставай! — извика тя през рамо.

Приятелят ѝ от изминалата една година не отговори. Е, това слагаше точка на всички бъдещи спорове кой от двамата е в по-добра форма, кой е истинският атлет. Разбира се, Марта не се съмняваше в това от самото начало.

Следващото ръмжене и тежките стъпки върху падналите листа прозвучаха още по-близо. Почти я настигаха.

Но какво всъщност я настигаше?

— Марта! Зад мен има нещо. О, боже! Бягай! Бягай, Марта! — извика Дейвис. — Махни се веднага оттук!

Усети мощен прилив на адреналин. Наведе глава напред, сякаш се опитваше първа да достигне някаква невидима финална линия. Ръцете и краката ѝ се движеха синхронно, като идеално действащи бутала на механизъм. Пренесе тежестта си напред, както правят всички добри бегачи.

Чу още викове зад себе си. Погледна назад, но не видя Дейвис. Письците бяха толкова ужасяващи, че тя почти спря да тича. Но Дейвис бе нападнат от нещо кръвожадно. Марта осъзна, че е най-разумно да потърси помощ. Полицията. Някой.

Письците на приятеля ѝ отекваха в ушите ѝ и тя бягаше напълно обзета от паника, без да осъзнава накъде се движи. Препъна се в някакъв издаден камък и се претърколи по стръмния хълм. Блъсна се в основата на едно дърво, но поне то спря падането ѝ.

Като в просъница успя да се надигне. Боже, бе почти сигурна, че е счупила дясната си ръка. Прихвана я с лявата си ръка и побягна напред тромаво и със залитане.

Стигна до един от павираните тесни пътища, които се виеха из парка. Письците на Дейвис бяха спрели. Какво се бе случило с него? Трябваше да намери помощ.

Видя чифт приближаващи се фарове на кола и изтича на средата на пътя. Застана точно върху осевата линия, чувствайки се като побъркана. *За бога, та това беше Сан Франциско.*

— Моля ви, спрете, моля ви, сирете! Хей, хей, хей! — Тя махаше със здравата си ръка и викаше колкото ѝ глас държи. — Спрете! Трябва ми помощ!

Бялата кола се движеше бързо точно насреща ѝ, но после, слава богу, спря рязко. Двама мъже изскочиха и се втурнаха към нея. Те щяха да ѝ помогнат. На предния капак на колата имаше червен кръст.

— Помогнете ми. Моля ви! — каза Марта. — Приятелят ми е ранен.

Неочаквано нещата се влошиха още повече. Единият от мъжете я удари със затворен юмрук. Преди Марта да осъзнае какво става, падна тежко. Брадичката ѝ се удари в паважа и отскочи като мокра топка. Нов силен удар почти я изпрати в безсъзнание.

Тя вдигна поглед, опита да го фокусира и в същия миг съжали за това. В нея се вираха огнени червени очи. Една уста зееше отворена. Две ужасни усти. Никога преди не бе виждала такива зъби. Бяха като наточени ножове. Резците бяха огромни.

Тя усети как зъбите се забиват в бузите ѝ, после във врата. *Как бе възможно?* зъбите разкъсваха кожата ѝ и Марта запищя, докато гърлото не я заболя. Тя се опитваше да се претърколи, извиваше се и риташе нападателите си, но без никаква полза. Те бяха невероятно силни. И двамата ръмжаха кръвожадно.

— Фантазия — прошепна единият в ухото на Марта. — Не е ли прекрасно? Каква късметлийка си. Да бъдеш избрана измежду всички красиви хора в Сан Франциско. Ти и Дейвис.

4.

Беше свършено утро с ясно синьо небе във Вашингтон — е, почти свършено. Мислителя се обаждаше на мобилния ми телефон:

— Здравсти, Алекс. Липсвах ли ти? Ти ми липсваше, партньоре.

Негодникът ми се обаждаше по телефона всяка сутрин от повече от седмица. Обиждаше ме и ме заплашваше. Понякога просто ме псуваше в продължение на няколко минути, тази сутрин звучеше съвсем любезно.

— Какво очакваш от днешния ден? Имаш ли някакви големи планове? — попита той.

Всъщност имах — планирах да го заловя. Намирах се в един микробус на ФБР, който вече се движеше. Опитвахме се да проследим обаждането и очаквахме много скоро да установим точното му местонахождение. ФБР бяха уредили съдебна заповед и телефонната компания бе включена в операцията. Аз седях отзад в микробуса заедно с трима агенти от Бюрото и партньора ми Джон Сампсън. Потеглихме от дома ми на Пета улица веднага след като телефонът ми иззвъня и се движехме по Северната магистрала. Моята задача бе да го задържа на линия, докато проследим обаждането.

— Кажи ми за Бетси Кавалиър. Защо избра нея, а не мен? — попитах го.

— О, тя беше много, много по-красива — каза Мислителя. — И по-приятна за чукане.

Един от техниците говореше някъде зад мен. Опитах да слушам и двата разговора. Агентът каза:

— Напълно заслужава името си. Разполагаме с най-добрата апаратура и би трябвало веднага да открием откъде идва обаждането. Но поради някаква причина това не става.

— Защо не, по дяволите? — попита Сампсън и се приближи към останалите агенти.

— Не мога да кажа точно защо. Излизат ни различни местоположения, но постоянно се променят. Може би говори от

мобилен телефон, докато шофира. Мобилните телефони са по-трудни за проследяване.

Забелязах, че сме стигнали до изхода от Ди стрийт. После навлязохме в тунела на Трета улица. Къде беше той?

— Всичко наред ли е, Алекс? Струваш ми се малко разсеян — каза Мислителя.

— Не, разполагаш с цялото ми внимание. Партньоре. Наслаждавам се на малкия ни сутрешен разговор.

— Не знам защо се оказва толкова трудно — оплака се техникът от ФБР.

Защото той е Мислителя, искаше ми се да му извикам в отговор.

Видях вдясно Вашингтонския конгресен център. Микробусът направо летеше със сто — сто и двайсет километра в час по градските улици.

Подминахме хотел „Ринесънс“. Откъде, по дяволите, се обаждаше Мислителя?

— Мисля, че го открихме. Съвсем близо сме — каза развълнувано единият от младите агенти.

Микробусът на ФБР спря и вътре внезапно настана хаос. Дватама със Сампсън извадихме pistolетите си. Пипнахме го. Не можех да повярвам, че го пипнахме.

После всички в микробуса изръмжаха недоволно и запроклинаха. Погледнах навън и поклатих ядосано глава.

— Боже господи, можете ли да повярвате? — извика Сампсън и блъсна с юмрук по стената на микробуса. Намирахме се на Пенсилвания авеню 935, сградата „Джей Едгар Хувър“, главната квартира на ФБР.

— Сега пък какво става? — попитах агента, който ръководеше операцията. — Къде, по дяволите, се дяна той?

— Мамка му, сигналът отново блуждае. Отново се движи извън Вашингтон. Добре, сега пък се върна в града. Боже, сигналът току-що изскочи извън окръг Колумбия.

— Довиждане, Алекс. Поне засега. Както вече ти казах, ти си следващият — каза Мислителя и ми затвори.

5.

Остатъкът от деня ми бе дълъг, тежък и потискащ. Повече от всичко се нуждаех да се разсея от Мислителя.

Не съм сигурен кога или откъде или как бях събрал смелост, но тази вечер имах среща. Щях да излизам с една адвокатка от кабинета на областния прокурор тук, във Вашингтон. Елизабет Муър бе невероятно забавна и приятно безцеремонна. Беше едра жена с много сладка усмивка, която караше и мен да се усмихвам. Вечеряхме в ресторант „Марсел“ във Фоги Ботъм, който е много подходящо място за такива срещи. Френска кухня с фламандски привкус. Вечерта не можеше да протече по-добре. Според мен, а бях сигурен, че и Елизабет е на същото мнение.

След като сервитьорът се отдалечи с поръчката ни за десерт и кафе, Елизабет леко постави ръката си върху моята. Масата ни бе осветена от една-единствена свещ в кристален свещник.

— Добре, Алекс. Минахме през всички подготвителни маневри. Те определено ми харесаха — каза тя. — Къде е уловката обаче? Трябва да има някаква уловка. Определено. Всички добри мъже са заети. Знам го от опит. Така че защо се държиш така, сякаш сме на среща?

Разбрах много добре какво има предвид Елизабет, но се престорих на леко озадачен.

— Уловка? — свих рамене, после се подсмяхнах.

Тя се засмя на глас.

— Ти си на колко — трийсет и девет — четирийсет?

— Четирийсет и две, но благодаря все пак — казах аз.

— Издържа успешно всеки тест, на който бих могла да те подложам...

— Например?

— Например това, че избра да вечеряме в този страхотен ресторант. Романтичен, но не прекалено. Например че дойде точно на минутата да ме вземеш. Например че наистина се заслуша, докато ти

говорех за някои от нещата, които ме интересуват. Например че си много красив — не че това има значение за мен. Да, така е.

— Освен това обичам децата и не бих имал нищо против да се сдобия с още няколко — добавих аз. — Прочел съм всички романи на Тони Морисън. Мога съвсем прилично да се оправям с водопроводни повреди. Мога и да готвя, ако се налага.

— Уловката? — настоя тя. — Хайде, изплюй камъчето.

Сервитьорът се върна с кафето и десертите ни и точно докато той наливаше димящата течност в чашата на Елизабет, пейджърът ми иззвъня.

О, боже!

По дяволите!

Погледнах през масата към нея и примигнах. Определено аз примигнах първи от двамата.

— Имаш ли нещо против да отговоря на това обаждане? Важно е. Разпознавам номера — ФБР в Куонтико. Няма да се бавя. Веднага се връщам.

Отидох във фойето пред тоалетните и извадих мобилния си телефон. Обадох се на Кайл Крейг във Вирджиния. Кайл бе мой добър приятел от години, но откакто станах полицаи за свръзка между Бюрото и вашингтонската полиция, го виждах твърде често. Той постоянно ме привличаше в разследването на най-отвратителните случаи на убийства, с които се занимаваше ФБР. Напоследък не се радвах на обажданията му. Сега пък какво се беше случило?

Кайл знаеше, че му се обаждам аз. Дори не си направи труда да ми каже „здрости“.

— Алекс, помниш ли един случай, по който работихме преди четиринайсет месеца? Избягало от дома си момиче, намерено обесено на кабела на лампата в хотелската си стая. Патриша Камерън? В Сан Франциско са станали две убийства, които много приличат на нейното. Станали са снощи в парка „Голдън Гейт“. Ужасна история — най-ужасната, за която съм чувал напоследък.

— Кайл, в момента вечерям с една привлекателна, приятна, интересна жена. Ще ти се обадя утре. Обещавам. Тази вечер не съм на работа.

Кайл се засмя. Понякога успявам да го развеселя.

— Нана вече ми каза. Имаш среща с някаква адвокатка, нали? Чувал ли си този виц: дяволът среща един адвокат. Обещава му да го направи старши съдружник във фирмата, но в замяна иска душата му и душите на всички от семейството му. Адвокатът поглежда недоумяващо дявола и пита: „А къде е уловката?“.

След като ми разказа вица, Кайл продължи и ми обясни много по-подробно, отколкото исках да чувам, за приликите, свързващи ужасните убийства в Сан Франциско и онова във Вашингтон. Помнех жертвата, Патриша Камерън. Все още виждах лицето ѝ. Поклатих глава, за да прогоня образа.

Когато той завърши разказа си, а Кайл има склонност да се впуска в твърде много подробности, се върнах при Елизабет на масата.

Тя се усмихна тъжно и поклати глава.

— Мисля, че разбрах каква е уловката — каза тя.

Насилих се да се засмея, но вътрешно вече бях напрегнат като струна.

— Честна дума, не е толкова зле, колкото изглежда.

Много по-зле е, Елизабет.

6.

Сутринта закарах децата до училище на път за летището. Джени е на осем, Деймън току-що навърши десет. Те са много добри деца, но все пак са деца. Ако им дадеш и малко преимущество, веднага се възползват и се опитват да постигнат повече. Някой, не помня кой, беше казал: „Американските деца страдат от прекалено голямото внимание на майка си и прекалено малкото внимание на баща си“. При моите деца е точно обратното.

— Лесно мога да свикна с това — заяви Джени, когато спряхме пред училището. Шаде пееше нежно от компактдиска. Много приятно.

— Не свиквай. От къщи до училище са само пет пресечки. Когато бях малък и живеехме в Северна Каролина, вървах пеша осем километра и половина до училище, като минавах през тютюневите поля.

— Да, да — изсумтя Деймън. — Забрави да споменеш, че си ходел бос. Това го пропусна.

— Наистина ходех бос. Благодаря, че ми напомни. Вървах бос през онези ужасни тютюневи поля до училище.

Децата се засмяха, аз също. Обикновено ми е много приятно с тях и постоянно ги снимам с видеокамерата. Правя го с надеждата, че ще мога да гледам тези приятни филми, когато и двамата станат невъзможни в пубертета. Освен това се страхувам, че може да се разболея от онази проклета болест, при която не помниш нищо. Доста хора вече са болни от нея.

— Имам голям концерт в събота — напомни ми Деймън. Той пее за втора година в хора на вашингтонските момчета и се представя отлично. Може да стане следващият Лутер Вандрос или може би Ал Грийн или навярно просто ще си бъде Деймън Крос.

— Ще се върна до събота, Деймън. Можеш да разчиташ на думата ми, че няма да пропусна концерта ти.

— Вече пропусна доста концерти — отбеляза той малко остро.

— Това беше предишният Алекс Крос. Сега пред вас е новият Алекс. Освен това съм идвал на няколко от твоите концерти.

— Толкова си смешен, татко — каза Джени и се засмя. И двете ми деца са много умни и отракани.

— Ще се върна за концерта на Деймън — обещах аз. — А вие помагайте на баба с къщната работа. Тя е вече почти на сто години.

Джени направи физиономия.

— Баба е момиче на осемдесет години или поне така казва. Тя обича да готви и да мие чинии, и да подрежда след нас — изреди Джени, като имитираше мърморенето на Нана. — Наистина.

— До събота тогава, нямам търпение да дойда на концерта — казах на Деймън. Това бе самата истина. Момчешкият хор е едно от тайните съкровища на Вашингтон. Бях много щастлив, че Деймън бе достатъчно талантлив, за да го приемат в хора, но още повече бях щастлив, че в хора му харесва и той репетира с желание. — Целувки и прегръдки — казах им аз.

Деймън и Джени изстенаха, но се наведоха към мен, а аз се запитах още колко време щяха да се съгласяват да се прегръщаме и целуваме по бузата. Докато все още можех да се радвам на това благоволение, се възползвах възможно най-пълно от него. Когато децата ти носят радост, не трябва да я пилееш.

— Обичам ви — казах им, преди да се разделим. — Какво ще кажете?

— И ние те обичаме — отвърнаха в хор Деймън и Джени.

— И затова ти позволяваме да ни засрамваш така пред училище и пред погледите на всичките ни приятели — заяви Джени и ми се изплези.

— Повече никакво возене до училище — казах ѝ аз. После и аз им се изплезих, преди да се обърнат и да хукнат при приятелите си. За мое съжаление растяха твърде бързо.

7.

Обадих се на Кайл Крейг от летището и той ми каза, че най-добрият му екип в Куонтико проверява за сходни случаи на убийства из цялата страна. Подчерта, че според него този случай е колкото ужасяващ, толкова и важен. Запитах се какво още знае той. Обикновено знаеше повече, отколкото казваше.

— Рано си станал, Кайл, и вече работиш усилено. Този случай е привлякъл изцяло вниманието ти. Защо така?

— А как иначе? Случаят е уникален. Не съм виждал нищо подобно на него. Инспектор Джамила Хюз ще те посрещне на летището, ако успее. Тя ръководи разследването, казаха, че е много добра. В отдел „Убийства“ в Сан Франциско работят само две жени и тя е една от тях, така че вероятно наистина си разбира от работата.

По време на полета от Вашингтон четях и препрочитах факсовете, които бях получил сутринта относно ужасните убийства в парка „Голдън Гейт“. Първоначалните бележки на инспектор Хюз от местопрестъплението бяха точни и подробни, но най-вече потресаващи.

Водех си свои бележки на основата на нейните: използвах мои си съкращения, правех го при всеки случай, по който работех.

Жертви — мъж и жена, намерени мъртви в 3:20 през нощта в парка „Голдън Гейт“, Сан Франциско. Защо там? Да посетя парка, ако е възможно.

Жертвите — обесени за краката на един дъб. Защо? За да се източи кръвта от телата? Защо да се източва? Някакъв обред на прочистване? Духовно пречистване?

Телата — голи и плувнали в кръв. Защо голи? Еротичен подтекст? Сексуални убийства? Или просто проява на бруталност? Да се изложат пред очите на другите поради някаква причина?

Краката, ръцете и гръдният кош на мъжа са жестоко нарязани — жертвата изглежда многократно ухапана. Мъжът в действителност е умрял от ухапванията!!!

Жената е изпохапана — но не толкова жестоко. Също има разрези, направени с нещо остро. Умряла от масивна кръвозагуба: жената е загубила над 40% от кръвта си.

Малки червени точки на мястото, където глезените на жертвите са завързани. Описани като подкожни кръвоизливи от съдебния лекар.

Следите от зъби по тялото на мъжа са от някакво голямо животно. Възможно ли е изобщо това? Какво животно би нападнало човек, излязъл да тича в голям градски парк? Изглежда доста невероятно, меко казано.

Бяло вещество по краката и стомаха на мъжа. Може би семенна течност. Каква игра са играели убийците? Садо-еротична?

Спомних си подобния случай във Вашингтон. Как бих могъл да го забравя?

Шестнайсетгодишно момиче, избягало от дома си в Орландо, Флорида, бе намерено мъртво и жестоко обезобразено в хотелска стая в центъра на града. Казваше се Патриша Доун Камерън. Сходствата с убийствата в Калифорния бяха прекалено набиващи се на очи, за да се пренебрегнат. Момичето във Вашингтон бе жестоко изпохапано по цялото тяло. Бе обесено за краката на кабела на лампата в хотелската стая.

Открили тялото ѝ, когато в крайна сметка кабелът не издържал тежестта и се скъсал, при което трупът паднал шумно на пода. Патриша Камерън бе умряла от масивна кръвозагуба. Бе загубила почти 70% от кръвта си.

Първият въпрос бе съвсем очевиден.

Защо му е на някого толкова много кръв?

8.

Още си мислех за странните, ужасни ухапвания и изгубената кръв, когато слязох от самолета и се озовах на претъпканото международно летище на Сан Франциско. Огледах се за инспектор Джамила Хюз. Според слуховете тя бе привлекателна чернокожа жена.

Забелязах, че един господин близо до изхода чете „Икзаминър“. Видях голямото заглавие на първа страница: Ужас в парка „Голдън Гейт“, двама убити.

Не видях никой да ме чака, така че започнах да се оглеждам за табелите, упътващи към спирките на обществения транспорт. Носех само ръчен багаж; бях обещал да се прибера у дома до събота, за концерта на Деймън. Бях обещал и възнамерявах отсега нататък винаги да спазвам обещанията си. Честна дума.

Една жена се приближи до мен, когато тръгнах към изхода.

— Извинете, вие ли сте детектив Алекс Крос?

Забелязах я точно преди да ме заговори. Беше с дънки и черно кожено яке, облечено върху бледосиня тениска. После забелязах издайническата подутина от кобура на кръста ѝ. Беше към трийсет и пет годишна, симпатична на вид, земна, приятна като за детектив от отдел „Убийства“, които обичайно са леко навъсени.

— Инспектор Хюз? — попитах аз.

— Джамила. — Тя ми протегна ръка и се усмихна, когато я поех. Усмивката ѝ също бе приятна. — Радвам се да се запознаем, детектив Крос. Обикновено не възприемам никакви идеи, произхождащи от ФБР, но репутацията ви се движи преди вас. Пък и убийството във Вашингтон прилича твърде много на тези две. Така че — добре дошли в Сан Франциско.

— Радвам се, че съм тук — отвърнах на усмивката ѝ и разтърсих ръката ѝ. Тя стисна моята силно, но не прекалено. — Тъкмо си мислех за убийството във Вашингтон. Бележките ви от местопрестъплението съживиха спомените ми. Така и не стигнахме донякъде с убийството на Патриша Камерън. Можете да добавите това към така наречената ми репутация, тази, която ме изпреварва.

Джамила Хюз отново се усмихна. Искрено. В усмивката ѝ нямаше нищо престорено. Тя не приличаше на детектив от полицията и това навярно бе хубаво. Изглеждаше твърде нормална за ченге.

— Е, по-добре да побързаме. Свързах се с един специалист по ветеринарна стоматология и имам среща с него в моргата. Той е близък приятел със съдебния лекар. Какво ще кажете обиколката на забележителностите на Сан Франциско да започне оттам?

Поклатих глава и се усмигнах.

— Всъщност точно това се надявах да видя. Мисля, че съм чел за градската морга в един от туристическите справочници. Когато сте в Сан Франциско, не пропускайте да навестите моргата.

— Няма я в пътеводителите — каза Джамила, — а би трябвало. Много по-интересна е от пътуването в старинен трамвай.

9.

След по-малко от петдесет минути двамата с Джамила Хюз бяхме в моргата, намираща се в прочутата Съдебна палата на Сан Франциско. Там ни чакаха главният съдебен лекар Уолтър Лий и ветеринарният стоматолог доктор Панг.

Доктор Алън Панг бавно и подробно огледа двата трупа, преди да ни каже и дума. Вече бе разгледал снимките на ухапванията, направени още на местопрестъплението. Той бе дребен мъж, напълно плешив, с очила с много дебели черни рамки. В един момент, докато той оглеждаше труповете, забелязах, че инспектор Хюз си намигва със съдебния лекар. Според мен и двамата мислеха, че доктор Панг е странна птица. Аз също бях на това мнение, но той подхождаше съвсем задълбочено и очевидно сериозно към задачата си.

— Добре, добре. Готов съм да говоря за естеството на ухапванията — заяви той, когато най-после се обърна към нас. — Разбрах, че сте направили копия на следите от ухапванията, нали, Уолтър?

— Да, снемме следите с пудра за вземане на отпечатъци от пръсти. Копията трябва да са готови до ден-два. Разбира се, направихме и намазки, за да открием евентуални остатъци от слюнка.

— Добре. Според мен това е правилният подход. Готов съм да изкажа мнението си, по-точно предположението си.

— Отлично, Алън — каза Лий съвсем сериозно. Той беше с бяла престилка, на джоба на която бе избродирано „Дракон“. Беше висок мъж, към метър и осемдесет и пет, и тежеше поне сто и десет килограма. Излъчваше абсолютна самоувереност. — И друг път съм разчитал на познанията на доктор Панг — обясни ми той. — Той е експерт по ветеринарна стоматология във Ветеринарния център в „Бъркли“. Алън е един от най-добрите специалисти в тази област в света и ние имаме късмет, че можем да използваме помощта му в този случай.

— Благодаря ви, че намерихте време, доктор Панг — каза инспектор Хюз. — Оценяваме високо помощта ви.

— Наистина оценяваме това, което правите — включих се в хора от хвалебствия и благодарности и аз.

— Няма нищо, за мен е удоволствие — каза той. — Не съм съвсем сигурен с какво да започна, освен с това, че тези две убийства са изключително любопитни и за самия мен. Мъжът е жестоко изпохапан и аз съм относително сигурен какъв е бил нападателят му — всъщност бил е тигър. Ухапванията по жената са направени от двама души. Изглежда, тигърът и тези двама души са били заедно. В група. Което е необичайно. И странно, меко казано.

— Тигър? — Джамила изрази на глас недоверието, което всички изпитвахме. — Сигурен ли сте? Това не ми изглежда възможно, доктор Панг.

— Алън, обясни по-подробно, моля те — намеси се Уолтър Лий.

— Ами, както знаете, хората са хетеродонти, т.е. те имат зъби с различни размери и форми, които изпълняват няколко различни функции. Най-характерни са кучешките ни зъби, които се намират между последния резец и първия кътник от всяка страна на челюстта. Кучешките зъби се използват за разкъсването на храната.

Уолтър Лий кимна и доктор Панг продължи. На този етап той говореше единствено на съдебния лекар. Аз улових погледа на Джамила и тя ми намигна. Хареса ми, че има чувство за хумор.

Доктор Панг бе в стихията си.

— За разлика от хората някои животни са хомодонти. Техните зъби са с еднакъв размер и форма и изпълняват една и съща функция. Това обаче не се отнася за големите котки, особено за тигрите. Зъбите на тигрите са адаптирани към специфичните им хранителни навици. Всяка челюст има шест издадени резци, два остри, извити кучешки зъба и кътници, които са се трансформирали в остри режещи зъби.

— Това важно ли е по отношение на тези убийства? — попита Джамила Хюз. Аз се канех да задам същия въпрос.

Дребният мъж кимна ентусиазирано.

— Да, разбира се. Със сигурност. Челюстта на тигъра е изключително силна, може да стисне така, че да пречупи кост. Челюстта се движи само нагоре и надолу, не настрани. Това означава, че тигърът може само да разкъсва или премазва храната си, не да я дъвче или ръфа. — Той ни го демонстрира със собствените си зъби и челюст.

Преглътнах с мъка и усетих, че главата ми се клати напред-назад.
В тези убийства бе замесен тигър? Как бе възможно?

Доктор Панг замълча. Той вдигна ръка и се почеса енергично по плешивото теме. После каза:

— Това, което напълно ме озадачава, е, че някой е наредил на тигъра да се отдръпне от жертвата си, след като я е нападнал — и тигърът се е подчинил. Ако това не се бе случило, жертвата щеше да бъде изядена.

— Абсолютно невероятно — каза съдебният лекар и потупа доктор Панг по гърба. После погледна Джамила и мен.

— Каква беше поговорката — „Улови тигъра, ако можеш“? Не би било лесно да се скрие тигър в Сан Франциско.

10.

Големият бял тигър издаваше пуфтящи звуци, нещо като приглушено свирене. Шумното вдишване се чуваше дълбоко в широкото му гърло. Звукът бе почти нереален. Птиците излетяха подплашено от близкия кипарис. Малките животни се разбягаха възможно най-бързо.

Тигърът бе мускулест, дълъг два метра и половина и тежеше малко над двеста и шейсет килограма. В нормални обстоятелства негова плячка биха били малки и големи диви прасета, елени, антилопи, водни бикове. В Калифорния нямаше нормални обстоятелства. Обаче имаше предостатъчно хора.

Тигърът подскочи бързо, гладкото му силно тяло се движеше без усилие. Младият рус мъж дори не се опита да го спре.

Масивните челюсти на тигъра се разтвориха широко, после се склучиха върху главата на мъжа. Челюстите на животното бяха достатъчно силни да премажат на прах костта.

Мъжът изкрещя:

— Спри! Спри! Спри!

Колкото и да бе невероятно, тигърът спря.

Просто така. По команда.

— Ти печелиш. — Русият мъж се засмя и потупа тигъра, който освободи главата му.

Мъжът се изви рязко наляво. Движенията му бяха почти толкова бързи и непринудени като на животното. Сега младият мъж подскочи. Той атакува уязвимото място на тигъра — кремавобелия му корем, като заби зъби в плътта му.

— Пипнах те, бебе такава! Ти губиш. Оставаш си мой роб.

Уилям Алигзандър стоеше на разстояние и гледаше по-малкия си брат със смесица от любопитство и страхопочитание. Майкъл бе красив мъж — дете, невероятно грациозен и атлетичен, изключително силен. Носеше черна тениска и бледосини шорти. Вече бе метър и деветдесет и тежеше осемдесет и три килограма. Беше съвършен. Всъщност и двамата бяха.

Уилям се отдалечи, загледан в пищно зелените хълмове в далечината. Тук му харесваше. Бе красиво и спокойно, тук имаше свободата да прави всичко, което пожелае.

И вътре в него бе съвсем тихо — това изкуство все още не бе овладял напълно.

Когато двамата с Майкъл бяха още малки, цялата тази област бе комуна. Майка им и баща им бяха хипита, постоянно експериментираха, обичаха свободата, вземаха огромни количества наркотици. Те бяха внушили на момчетата, че външният свят е не само опасен, но и напълно погрешен. Майка им бе научила Уилям и Майкъл, че няма нищо лошо в това да правят секс с всекиго, включително и с нея, стига да има взаимно съгласие. Братята бяха спали с майка си и баща си и с мнозина други в комуната. Кодексът на личната им свобода не доведе до нищо добро, защото и двамата се озоваха в затвора. Арестуваха ги за кражба, но обвинението включваше и упражнено насилие и това ги изпрати зад решетките. Подозираха ги, че са извършили много по-сериозни престъпления, но не можаха да докажат нищо.

Докато Уилям се взираше в хълмовете, се наслаждаваше на идеята за свободния ум. Ден след ден той се отърсваше от тежестите на миналото си. Скоро нямаше да е обременен с фалшив морал или етика или някое от другите тъпи ограничения, натрапвани от цивилизования свят.

Приближаваше се все повече към истината. Майкъл също.

Уилям бе на двайсет години. Майкъл бе само на седемнайсет.

Убиваха заедно от пет години и ставаха все подобри в това.

Бяха непобедими.

Безсмъртни.

11.

Същата нощ двамата братя излязоха на лов в градчето Мил Вали, окръг Марин. Мястото бе красиво, ниски планини, обрасли с големи вечнозелени дървета и евкалипти. Къщата от секвоя бе на около стотина метра нагоре по един стръмен каменист склон, който двамата изкачиха с лекота. Тухлена алея водеше към двойната дървена врата.

— Трябва да заминем за известно време — каза Уилям на Майкъл, без да се обръща назад. — Господаря ни възложи мисия. Сан Франциско бе само началото.

— Отлично — каза Майкъл и се усмихна. — Това, което направихме там, много ми допадна. Кой са хората, които живеят в тази красива скъпа къща?

Уилям сви рамене.

— Просто плячка. Не са никои.

Майкъл се нацупи.

— Защо не искаш да ми кажеш кои са?

— Господаря каза да не говорим и да не водим котката.

Майкъл не зададе повече въпроси. Подчиняваше се на Господаря безпрекословно.

Господаря му казваше как да мисли, чувства и действа.

Господаря не се отчиташе пред никого, никой не стоеше над него.

Господаря презираше външния свят също като тях.

Това място определено принадлежеше на външния свят. Голямата къща имаше всички белези: грижливо поддържани градини, които се поливаха ежедневно, малко езерце, пълно с японски шарани, тераси на няколко нива, които водеха към голяма къща с повече от десет стаи — в която живееха само двама души. Можеше ли човек да е по-противен?

Уилям тръгна право към входната врата и Майкъл го последва. Антрето бе високо шест метра, имаше абсурдно натруфен кристален полилей и спираловидно стълбище, водещо към небето.

Откриха двойката в кухнята — приготвяха си късна вечеря. И двамата участваха в готвенето като добри душици, каквито бяха.

— Юпитата си играят — каза Уилям и се усмихна.

— Уха! — възкликна мъжът и вдигна високо и двете си ръце. Беше около метър и деветдесет и здраво сложен. Помагаше за приготвянето на вечерята, като миеше някакви зеленчуци на мивката.

— Какво, по дяволите, си мислите, че правите вие двамата? Я да излезем навън да се разберем.

— Ти си адвокатката, която създава проблеми — каза Уилям и посочи жената. Тя бе малко над трийсетте, с къса руса коса, високи скули, слаба, с малки гърди. — Дойдохме за вечеря.

— И аз съм адвокат — обади се напереният мъж. — Не мисля, че вие двамата сте поканени. Сигурен съм в това. Махайте се! Чувате ли? Хайде, тъпанари, хващайте си пътя!

— Ти си заплашила Господаря. — Уилям продължи да говори на жената. — Така че той ни изпрати тук.

— Артър, ще се обадя на полицията — каза най-последно жената. Тя вече бе изплашена, гърдите ѝ се надигаха и спускаха учестено под тениската. Държеше малък мобилен телефон в ръката си и Уилям се учуди дали не го е извадила от задника си. Тази мисъл го накара да се усмихне.

Стигна до нея за секунда, а Майкъл се хвърли върху мъжа със същата лекота. Братята бяха невероятно бързи и силни и го знаеха.

Изръмжаха шумно, но това бе само тактика за сплашване.

— Имаме пари в къщата. За бога, не ни наранявайте — мъжът изпищя силно, почти като жена.

— Не ни трябват мръсните ви пари — нямаме полза от тях. Ние не сме серийни убийци или нещо такова — каза им Уилям.

Той ухапа сочния розов врат на съпротивляващата се жена и тя спря да се бори с него. Просто така, за секунда — вече бе негова. Втренчи се в очите му и загуби съзнание. Една сълза се търколи по бузата ѝ.

Уилям не вдигна повече глава, докато не се почувства сит.

— Ние сме вампири — прошепна той най-последно на убитата двойка.

12.

През втория ми ден в Сан Франциско работих в една малка преградена кабинка близо до бюрото на Джамила Хюз в полицейското управление. Присъствах на два брифинга, които тя направи във връзка с убийствата в парка „Голдън Гейт“ и на които представи фактите задълбочено и изключително професионално. Бях силно впечатлен.

Обаче всичко в този случай бе странно и някак объркано. Още никой не бе измислил нещо полезно, никой нямаше добри идеи, поне аз не бях чул за такива. Единственото, което знаехме със сигурност, бе, че хората бяха убити по особено ужасен начин. Това се случва все по-често в наши дни.

Към обяд иззвъня мобилният ми телефон.

— Само проверявам как си — каза Мислителя. — Как е в Сан Франциско, Алекс? Очарователен град. Дали няма да оставиш сърцето си там? Мислиш ли, че е добро място, където човек да умре? А какво ще кажеш за инспектор Хюз? Харесваш ли я? Тя е много красива, нали? Точно твоят тип. Ще чукаш ли Джамила? Ако да, побързай. *Tempus fugit*^[1]. — Той затвори.

Отново се съсредоточих в работата си. Буквално потънах за няколко часа. Започнах да отбелязвам някакъв малък напредък.

Към четири часа гледах през прозореца движението в пиковия час в Сан Франциско — доста умерено, в интерес на истината, — докато говорех с Кайл Крейг. Той бе в Куонтико, но определено бе сериозно ангажиран със случая.

Кайл заемаше пост, който му позволяваше да избира случаите, по които да работи лично, и ми съобщи, че това разследване ще бъде от тях. Отново щяхме да работим заедно. Очаквах го с нетърпение.

Долових някакво движение с ъгълчето на окото си и видях, че Джамила се приближава към бюрото ми. Докато вървеше, обличаше коженото си яке и тъкмо пъхаше ръката си в ръкава. Отиваше ли някъде?

— Чакай малко, Кайл — казах в слушалката.

— Трябва да вървим — каза тя. — В Сан Луис Обиспо. Ще ексхумират един труп. Мисля, че има връзка.

Казах на Кайл, че се налага да тръгна веднага. Двамата с Джамила взехме асансьора до подземния паркинг. Колкото повече наблюдавах работата ѝ, толкова повече се впечатлявах, не само от острия ѝ ум, но и от ентузиазма ѝ. Много детективи губят ентузиазма си след две-три години в полицията. При нея очевидно не бе така. *Ще чукаш ли Джамила? Ако да, побързай.*

— Винаги ли си така напомпана с енергия? — попитах я, след като се качихме в синия ѝ сааб и потеглихме.

— Да. Общо взето — отвърна тя. — Работата ми харесва. Трудна е, но е интересна, честна дума, поне през повечето време. Естествено, бих предпочела да нямаше насилие.

— Особено този случай. Направо ме побиват тръпки.

Тя ме погледна.

— Като говорим за животозастрашаващи ситуации, най-добре си сложи предпазния колан. Чака ни доста път, а аз съм свикнала да карам странни коли, нещо като хоби ми е. Не се заблуждавай от сааба.

Тя не се шегуваше. Според табелите край пътя до Сан Луис Обиспо имаше 400 километра. Силен дъжд трополя по покрива на сааба почти през цялото време. Все пак успяхме да стигнем до осем и половина.

— Цели и невредими. — Джамила кимна и ми намигна, докато излизахме от магистралата на отбивката за Сан Луис Обиспо.

Приличаше на идилично градче, но ние бяхме там за ексхумацията на трупа на едно младо момиче. То бе намерено обесено и кръвта му бе източена от тялото.

[1] Времето лети (лат.). — Б.пр. ↑

13.

Сан Луис Обиспо бе колежански град, много красив, поне на пръв поглед. Открихме улица Игера стрийт и поехме по нея покрай малки местни магазинчета, редуващи се с книжарници, кафенета и закусвални от големите вериги. Джамила ми обясни, че в Сан Луис Обиспо човек може да се ориентира колко е часът по ароматите и миризмите, които се носят във въздуха: например пушек от барбекю следобед на Марш стрийт или аромат на пшеница и ечемик нощем пред пивоварната.

Детектив Нанси Гудс ни чакаше в полицейския участък на града. Тя бе дребна, привлекателна жена с приятен калифорнийски тен, която бе подробно запозната с всички детайли на убийствата, които разследваше. Освен че ни се бе обадила за тази ексхумация, тя отговаряше за разследването на убийствата на двама студенти от Калифорнийския политехнически институт, които не изглеждаха свързани с нашия случай, но знае ли човек със сигурност? Като повечето детективи, разследващи убийства, и тя бе много заета напоследък.

— Имаме нужните разрешения, за да извършим ексхумацията на тялото — каза ни Гудс, докато вървахме към гробището. Поне дъждът бе спрял за момент. Въздухът бе топъл благодарение на южните ветрове.

— Какво можеш да ни кажеш за това убийство, Нанси? Ти лично си работила по този случай, нали? — попита я Джамила.

Тя кимна.

— Точно така. Но освен мен с този случай се занимаваха и почти всички останали детективи в града. Това бе много тъжен и важен случай. Мери Алис Ричардсън учеше в католическата гимназия в града. Баща ѝ е уважаван лекар. Тя бе приятно момиче, макар че бе малко дива. Какво мога да ви кажа? Тя бе още дете. Беше само на петнайсет.

— Какво значи това, че е била дива? — попитах инспектор Гудс.

Тя въздъхна и челюстта ѝ леко се напрегна. Усещах, че този случай бе оставил рана в душата ѝ.

— Често отсъстваше от училище, понякога по два-три дни в седмицата. Беше интелигентна, но оценките ѝ бяха ужасни. Движеше се с други младежи, които обичат да експериментират — с екстази, черна магия, много алкохол, купони по цяла нощ. Може би дори малко кокаин. Мери Алис бе арестувана само веднъж, но на родителите ѝ главите им побеляха от нея.

— Ти беше ли на местопрестъплението, Нанси? — попита Джамила. Забелязах, че тя неизменно се обръщаше с уважение към колежката си. Сякаш подчертаваше, че не оспорва авторитета ѝ.

— За съжаление бях. Това е и една от причините да си дам толкова зор и да осигуря разрешенията, необходими за ексхумацията на тялото. Мери Алис умря преди година и три месеца, но аз никога, никога няма да забравя в какво състояние я намерихме.

Двамата с Джамила се спогледахме. Още не бяхме чули подробностите около убийството. Все още наваксвахме с липсващата ни информация.

Гудс продължи:

— За мен бе пределно ясно, че е оставена така, че да бъде намерена. Двама младежи от Политехническият всъщност открили тялото. Паркирали колата си близо до хълмовете. Това е често посещавано място. Отишли да се разходят на лунна светлина. Сигурна съм, че после дълго са сънували кошмари. Мери Алис висяла на едно дърво, обесена за босите си крака. Гола. Убийците оставили само обиците ѝ и малкия сапфир на пъпа ѝ. Не я убили, за да я ограбят.

— Ами дрехите ѝ? — попитах аз.

— Намерихме дрехите ѝ — панталон, маратонки, тениска. Доколкото успяхме да установим, не бяха взели нищо от вещите ѝ като трофей.

Погледнах Джамила.

— Убиецът се доверява на паметта си. Поради някаква причина не се нуждае от никакви сувенири от жертвите си. Или поне така изглежда. Това определено не попада в някой от обичайните модели поведение на серийните убийци.

— Така е. Съгласна съм напълно. Знаете ли какво е скарифициране? — попита детектив Гудс.

Кимнах.

— Попадал съм на такива случаи. Белези, рани. Най-често по ръцете и краката. Понякога на гърдите и гърба. Избягват лицето, защото в такъв случай ще бъдат разкрити и хората ще ги накарат да спрат. Обикновено човек сам си прави белезите.

— Точно така — съгласи се детектив Гудс. — Или Мери Алис е правела прорезни рани по кожата си през последните два-три месеца, или някой друг ѝ ги е правел. Имаше повече от седемдесет такива белега по тялото си. Навсякъде, освен по лицето.

Белият събърбън на детектив Гудс зави по един чакълест път и след малко минахме през ръждясала желязна порта.

— Пристигнахме — съобщи Нанси Гудс. — Хайде да свършваме по-бързо. Гробищата ме изнервят. Никак не ми харесва това, което трябва да правим. Ужасно ме натъжава.

Мен също ме натъжаваше.

14.

Все още не съм срещал относително разумен човек, който да не се изнервя, ако се намира в гробище нощем. Смятам себе си за умерено разумен, следователно бях нервен. Детектив Гудс беше права: това бе много тъжна история, трагичен завършек на живота на едно съвсем младо момиче.

Отвъд гробището започваха склоновете на планината Санта Лучия. Три патрулни коли от участъка в Сан Луис Обиспо вече бяха паркирали пред гроба на Мери Алис Ричардсън. Бусът на съдебния лекар също бе паркиран наблизо. Имаше и два очукани камиона без надписи.

Четирима работници от гробището разкопаваха гроба на силната светлина от сигналните лампи на патрулните коли. Пръстта изглеждаше плодородна и глинеста и гъмжеше от червеи. Когато дупката стана достатъчно дълбока, докараха едно малко багерче, с което да напреднат по-бързо.

Наблюдателите от полицията, включително и аз не можехме да правим нищо, освен да чакаме нетърпеливо край гроба. Пиехме кафе, говорехме си празни приказки, разменихме си няколко мрачни вица, но никой не се засмя.

Изключих мобилния си телефон. Не исках да чувам Мислителя или когото и да било тук, на гробището.

Към един през нощта ковчегът най-последно се показа. В гърлото ми заседна буца, но продължих да гледам. До мен стоеше Джамила Хюз. Тя трепереше леко, но се владееше. Нанси Гудс се бе оттеглила в колата си. Умна жена.

Използваха железен лост, за да повдигнат плочата върху ковчега. Чу се неприятен протяжен звук, сякаш някой стенеше от силна болка.

Дупката в земята бе приблизително метър и осемдесет дълбока, дълга два метра и половина и широка не повече от метър и двайсет.

И двамата с Джамила мълчахме. Вниманието ни бе съсредоточено върху всяка подробност от ексхумацията. Мигах

прекалено често заради странната светлина. Дишането ми бе неравномерно и усещах гърлото си стегнато.

Спомних си снимките от сцената на местопрестъплението, които бях видял по-рано. Мери Алис бе открита обесена на глезените си на половин метър от земята, бе престояла така няколко часа. Почти всичката ѝ кръв бе източена. Още една такава смърт. Жестоко изпохапана и нарязана.

Жертвата във Вашингтон не бе нарязана. Но какво означаваше това? Защо бяха вариациите в модела на убийствата? Какво правеха с всичката тази кръв? Почти не исках да зная отговорите на въпросите, които пулсираха в главата ми.

Стегнах ковчега с овехтели сиви платнени каиши и най-послед го вдигнах горе.

Дишах дрезгаво. Изведнъж се почувствах виновен, че съм тук. Хрумна ми, че не трябва да безпокоим бедното момиче в гроба му. Това не бе благочестива постъпка. А тя бе видяла достатъчно жестокост.

— Знам, знам. Гадна работа, и аз се чувствам по същия начин — каза тихо Джамилата. Тя докосна леко с ръка лакътя ми. — Трябва да го направим. Нямаме избор. Трябва да разберем дали убийците са едни и същи.

— Знам. Но защо това не ме успокоява никак? — измърморих аз. — Чувствам се някак кук.

— Бедното момиче. Бедната Мери Алис. Прости ни — каза Джамилата.

Един от местните погребални агенти, който се бе съгласил да присъства, внимателно отвори ковчега. Отдръпна се настрани, сякаш бе видял дух.

Пристъпих напред, за да видя момичето. Почти ахнах, а Джамилата притисна длан към устата си. Няколко от работниците се прекръстиха и наведоха ниско глави.

Мери Алис Ричардсън бе точно там, пред нас. Беше облечена с бяла рокля и русата ѝ коса бе грижливо сплетена. Момичето изглеждаше така, сякаш е било заровено живо. Нямаше абсолютно никакво разлагане на тялото ѝ.

— Има си обяснение за това — обади се погребалният агент. — Семейство Ричардсън са ми приятели. Помолиха ме да направя така,

че тялото на дъщеря им да се съхрани непроменено възможно най-дълго. Сякаш са знаели, че някой отново ще иска да види момиченцето им. След погребението трупът може да е в различни степени на разлагане. Зависи от използваните вещества. Аз използвах разтвор на арсеник при балсамирането, така както правехме едно време. И сега виждате резултата.

Той замълча, а ние продължихме да се взираме.

— Така изглеждаше Мери Алис в деня, когато я погребяхме. Това е бедното момиче, което убиха и обесиха.

15.

Върнахме се в Сан Франциско от Сан Луис Обиспо в седем сутринта. Не разбирах как Джамила успя да шофира, но тя се справи чудесно. Насилвахме се да си говорим през повечето време, докато пътувахме на връщане, за да не заспим. Посмяхме се на някои истории. Бях смъртно уморен и едва държах очите си отворени. Когато най-после ги затворих в хотелската си стая, видях Мери Алис Ричардсън в ковчега ѝ.

Инспектор Хюз пиеше кафе на бюрото си, когато пристигнах в полицейското управление към два часа следобед същия ден. Изглеждаше свежа и бодра. Умората изобщо не ѝ личеше. Работеше не по-малко усилено от мен по случая, може би дори и повече. Надявах се да е добре за нея.

— Ти никога ли не спиш? — попитах я, като спрях да поговорим за минута. Погледът ми обходи отрупаното ѝ бюро.

Забелязах снимка на усмихнат, много привлекателен мъж, подпряна в рамка на бюрото. Радвах се, че поне има време за любовния си живот. Това ме подсети за Кристин Джонсън, която сега живееше тук, на Западното крайбрежие. Почувствах се отхвърлен. Любовта на живота ми? Вече не. За съжаление вече не. Кристин бе напуснала Вашингтон и се бе преместила в Сиатъл. Там много ѝ харесваше и тя отново работеше като учителка.

Джамила сви рамене.

— Събудих се към обяд и не можах да заспя отново. Може би съм твърде уморена. Съдебният лекар от Сан Луис Обиспо каза, че ще изпрати доклада си по-късно днес. Но чуй това. Току-що получих имейл от Куонтико. Имало е осем убийства в Калифорния и Невада, при които се открива известна разлика с убийствата в парка „Голдън Гейт“. Не всички жертви са били обесени. Но всички са били изпохапани. Убийствата са извършени през последните шест години. Засега. Проверяват още по-назад.

— В кои градове са? — попитах я.

Тя погледна бележките си.

— Сакраменто — нашата забележителна столица. Сан Диего. Санта Крус. Лас Вегас. Лейк Тахоу. Сан Хосе. Сан Франциско. Сан Луис Обиспо. Това е толкова откачено, Алекс. И едно такова убийство е достатъчно да не мога да мигна поне месец.

— Плюс убийството във Вашингтон. Ще помоля Бюрото да проверят за сходни случаи по Източното крайбрежие.

Тя се усмихна смутено.

— Вече го направих. Задействаха се.

— Тогава какво ще правим ние сега? — подразних я.

— Какво правят ченгетата винаги когато трябва да чакат? Ще ядем понички и ще пием кафе — отвърна тя и извъртя към тавана тъмнокафявите си очи. Тя притежаваше естествена, много въздействаща красота дори и когато бе спала едва няколко часа.

Двамата хапнахме една късна закуска в кафе „Рома“ зад ъгъла. Говорихме за случая, после я попитах за други случаи, по които бе работила. Джамила бе много самоуверена, но освен това бе скромна и не изтъкваше заслугите си. Това ми хареса. Определено не бе горделива. Когато дояде омлета и препечените си филийки, започна нервно да барабани с пръсти по масата. Имаше няколко тика, изглеждаше пренапрегната през повечето време. Знаех, че отново е изцяло погълната от случая.

— Какво има? — попитах накрая. — Премълчаваш нещо, нали?

Тя кимна.

— Обадиха ми се от телевизия Кей Ар Ди Ен. Канят се всеки момент да пуснат материал, че в Калифорния са станали няколко еднотипни убийства.

Намръщих се.

— Откъде, по дяволите, са разбрали?

Тя поклати глава.

— Кой знае. Смятам да се обадя на един познат репортер от „Икзаминър“ пръв да пусне репортаж за тази история.

— Чакай малко. Сигурна ли си, че трябва да го направиш?

— Сигурна съм. Мисля, че мога да му се доверя. Той поне няма да изопачи историята. Сега ми помогни да преценя дали има нещо, което искаме убийците да прочетат във вестниците. Това е най-малкото, което приятелят ми може да направи за нас.

Върнахме се в управлението, където ни чакаше лоша новина.
Убийците бяха нанесли следващия си удар.

16.

Беше още едно ужасно убийство, още един обесен труп. Всъщност два обесени трупа.

Двамата с Джамила се разделихме веднага щом пристигнахме на местопрестъплението в Мил Вали. Имахме различни начини на действие, различни техники на оглед на местопрестъплението. Все пак имах чувството, че този път ще стигнем до едни и същи заключения. Вече виждах признаците — всичките бяха лоши.

Две тела бяха обесени с краката нагоре на един лост със закачалки за медни тигани. Убийствата бяха станали в една модерно обзаведена кухня в голяма, много скъпа къща. Доун и Гевин Броуди изглеждаха към трийсет и пет годишни. Също като останалите жертви, и тяхната кръв бе почти източена.

Първата особеност: въпреки че и двамата бяха голи, убийците бяха оставили бижутата им. Часовници ролекс, венчални халки, голям годежен пръстен с диамант, обици с множество малки диаманти. Убийците не се интересуваха от бижута или пари и вероятно искаха да го узнаем.

Но къде бяха дрехите на жертвите? Дали ги бяха използвали, за да почистят петната и да попият кръвта? Затова ли убийците ги бяха взели със себе си?

Изглежда, бяха прекъснали семейство Броуди, адвокати с успешна практика, докато те приготвяли вечерята си. Имаше ли някаква символика във всичко това? Или някакъв черен хумор? Съвпадение ли беше, или съзнателно бяха нападнали семейството във времето за вечеря? Да изядат богатите?

Няколко полицаи от малкото градче и известен брой криминолози от ФБР бяха в кухнята, освен нас. Предположих, че местните полицаи вече са нанесли достатъчно вреда, навлизайки в територията на местопрестъплението. Те бяха добронамерени, но вероятно никога преди не бяха попадали на убийство. Видях няколко прашни следи от стъпки по каменния под на кухнята. Съмнявах се, че принадлежаха на убийците или на семейство Броуди.

Джамила вече бе обиколила голямата кухня и се приближи към мен. Бе видяла достатъчно. Поклати глава, нямаше нужда да казва какво си мисли. Местните полицаи бяха изпотъпкали навсякъде.

— Това е повече от странно — прошепна накрая тя. — Тези убийци таят толкова много злоба в себе си. Никога не съм виждала нещо подобно. Такава ярост. А ти, Алекс?

Погледнах Джамила в очите, но не отговорих. За съжаление бях виждал това и преди.

17.

Историята за „вилнеещите“ по Западното крайбрежие убийци заемаше челно място на първа страница на „Сан Франциско Икзаминър“. Адът се беше отприщил.

Уилям и Майкъл видяха как представят темата по телевизията още същата вечер. Бяха впечатлени от самите себе си, въпреки че очакваха историята скоро да стигне до новините. Всъщност разчитаха на това. Такъв беше планът.

Те бяха *специални*. Избраният екип, който да свърши работата. Сега вече изпълняваха мисията си. Отново в действие.

Вечеряха в един крайпътен ресторант в Уудланд Хилс, на север от Ел Ей. Хората в ресторанта се заглеждаха по тях. И как иначе? И двамата бяха към метър и деветдесет, с дълги руси коси, вързани на опашки, здрави, мускулести тела и облечени изцяло в черно. Уилям и Майкъл бяха като архетипи на модерния млад мъж: комбинация от дивия звяр и принца престолонаследник.

Непрекъснато повтаряха новината по телевизията. Разбира се, основната тема бяха убийствата и сензационният репортаж трая няколко минути. Интервюираха изплашени хора в Лос Анджелис, Лас Вегас, Сан Франциско и Сан Диего, които ръсеха възможно най-тъпите коментари.

Майкъл се намръщи и погледна брат си.

— Нищо не са разбрали. Почти нищо във всеки случай. Какви идиоти! Какви шибани тъпанари!

Уилям отхапа от безвкусния си сандвич и отново се загледа в телевизора.

— Вестниците и телевизията винаги разбират нещата погрешно, братле. Те са част от по-големия проблем, който трябва да бъде разрешен. Като онези двама адвокати в Мил Вали. Свърши ли с яденето?

Майкъл лапна наведнъж остатъка от хамбургера си — беше поръчал месото в него да е почти сурово.

— Готово, обаче съм гладен, трябва да се нахраня. — Красивите му очи бяха замъглени.

Уилям се усмихна и целуна брат си по бузата.

— Да тръгваме тогава. Имам чудесен план за тази вечер.

Майкъл се сепна.

— Не трябва ли да сме по-внимателни? Нали ченгетата ни търсят? Вдигна се много шум.

Уилям продължи да се усмихва. Обожаваше наивността на брат си. Тя го развеселяваше.

— Вдигна се изключително много шум. Ние сме най-великите. Хайде, братле. И двамата имаме нужда да се нахраним. Заслужаваме го. Освен това ченгетата не знаят кои сме. Никога не забравяй това: ченгетата са бездарни и тъпи.

Уилям изкара белия микробус обратно на шосето, по което пътуваха, преди да се отбият в ресторанта. Съжаляваше, че не бяха взели тигъра със себе си, но това пътуване бе твърде дълго. Паркира пред един неприятно осветен търговски център и огледа табелите — големи търговски вериги и банка. Мразеше ги всичките, както и хората, които пазаруваха в тях.

— Да не мислиш да си търсим плячка тук? — попита Майкъл. Сините му очи бързо обходиха магазините със загрижено изражение.

Уилям поклати глава. Русата му опашка се раздруса.

— Не, разбира се, че не. Тези хора не са достойни за нас, Майкъл. Е, може би онази блондинка с тесните дънки ей там си струва отчасти.

Майкъл изви глава настрани, после облиза устните си.

— Тя става. За предястие.

Уилям изскочи от колата и отиде до далечния край на паркинга. Ходеше наперено, усмихнат и с високо вдигната глава. Майкъл го последва. Братята прекосиха задния двор на банката. После препълнения паркинг на ресторанта, от който се носеше мирис на пържен бекон и дебели хора.

Майкъл започна да се усмихва, когато се досети какво е намислил брат му. Бяха правили това и преди.

Пред тях се появи строга черно-бяла табела, осветена отзад. Погребално бюро „Сорел“.

18.

На Уилям му отне по-малко от минута да отвори задната врата на погребалния дом. Не беше никакъв проблем, тъй като предохранителните мерки бяха сведени до минимум.

— Сега ще се нахраним — каза той на Майкъл. Започваше да се възбужда и обонянието му го отведе в залата за балсамиране. Откри три трупа, прибрани в хладилниците. — Двама мъже и една жена — прошепна той.

Уилям бързо огледа телата. Бяха пресни. Двете бяха балсмирани, едното не. Уилям разбираше от некрология, знаеше какво се прави в погребалните домове. Процесът на балсамиране включваше източване на кръвта от вените и инжектиране на нейно място на течност на основата на формалдехида. В сънната артерия и югуларната вена се вкарваха тръбички, свързани към специални помпи. Следващата стъпка бе изпразване на вътрешните органи от техните течности. Останалата работа бе чисто козметична. Зашиваха с тел челюстите на мъртвия. Наместваха и залепяха устните със специално лепило. Поставяха под клепачите специални капачета, за да не потънат очните ябълки навътре в черепа.

Уилям посочи центрофугата, която се използваше при източването на телата от кръвта и останалите течности. Засмя се.

— Тази вечер това няма да ни трябва.

Всичките му сетива бяха изострени. Чувстваше се непобедим. Нощното му зрение бе отлично. Нямахше да им трябва никакво осветление, освен слабата светлина на настолната лампа.

Отвори хладилника и взе небалсмираното тяло в ръце. Отнесе трупа — около четирийсет годишна жена — до близката порцеланова маса.

Уилям гледаше брат си и леко потриваше длани. Пое си дълбоко дъх. И преди бяха нападали погребални домове и въпреки че това не можеше да се сравни с прясно убита плячка, все пак си беше плячка.

Освен това мъртвата жена бе сравнително добър екземпляр за възрастта си. Бе привлекателна и превъзхождаше по техните критерии

жената, която бяха нападнали и чиято кръв бяха изпили в Сан Франциско. На трупа имаше закачена табелка с името ѝ — Даяна Гин.

— Надявам се, че някой погребален агент не ни е изпреварил с Даяна — каза Уилям на брат си. Разни извратени нещастници понякога се хващаха на работа в погребалните домове, за да могат да се гаврят на воля с мъртъвците. Претърсваха без никаква необходимост вагиналните и аналните отвори на труповете. Други се забавляваха, като правеха секс с мъртъвците в ковчезите. Случваше се по-често, отколкото хората биха могли да предположат.

Уилям откри, че е възбуден. Нищо не можеше да се сравни с това. Качи се на масата за балсамиране и се надвеси над жената.

Голото тяло на Даяна Гин бе пепеляво на цвят, но достатъчно красиво на слабата светлина. Устните ѝ бяха пълни и сини. Той се запита как е умряла, тъй като не изглеждаше болна. Нямаше видими наранявания. Не бе претърпяла катастрофа.

Уилям внимателно отвори клепачите и погледна в очите ѝ.

— Здравей, сладурано. Ти си красива, Даяна — прошепна той замечтано. — Това не е просто евтин комплимент. Наистина си красива. Ти си необикновена. Ти си на висотата на тази вечер, на Майкъл и мен. И ние ще бъдем на висотата ти.

Пръстите му леко погалиха бузите ѝ, после дългия ѝ врат, гърдите, които не бяха щръкнали, а по-скоро като пакет желе. Огледа линиите на вените ѝ. Толкова красиви. Почти му се зави свят от копнеж по Даяна Гин.

Докато Уилям стоеше наведен над тялото, брат му леко погали тънките ходила на жената, после бавно и нежно плъзна длани по дългите ѝ бедра. Стенеше слабо, сякаш се опитваше да я събуди от дълбок сън.

— Обичаме те — прошепна Майкъл. — Знаем, че можеш да ни чуеш. Все още си в тялото си, нали? Знаем това, Даяна. Знаем съвсем точно какво чувстваш. Ние сме безсмъртни.

19.

Продължавах да се впечатлявам от изключителната дисциплина и трудолюбие на Джамила Хюз. Какво ѝ даваше сили? Нещо, погребано в миналото? Нещо по-очевидно в настоящето? Фактът, че тя бе една от двете жени детективи в отдел „Убийства“ в полицейското управление на Сан Франциско? Може би всичко това накуп? Джамила вече ми беше казала, че не е ползвала и ден отпуск от почти две години. Това ми звучеше доста познато.

На следващия ден, докато бяхме в управлението, няколко пъти споменах невероятната ѝ професионална етика, но тя отмина коментарите ми. Останалите детективи я уважаваха. Тя бе обикновен човек. Не си придаваше важности. Не се преструваше. Открих, че има прякор. Подхождаше ѝ — *Джам*.

Прекарах няколко часа следобед в опити да науча всичко възможно за тигрите. Проверяхме всеки зоопарк и убежище за животни в района в опит да открием всеки един тигър в Калифорния. Засега зловещата котка убиец бе най-добрата ни следа.

Някои бе успял да командва и контролира тигъра преди и след като е нападнал и захапал Дейвид О'Хара в парка „Голдън Гейт“. Някой дресьор на животни? Ветеринарен лекар?

Челюстта на тигъра е толкова силна, че може да строши кост и да я направи на прах. Но някой бе успял да отдели тигъра от плячката му.

Всички видове тигри се считат за застрашен от изчезване животински вид. Тяхното съществуване е застрашено както от загубата на естествения им хабитат, така и от браконьерите. Възможно ли бе убийците да са борци за опазване на околната среда?

Тигрите имат магическо значение в някои култури, особено в някои части на Африка и Азия. Дали това има някакво значение за случая?

Бях загубил представа за времето и когато вдигнах глава от бележника, в който си водех записките, навън вече се стъмваше. Джамила вървеше по коридора в посока към мен.

Беше с дългото си черно кожено яке и изглеждаше готова да си тръгва. Беше си сложила и червило. Може би имаше среща. Изглеждаше страхотно.

— Хайде да идем да пийнем по една бира.

— Направо съм скапан, а трябва да прегледам още няколко папки. Мисля, че още страдам от часовата разлика. — Още докато изричах тези думи, се чудех защо, по дяволите, ги казвам.

Тя вдигна ръка.

— Достатъчно. Можеше просто да кажеш: не, не си моят тип. Какво толкова. Тогава до утре сутрин. Благодаря ти за помощта. Наистина. — Видях, че се усмихна, докато се обръщаше, после тръгна надолу по коридора към асансьорите. После забелязах, че клати глава.

След това седях известно време загледан в улиците на Сан Франциско. Въздъхнах и поклатих и аз глава. Усетих, че ме завладява някаква позната умора. Отново бях сам и не можех да виня никого за това. Защо бях отказал на Джамила да излезем да пийнем бира? С нея ми беше приятно. Нямах други планове и не бях чак толкова изморен от часовата разлика.

Но всъщност знаех причината. Не беше кой знае колко сложно. Бях се сблизил с двете си предишни партньорки в полицията. И двете бяха жени, които харесвах. И двете бяха мъртви.

Мислителя още бе на свобода.

Дали не бе в Сан Франциско точно сега?

Джамила Хюз беше ли в безопасност в собствения си град?

20.

Звънът на телефона в хотелската стая ме събуди рано на следващата сутрин. Бях замаян и не напълно събуден, когато вдигнах слушалката.

Беше Джамила и звучеше леко задъхана.

— Снощи късно ми се обади моят приятел Тим от „Икзаминър“ — каза тя. — Открил е нещо, което може да ни помогне. Може да се окаже много полезно. — Тя набързо ми разказа в основни линии за един опит за убийство, стар случай. Този път имахме свидетел. Двамата отново трябваше да потеглим на път. Тя не попита дали искам да отида с нея — беше очевидно.

— Ще те взема след половин час — най-много четирийсет минути. Отиваме в Ел Ей. Облечи се в черно, за да не се набиваш на очи.

На всеки час има самолет от Сан Франциско до Лос Анджелис. Успяхме да стигнем в последния момент, за да хванем полета в девет, и след час и нещо бяхме в Ел Ей. Не спряхме да говорим по време на цялото пътуване. Наехме кола и се отправихме към Брентууд, където бе живял О Джей Симпсън и където вероятно бе убил жена си. Бях въодушевен заради новата следа, с която разполагахме. ФБР също бе в играта в Ел Ей.

Докато пътувахме към Брентууд, тя се обади на приятеля си Тим в „Икзаминър“. Запитах се дали Тим не ѝ е гадже.

— Откри ли още нещо, което да ни е от полза? — попита тя. Джамила се заслуша, после ми повтори това, което чу по телефона. Част от него вече ни беше известна.

— Двама мъже са нападнали жената, с която ще се срещнем. Тя е успяла да им избяга. Късметлийка, истинска късметлийка. Изпохапали я жестоко. По гърдите, врата, стомаха, лицето. Според нея били към четирийсет и пет годишни. Нападението е станало преди повече от година, Алекс. Тогава е било голяма новина за таблоидите.

Не казах нищо, просто я слушах и попивах всяка подробност. Този случай бе толкова странен. Не бях виждал нищо подобно.

— Канели са се да я обесят на едно дърво. Не се споменава за тигър в статиите, които Тим е успял да изрови. Един детектив от Ел Ей ще ни чака в местния участък. Сигурна съм, че ще научим повече подробности от него. Той е водел разследването по случая. — Тя ме погледна. Знаеше още нещо, нещо важно. — Чуй най-същественото, Алекс. Според моя източник жената е убедена, че са я нападнали вампири.

21.

Срещнахме се с Глория дос Сантос в участъка в Брентууд. Той представляваше едноетажна бетонна постройка, почти толкова невзрачна, колкото някоя поща. Детектив Питър Ким се присъедини към нас в малката стая за разпити, която бе около метър и осемдесет на метър и половина, със звукоизолирани стени. Ким беше слаб, висок към метър и осемдесет, още нямаше трийсет. Беше елегантно облечен и ми заприлича повече на влиятелен бизнесмен от Лос Анджелис, отколкото на полицаи.

Глория дос Сантос очевидно познаваше Ким и двамата сякаш не се харесваха особено. Тя го наричаше „детектив Фърман“ и използва това обръщение безброй пъти, докато накрая Ким не я заплаши, че ако не спре, ще я арестува.

Дос Сантос носеше къса черна рокля, високи черни ботуши и кожени маншети. Имаше десетина обици на различни места по тялото. Къдравата ѝ черна коса бе вдигната високо, но отделни кичури се спускаха до раменете. Тя бе не повече от метър и петдесет и пет висока, с намусено лице. Имаше гъст слой спирала на миглите и лилави сенки на клепачите. Изглеждаше в добра физическа форма — като всички други жертви досега.

Изглежда втренчено Ким, после мен и накрая Джамила Хюз. Поклати глава и подсмръкна. Не ни хареса, в което нямаше нищо лошо, защото аз също не я харесах.

Тя се ухили.

— Може ли да запая в тази миша дупка? Все едно ще пуша, така че ако вие възразявате, ще отида да си пуша вкъщи.

— Добре, пуши — каза Ким. — Но няма да си тръгнеш при никакви обстоятелства, разбра ли? — Той извади едно пакетче слънчогледови семки и започна да ги яде. Самият Ким също бе доста странна птица.

Дос Сантос си запали цигара „Камъл“ и издуха дима право в лицето на Ким.

— Детектив Фърман знае всичко, което зная и аз. Защо не го накарате той да ви го разкаже? Той е гений, ако не знаете. Само го попитайте. Завършил е с най-висок успех Университета на Лос Анджелис.

— Има няколко неща, които не са ни ясни — казах ѝ аз. — Затова дойдохме специално от Сан Франциско да се срещнем с вас. Всъщност аз самият дойдох от Вашингтон.

— Бил си толкова път напразно — каза тя. Глория дос Сантос бе изключително устата. Разтри с длан лицето си няколко пъти, сякаш се опитваше да се събуди.

— Очевидно си яко надрусана — намеси се Джамила. — Това не ни интересува. Отпусни се, момиче. Тези мъже, които са те нападнали, са те наранили много.

Дос Сантос изсумтя.

— Много? Те ми счупиха две ребра, счупиха ми ръката. Ритаха ме и ме събаряха на земята. За щастие ме събориха на шибания хълм и аз почнах да се търкалям надолу. Станах и си плюх на петите.

— Според първоначалния доклад не си видяла добре нито един от двамата. После си заявила, че били към четирийсет годишни или повече.

Тя сви рамене.

— Не знам. Всичко ми беше като в мъгла. С такова впечатление съм останала. По-рано онази вечер ходих в клуб „Фанг“. Това е единственото място, където можеш да видиш истински вампири и да останеш жив. Или поне тъй разправят. По онова време ходех по много готически клубове — „Стигмата“, „Коувън Търтийн“, „Вампирикус“ в Лонг Бийч. Работех в „Некромейн“. Какво е „Некромейн“? — попита тя, сякаш ние несъмнено щяхме да зададем този въпрос. — „Некромейн“ е бутик за хора, които наистина си падат по мъртвците. Там можеш да си купиш истински човешки черепи. Пръсти. Цял човешки скелет, ако си падаш по такива.

— Не си падам — каза Джамила. — Но съм влизала в такъв магазин в Сан Франциско. Нарича се „Коронър“.

Момичето я изгледа презрително.

— И к'во, искаш да се впечатля ли? Много си готина, няма що. Направо живееш на ръба.

Отново заговорих:

— Ние се опитваме да ти помогнем. Ние...

Тя ме прекъсна:

— Глупости. Опитвате се да помогнете на самите себе си. Имате си друг голям случай. Онези шантави убийства в Сан Франциско, нали? Не съм неграмотна. Хич не ви пука за Глория дос Сантос и нейните проблеми. А аз си имам предостатъчно от тях. Повече, отколкото предполагате. Ама на кой му пука.

— Двама души са били убити в парка „Голдън Гейт“. Било е истинска касапница. Прочете ли това? Мислим, че може да са същите мъже, които са нападнали теб — казах ѝ.

— Добре, добре, а сега чуйте нещо и си го набийте в главата. Двамата мъже, които ме нападнаха, бяха вампири. Разбрахте ли? Знам, че е невъзможно да го поберете в малките си мозъчета, но вампири има. Те живеят отделно от света на хората. Това означава, че не са като вас. Двама от тях едва не ме убиха. Бяха излезли на лов в Бевърли Хилс. Те убиват хора всеки божи ден в Ел Ей. Пият кръвта им. Казват, че така се хранят. Дъвчат кости сякаш са от Кей Еф Пи — пържените хора от Кентъки. Виждам, че не ми вярвате. Е, по-добре ми повярвайте.

Вратата на стаята се отвори тихо. Един униформен полицаи подаде глава и прошепна нещо на детектив Ким.

Ким се намръщи и ни погледна, после погледна и Дос Сантос.

— Преди малко е станало убийство на Сънсет Булевард. Някой е бил изпохапан и после обесен в един от хубавите хотели.

Лицето на Глория дос Сантос се сбърчи ужасно. Очите ѝ се присвиха гневно. Тя изпадна в ярост и започна да пищи с пълно гърло.

— Проследили са ви дотук, тъпанари такива! Не разбирате ли? Проследили са ви! О, боже, те знаят, че съм говорила с вас. Боже господи, сега ще ме пипнат. Току-що ме пратихте в гроба.

ЧАСТ ВТОРА
ЖАЖДА ЗА КРЪВ

22.

Винаги ми е харесвало да работя по трудни разследвания на убийства заедно с Кайл Крейг, затова се радвах, че той ще се присъедини към Джамила Хюз и мен в Лос Анджелис по-късно същия ден. Все пак се изненадах, когато видях, че Кайл вече бе на мястото на убийството в Бевърли Хилс, когато ние пристигнахме. Трупът бе открит в „Шато Мармон“, хотела, в който Джон Белуши бе умрял от свръхдоза.

Хотелът изглеждаше като френски замък и се издигаше на няколко етажа над Сънсет Стрип. Когато влязох във фойето, забелязах, че всичко вътре изглежда автентично като от 20-те години, но всъщност не бе антикварно, а направено да изглежда състарено. Разправят, че шефът на едно филмово студио веднъж казал на актьора Уилям Холдън: „Ако трябва да се забъркваш в някаква каша, гледай поне да е в «Шато Мармон».“

Кайл ни посрещна на вратата на хотелската стая. Тъмната му коса бе зализана назад, лицето му бе придобило лек тен. Необичайно за Кайл. Почти не го познах.

— Това е Кайл Крейг от ФБР — обясних на Джамила. — Преди да се запозная с теб, той бе най-добрият специалист по разследване на убийства, с когото съм работил.

Кайл и Джамила се ръкуваха. После ние го последвахме в стаята. Всъщност тя бе по-скоро нещо като бунгало: две спални и дневна с камина. Имаше си собствен вход откъм улицата.

Сцената на убийството бе не по-малко потискаща от останалите. Спомних си нещо типично песимистично, което един философ бе написал. Веднъж се бях сетил за същата мисъл, докато оглеждах една зловеща сцена на убийство в Северна Каролина: „Човешкото съществуване трябва да е някаква грешка. Днес е лошо и всеки ден ще става все по-лошо, докато не се случи най-лошото“. Собствената ми философия бе малко по-весела от тази на Шопенхауер, но на моменти ми се струваше, че той е прав.

Най-лошото се бе случило на един двацет и девет годишен шеф на звукозаписна компания на име Джонатан Мюлер и се бе случило по *най-лошия възможен начин*. Имаше ухапвания по врата му. Не видях следи от разрези с нож. Мюлер бе обесен с краката нагоре на кабела на лампата на тавана. Кожата му бе восъчна и прозрачна и според мен не бе мъртъв от дълго време.

Тримата се приближихме към висящото тяло. То се поклащаше леко и от него още капеше кръв.

— Основните ухапвания са по врата — казах аз. — Изглежда, някой пак си е играл на вампири. Обесването явно с нещо като ритуал, като техния подпис под убийството.

Това е толкова откачено — прошепна Джамила. — Изсмукали са кръвта на бедния човек. Изглежда почти като сексуално престъпление.

— Мисля, че е такава — съгласи се Кайл. — Мисля, че първо са го съблазнили.

Точно тогава мобилният телефон в джоба на сакото ми извънтя. Моментът не можеше да е по-неподходящ.

Погледнах Кайл, преди да отговоря.

— Може да е той — казах аз. — Мислителя.

Притиснах телефона до ухото си.

— Как ти харесва в Ел Ей, Алекс? — попита Мислителя с механичния си глас. — Мъртвите изглеждат едни и същи навсякъде, нали?

Кимнах на Кайл. Той разбра кой ми се обажда. Мислителя.

Направи ми знак да му дам телефона и аз му го подадох. Наблюдавах лицето му, докато слушате, намръщи се. Накрая дръпна телефона от ухото си.

— Затвори — каза той. — Сякаш усети, че вече не го слушаш. Но как би могъл, Алекс? Откъде копелето знае толкова много? Какво иска от теб, по дяволите?

Взирах се в трупа, който бавно се въртеше на въжетото. Не можех да отговоря. Не ми хрумваше нищо. Самият аз се чувствах изцеден.

23.

Вече бе петък и бяхме затънали до гуша в ужасна, отвратителна каша, с която нямаше да се оправим скоро. Следобед трябваше да проведе един труден разговор по телефона — трябваше да се обадя вкъщи, във Вашингтон. Нана вдигна на третото позвъняване и аз веднага съжалих, че не беше някое от децата.

— Алекс е. Как си?

— Няма да си дойдеш вкъщи за концерта на Деймън утре, нали, Алекс? Или вече си забравил за концерта? О, Алекс, Алекс. Защо ни изостави? Това не е добре.

Много обичам Нана, но понякога тя отива твърде далеч, за да подчертае мнението си.

— Защо не ми дадеш да говоря с Деймън? — казах аз. — Сам ще му обясня.

— Той няма да е момче още дълго. Много скоро ще бъде същият като теб и няма да чува въобще какво му говорят другите. Тогава ще видиш какво ми е. Гарантирам ти, че няма да ти хареса — каза тя.

— И без това се чувствам достатъчно виновен. Няма нужда да усложняваш нещата още повече, стара жено.

— Има нужда и още как. Това ми е работата и тя е за мен не по-малко важна, отколкото твоята работа за теб.

— Нана, тук умират хора. Едно ужасно убийство във Вашингтон ме накара да се включа в това разследване. Същите убийци продължават да убиват. Има връзка, която трябва да открия или поне да опитам.

— Да, умират хора, Алекс. Това ми е ясно. А други хора растат, без да виждат баща си толкова, колкото е необходимо — а това е особено лошо, след като нямат и майка. Даваш ли си сметка за това? Не мога да бъда и майка, и баща на тези деца.

Затворих очи.

— Чувам те. Дори съм съгласен с теб, колкото и да не ти се вярва. Сега, моля те, ще ми дадеш ли да говоря с Деймън? — помолих я отново. — Веднага щом затворя телефона, ще изляза да потърся

майка за децата си. В действителност в момента работя с една много приятна жена детектив. Ще ти хареса.

— Деймън не е тук. Каза, ако се обадиш, че няма да можеш да се прибереш до утре, да ти кажа „много благодаря“.

Поклатих глава и се засмях, въпреки че не ми беше весело.

— Чудесно имитираш интонацията му. Къде е той?

— Играе баскетбол с приятелите си. И в това е много добър. Мисля, че може да стане забележителен гард. Забелязал ли си?

— Има меки ръце и бърза начална реакция. Разбира се, че съм забелязал. Знаеш ли с кои приятели е излязъл?

— Разбира се, че знам. А ти знаеш ли? — сопна ми се Нана. Когато бе в нападение, тя бе неумолима. — Играе с Луис и Джамал. Умее да си подбира приятелите.

— Трябва да затварям, Нана. Моля те, предай на Деймън и Джени, че ги обичам. И прегърни малкия Алекс от мен.

— Алекс, сам им казвай, че ги обичаш, и ги прегръщай — каза тя. После ми затвори. Никога преди не беше го правила. Е, поне не често.

Седях като закован за стола си и мислех върху това, което ми беше казала, чудех се дали наистина съм толкова виновен, колкото ме изкарваше. Знаех, че прекарвам повече време с децата си, отколкото повечето бащи, но както Нана умело подчерта, децата ми растяха бързо, и то без майка. Трябваше да се справям по-добре и нямах никакво извинение.

Позвъних вкъщи още няколко пъти. Никой не вдигаше и предположих, че това е наказанието ми. Накрая попаднах на Деймън към шест часа вечерта. Тъкмо се беше прибрал от репетицията за концерта на момчешкия хор. Щом чух гласа му в телефона, изпях част от една рап песен на Тупак, която той харесва.

Това му се стори смешно и разбрах, че всичко е наред. Беше ми простил. Той е добро момче, не бих могъл да мечтая за по-добро. Изведнъж си спомних жена си Мария и се натъжих, че тя не може да види какво чудесно момче е станал Деймън. *Ти наистина щеше да харесаш Деймън, Мария. Съжалявам, че пропусках това.*

— Получих съобщението ти.

— Съжалявам, Деймън. Много ми се иска да можеш да те чуя утре. Знаеш, че е така. Но не мога да направя нищо, приятелче.

Деймън въздъхна драматично.

— Ако желанията имаха криле — каза той. Това бе една от любимите фрази на баба му. Слушах я от години, горе-долу от времето, когато бях на неговата възраст.

— Набий ме, линчувай ме, ако искаш — казах му.

— Не. Няма нищо, татко — каза Деймън и отново въздъхна. — Знам, че трябва да работиш и че вероятно се занимаваш с нещо важно. Но понякога ни е тежко. Знаеш как става.

— Обичам те и бих искал да съм при теб и обещавам, че няма да пропусна следващия ти концерт — казах му.

— Това ще го запомня — отвърна Деймън.

— И аз — обещах му.

24.

Все още бях в сградата на участъка в Брентууд към седем и половина същата вечер. Бях изморен и накрая вдигнах глава от дебелия купчина полицейски доклади за садистичните убийства, станали в девет града по Западното крайбрежие, плюс убийството във Вашингтон, за което знаех от преди. Случаят ме плашеше ужасно и със сигурност не защото вярвам във вампири.

Обаче вярвах в странните и жестоки неща, които хората понякога правят един с друг: жестоки ухапвания, садистични обесвания, източване на кръвта от телата, тигри. Като никога, не можех дори да започна да си изяснявам какво представляват убийците. Не можех да им направя профил. Отделът за поведенчески изследвания на ФБР също не можеше. Кайл Крейг вече ми бе признал това. Това бе една от причините той лично да е тук. И Кайл бе объркан. Нямаше прецедент за подобна серия от убийства.

Джамила се появи до бюрото ми към осем без петнайсет. Беше работила някъде в другия край на участъка. Красивото ѝ лице тази вечер изглеждаше изморено. Това е простичък факт от полицейската работа. При тежките случаи има силен прилив на адреналин. От това чувствата на всички стават по-интензивни. Поражда се привличане, което може да причини неочаквани проблеми. Бях минавал през това и преди, Джамила навярно също. Държеше се така, сякаш го бе преживявала. Може би затова и двамата се държахме малко неуверено един с друг.

Тя се надвеси над бюрото ми и усетих лек мирис на парфюм.

— Трябва да се върна в Сан Франциско, Алекс. Тъкмо тръгвам към летището. Оставих подробни бележки по материалите, които успях да прегледам, за да ги използвате двамата с Кайл. Ще ти кажа едно обаче: според мен не всички от тези убийства са дело на едни и същи убийци. Толкова от мен за днес.

— Защо казваш това? — попитах я. Всъщност и аз имах същото чувство. Но не бях открил нищо съществено, с което да го докажа.

Просто предчувствие, породено от доказателствата, които бяхме събрали досега.

Джамила потърка носа си, после леко го сбърчи. Тези й машинални действия бяха смешни и ме накараха да се усмихна.

— Моделът постоянно се променя. Особено ако съпоставиш по-скорошните убийства с тези отпреди година или две. При по-ранните убийства убийците действат методично, много предпазливо. Последните две убийства са прибързани, Алекс. И по-жестоки.

— Може би си права. Внимателно ще прегледам досиетата. Кайл и неговите хора в Куонтико — също. Има ли нещо друго, което да те смущава?

Тя се замисли.

— Тази сутрин е съобщено за едно странно престъпление. Може и да има връзка. Погребално бюро в Уудланд Хилс. Някой се вмъкнал през нощта и се гаврил с един от трупове. Може да е някой подражател. Оставих ти папката по случая. Както и да е, трябва да бързам, за да хвана следващия полет... Ще поддържаме връзка, нали?

— Разбира се. Със сигурност. Няма да се отървеш от примката толкова лесно.

Тя ми махна и бързо се отдалечи по коридора.

Не ми беше приятно да се разделям с нея.

Джам.

25.

Десет минути след като Джамила потегли за летището, Кайл се появи до бюрото ми. Имаше вид на чорлав, старомоден четирийсет годишен професор, който тъкмо с подал нос от библиотеката, след като е прекарал дни наред в търсене на някакъв научен доклад.

— Успя ли да откриеш нещо? — попитах го. — Ако си успял, мога да взема някой полет за Вашингтон още тази вечер. Вкъщи всички ми се сърдят, че отсъствам толкова дълго.

— Нищо не съм открил — оплака се той. После се прозя. — Чувствам главата си като сцепена. Сякаш нещо бавно изтича. — Той потърка кокалчетата на ръката си по черепа.

— Вече вярваш ли във вампири? — попитах аз. — Или такива, които се правят на вампири?

Отговори ми с една от кривите си полуусмивки.

— О, винаги съм вярвал във вампири. Още откакто бях малко момче във Вирджиния и Северна Каролина. Вампири, духове, зомбита и всякакви други нощни същества. Южняците вярват в такива неща. Сигурно това е готическото ни наследство. Всъщност духовете са повече по нашата част. Определено вярвам в духове. Искане ми се това да беше само история за духове.

— Може и да е. Онази вечер видях един дух. Казва се Мери Алис Ричардсън. Копелетата са я обесили и убили по време на една от веселбите си.

Към девет двамата с Кайл си тръгнахме от участъка в Брентууд да хапнем нещо и може би да пийнем по някоя бира. Радвах се, че мога да прекарам известно време с него. Главата ми бръмчеше от тревожни мисли: разпокъсани чувства, подозрения и обща параноя заради случая. Разбира се, винаги го имаше и Мислителя, заради когото да се тревожа. Той можеше да се обади или да изпрати факс или имейл.

Отбихме се в един малък бар, наречен „Кнол“, на път за хотела. Изглеждаше тихо местенце, където човек може да пийне и да си поговори. Двамата с Кайл често го правим, когато работим някъде заедно.

— Е, как я караш тук, Алекс? — попита Кайл, след като отпихме от бирата си. — Добре ли си? Държиш ли се засега? Знам, че ти е неприятно да си далеч от Нана и децата. Съжалявам за това. Но не мога да направя нищо. Случаят е много голям.

Бях прекалено уморен, за да споря с него.

— Както би казал Тайгър Уудс: „Днес не бях в най-добрата си форма“. Чувствам, че тъпча на едно място. Всичко е ново и всичко е лошо.

Той кимна и каза:

— Не говорех само за днес, а въобще. По принцип. Като цяло. Как се справяш, по дяволите? Струваш ми се напрегнат. Всички го забелязваме, Алекс. Вече не ходиш като доброволец в църквата „Сейнт Антъни“. Разни такива дреболии.

Погледнах го и се взрях в тъмнокафявите му очи. Той беше приятел, но освен това бе и пресметлив човек. Искаше нещо. Какво ли целеше? Какви ли мисли се въртяха в главата му?

— Като цяло съм напълно скапан. Не, добре съм. Щастлив съм, че имам такива чудесни деца. Малкият Алекс е най-добрата противоотрова срещу всичко. Деймън и Джени се справят добре. Кристин още ми липсва, ужасно ми липсва. Тревожа се, че прекарвам толкова време в разследване на най-извратените и жестоки престъпления, които човек може да измисли. Като се изключи това, съм добре.

— Ти си толкова търсен, защото си много добър в това — каза Кайл. — Това е самата истина. Твоите инстинкти, емоционалният ти коефициент на интелигентност, нещо у теб те отличава от останалите детективи.

— Може би вече не ми се иска да съм толкова добър. Може би и не съм. Убийствата, които съм разследвал, повлияха на всеки аспект от живота ми. Страхувам се, че ме променят като човек. Кажи ми за Бетси Кавалиър. Нещо ново в разследването? Трябва да има нещо.

Кайл поклати глава. В очите му се изписа загриженост.

— Не открихме нищо, свързано с убийството ѝ, Алекс. И нито следа от Мислителя. Този негодник още ли ти се обажда по всяко време на деня и нощта?

— Да. Но вече не споменава Бетси и убийството ѝ.

— Може отново да опитаме да проследим обажданията. Поне това мога да направя за теб.

Кайл продължи да ме гледа право в очите. Усещах загрижеността му, но човек рядко успяваше да отгатне чувствата му.

— Мислиш, че може би те наблюдава? Че те следи?

Поклатих глава.

— Понякога имам това чувство, да. Нека те питам нещо, след като така и така си тук. Защо постоянно ме въвличаш в тези тежки и объркани случаи, Кайл? Работихме по случая „Казанова“ в Дъръм, отвличането на Дън и Голдбърг, банковите обири. Сега и тази гадост.

Кайл не се поколеба да ми отговори направо.

— Ти си най-добрият, когото познавам, Алекс. Инстинктът ти е почти винаги непогрешим. Твоят принос в тези разследвания е най-важният от всички. Понякога разрешаваш случаите, понякога не, но винаги си близо до истината. Защо не дойдеш да работиш при нас в Бюрото? Говоря съвсем сериозно, можеш да го считаеш за предложение за работа.

Ето това беше: целта на Кайл за тази вечер. Искаше да работя в Куонтико при него.

Превих се от смях, след малко и той последва примера ми.

— Честно казано, не съм никак близо до разрешаването на този случай, Кайл. Чувствам се напълно объркан — признах си накрая.

— Още е рано — каза той. — Предложението си остава в сила, независимо дали ще разрешиш този случай или не. Искам да дойдеш в Куонтико. Искам да работиш рамо до рамо с мен. Нищо не би ме направило по-щастлив.

26.

Това бе добър удар. По-добър, отколкото можеха да очакват или желаят. Уилям и Майкъл проследиха двете гадни ченгета от участъка в Брентууд. Караха микробуса си на разумна дистанция от тях. Братята не се притесняваха особено, че може да ги изгубят от поглед. Знаеха в кой хотел са отседнали ченгетата. Знаеха как да ги намерят.

Дори знаеха имената им.

Кайл Крейг, ФБР Директор на операциите в Куонтико. Занимава се само с „големи случаи“. Един от най-добрите в Бюрото.

Алекс Крос, от полицията във Вашингтон. Прочут съдебен психолог.

Имаше една поговорка, която Уилям искаше да прошепне в ушите им: *Ако тръгнеш на лов за вампира, вампирът ще улови теб.*

Това бе самата истина, но звучеше твърде много като правило. Уилям ужасно мразеше правилата. Правилата правеха човек предсказуем, отнемаха от индивидуалността му. В крайна сметка заради правилата можеха да те уловят.

Уилям леко и предпазливо натисна спирачката. Може би не трябваше да преследват двете ченгета и да ги убият като кучета, мислеше си той. Може би имаха по-важни неща, които да свършат, докато са в Ел Ей.

Тук имаше едно специално място, където двамата с Майкъл ходеха често. Наричаше се Църквата на вампирите и бе за тези, които „търсеха дракона в себе си“. Наистина беше църква: огромна, с високи сводове, пълна със старинни викториански мебели, изящни златни свещници, човешки черепи и други кости, гоблени, изобразяващи историите на известни кръволоци. В църквата идваха обичайните позьори, които се представяха за вампири, но идваха и истински вампири. Като Уилям и Майкъл.

В църквата се случваха възбуждащи, много екзотични, садо-еротични изпълнения. Мъчителна болка, прерастваща в екстаз. Уилям помнеше последното си посещение и дори само споменът за него разтърсваше тялото му като електричество. Беше открил едно русо

момче на седемнайсет години. Ангел. Принц. Онази вечер момчето бе облечено изцяло в черно; дори носеше черни контактни лещи — беше абсолютно великолепно, откъдето и да го погледнеш човек. За да покаже на Уилям, че е истински вампир, милото момче проби собствената си сънна артерия и пи от собствената си кръв. После покани и Уилям да пие, за да стане едно с него. Когато двамата с Майкъл обесиха момчето, за да източат кръвта му напълно, го направиха от любов и обожание към съвършеното тяло на този ангел. Просто действаха според садо-еротичния повик на природата си.

Уилям излезе от замечтаното си състояние, когато двете ченгета влязоха в един бар, наречен „Кнол“. Намираше се в една пресечка на Сънсет булевард. Съвсем обикновен, нищо специално. Идеален за тях двамата.

— Отиват да пийнат заедно — каза Уилям на Майкъл. — Полицейска дружба.

Майкъл се изхили и направи подигравателна физиономия.

— Те са просто двама старци. Съвсем безобидни са. Беззъби — сам се засмя на шегата си.

Уилям изпрати с поглед Алекс Крос и Кайл Крейг, които изчезнаха в бара.

— Не — каза той накрая. — Трябва да внимаваме с тях. Единият е изключително опасен. Усещам енергията му.

27.

Най-после имах за какво да се хвана. Благодарение на Тим, приятеля на Джамила от „Сан Франциско Икзаминър“. Преследването започваше или поне се надявах да е така. На следващата сутрин поех по шосе 101 към Санта Барбара, приблизително на сто и шейсет километра северно от Ел Ей.

Беше отрезвяващо и малко потискащо да видиш как небето става по-синьо, когато се отдалечиш от Лос Анджелис и излезеш изпод сивото покривало на смога, стелещ се гъсто над града.

Имах среща с един човек на име Питър Уестън в библиотеката „Дейвидсън“ на Калифорнийския университет в Санта Барбара. Предполагаше се, че библиотеката притежава най-изчерпателната колекция от книги за вампири и вампирски митологии в Съединените щати. Уестън бе експертът, препоръчан ми от Тим. Бях предупреден, че Уестън е абсолютно ексцентричен, но е най-надеждният източник на информация за вампирите от миналото и настоящето.

Срещнахме се в малка зала, в съседство с голямата читалня на библиотеката. Питър Уестън изглеждаше около четирийсет годишен и бе облечен изцяло в тъмнолилаво и черно. Дори и ноктите му бяха лакирани в наситено тъмноораво. Според Джамила той бил собственик на магазин за дрехи и бижута в малък търговски център на име „Ел Пасео“ на Стейт стрийт в Санта Барбара. Имаше дълга черна коса със сребристи кичури и изглеждаше мрачен и опасен.

— Аз съм детектив Алекс Крос — представих се, докато се ръкувахме. Стисна ръката ми силно, въпреки че ходеше с маникюр.

— Аз съм Уестън, наследник на Влад Тепес. Поздравявам ви с добре дошли. Нощният въздух е хладен и вие сигурно сте гладен и уморен — каза той с изключително драматичен тон.

Усетих, че се усмихвам на предварително подготвената му реч.

— Звучи като реплика на графа от някой от старите филми за Дракула.

Уестън кимна и се усмихна, при което видях, че зъбите му са идеално оформени, без издължени кучешки зъби.

— Доста експлоатирана реплика в интерес на истината. Това е официалното приветствие на Трансилванското общество на Дракула в Букурещ.

— Те имат ли клонове в Америка? — попитах незабавно.

— И в Америка, и в Канада. Имат клон дори в Южна Африка, също и в Токио. Има неколкостотин хиляди мъже и жени, които живо се интересуват от вампирите. Това изненадва ли ви, детектив Крос? Мислехте, че сме по-скромен по мащаби култ?

— Може и да съм си го мислел преди седмица, но не и сега — отвърнах. — Вече нищо не може да ме изненада. Благодаря, че се съгласихте да поговорим.

Двамата с Уестън седнахме на голяма дъбова маса. Той ми бе приготвил десетина книги за вампири, които да взема и прочета или поне да прелистя.

— Особено ви препоръчвам „Жажда за кръв: разговори с истински вампир“ от Каръл Пейдж. Госпожица Пейдж разбира от тези работи — обясни той и ми подаде книгата. — Тя се среща с вампири и документира действията им точно и справедливо. Започнала е собственото си разследване скептично настроена към съществуването на вампирите — общо взето като вас самия, доколкото разбирам.

— Прав сте, аз гледам на всичко това много скептично — признах си. Разказах на Питър Уестън за последното убийство в Лос Анджелис и после той ме подкани да му задам въпросите си за света на вампирите. Отговаряше ми търпеливо и скоро научих, че вампирска субкултура съществува буквално във всеки по-голям град, както и в много от по-малките градове — Санта Крус, Калифорния; Остин, Тексас, Савана, Джорджия; Батавия, Ню Йорк; Де Мойн, Айова.

— Истинският вампир — каза ми той — е човек, роден с необикновена дарба. Той или тя притежава способността да поглъща, канализира, трансформира и манипулира праничната енергия — която е всъщност жизнената сила. Сериозните вампири обикновено са много духовни.

— Но как се вписва в зова пиенето на човешка кръв? — попитах Питър Уестън. — Ако изобщо се вписва — добавих бързо.

Уестън отговори тихо:

— Казва се, че кръвта е най-висшият познат източник на пранична енергия. Ако пия от вашата кръв, ще отнема от силата ви.

— Моята кръв? — попитах.

— Да, мисля, че сте напълно подходящ.

Спомних си нощното нападение на погребалното бюро, северно от Ел Ей.

— Ами кръвта от трупове? На хора, умрели преди ден-два?

— Ако някой вампир или имитатор е отчаян, предполагам, че би се задоволил и с кръв от труп. Нека ви разкажа за истинските вампири, детектив Крос. Повечето са алчни, търсеци вниманието на околните и манипулативни. Често са привлекателни — основно заради безсмъртието си, заради забранените желания, бунтарството, силата, еротизма, собственото си чувство за безсмъртие.

— Постоянно подчертавате думата „истинските“ вампири. Каква разлика се опитвате да очертаете?

— Повечето млади хора, съпричастни към вампирския начин на живот, са просто имитатори, те играят роли. Експериментират, търсят някаква група, която да отговаря на потребностите им в момента. Дори има една популярна игра „Вампир: Маскарад“. Тийнейджърите особено много харесват вампирския начин на живот. Вампирите имат невероятно алтернативен светоглед. Да не забравяме вампирските партита късно през нощта. До изгрев-слънце. — Устните му се извиха в усмивка.

Уестън определено имаше желание да говори на тази тема с мен и аз се зачудих защо. Запитах се доколко сериозно възприема самият той вампирския начин на живот. Клиентите на магазина му за дрехи в града бяха млади хора, търсеци ексцентрични облекла. Дали и той самият не бе имитатор? Или Питър Уестън бе истински вампир?

— Митологията на вампирите датира отпреди хиляди години — разказа ми той. — Среща се в Китай, Африка, Южна и Централна Америка. И в Централна Европа, разбира се. За много хора тук, в Америка, това е естетически фетиш. Сексуален, театрален и много романтичен. Освен това не е полово ограничен, което е привлекателна идея в наши дни.

Усетих, че е време да прекъсна сладкодумието му и да се върнем на убийствата.

— А какво ще кажете за убийствата — истинското насилие, случило се тук, в Калифорния, и в Невада?

Болезнена гримаса се изписа на лицето му.

— Чувал съм да наричат Джефри Дамър вампира — канибал. Също и Никълъс Кло, за когото може и да не сте чували. Кло беше собственик на погребално бюро в Париж, който си призна извършването на поредица от убийства в средата на деветдесетте. Щом го заловиха, той с огромно удоволствие описа как е ядял плътта на труповете в погребалното си бюро. Стана известен в цяла Европа като Парижкия вампир.

— Чували ли сте за Род Феръл във Флорида? — попитах аз.

— Разбира се. За някои той е герой от мрака. Много е известен в Интернет. Той и малкият кръг от негови последователи пребили с тояги родителите на друг член на култа им. После издълбали множество окултни символи върху мъртвите тела. Знам всичко за Род Феръл. За него казват, че е бил обсебен от идеята да разтвори портите на ада. Мислел, че трябва да убие голям брой хора и да погълне душите им, за да е достатъчно силен да разтвори ада. Кой знае. Може и да е успял. — Уестън ме гледа втренчено дълго време. — Нека ви кажа нещо, детектив Крос. Това е самата истина. Вярвам, че за вас е важно да я разберете. Вече не е по-вероятно един вампир да е психопат или убиец в сравнение с някой случаен човек от улицата.

Свих рамене.

— Предполагам, че ще трябва да проверя достоверността на статистиката ви по този въпрос. Междувременно един или повече вампири, истински или просто имитатори, са убили поне шестима души.

Уестън изглеждаше леко натъжен.

— Да, знам. Затова се съгласих да говоря с вас.

Зададох му един последен въпрос:

— Вие вампир ли сте?

Питър Уестън помълча, преди да ми отговори.

— Да.

Отговорът му се заби в мен. Той говореше съвсем сериозно.

28.

Онази вечер в Санта Барбара се страхувах от тъмното малко повече, отколкото някога по-рано. Седях в хотелската си стая и четях един вълнуващ роман, наречен „Очакване“, от Ха Джин. И аз бях в очакване. Обадих се вкъщи два пъти онази вечер. Не бях сигурен дали съм самотен, или още се чувствах виновен, че бях пропуснал концерта на Деймън.

Или може би Питър Уестън ме бе изплашил с вампирските си истории и книги и особеното изражение на тъмните му очи. Във всеки случай възприемах вампирите по-сериозно след срещата си с него. Уестън бе странен, особен, незабравим човек. Имах чувството, че ще се срещна или поне ще говоря с него отново.

Страховете ми не се разсеяха онази нощ, дори и на следващата сутрин с първите лъчи на слънцето, което грееше ярко над планината Санта Инес. Ставаше нещо ужасно. В него бяха замесени някакви странни и ненормални хора или дори цял подземен култ. Вероятно имаше нещо общо с вампирската субкултура. Но може и да не беше така и тази мисъл ме тормозеше още повече. Това би означавало, че движим разследването в напълно погрешна посока.

В седем и половина сутринта взетият под наем седан вече ме отвеждаше навътре в гъстата мъгла и натовареното сутрешно движение. Пеех си един блус на „Мъди Уотърс“, който напълно отговаряше на настроението ми.

Излязох от Санта Барбара и поех към Фресно. Там щях да се срещна с друг „експерт“.

Карах два-три часа. При Санта Мария поех по шосе 166 и продължих на изток през Сиера Мадрес, докато не стигнах до шосе 99. Подкарах на север. За пръв път обикалях из Калифорния и повечето от нещата, които виждах, ми харесваха. Релефът бе различен от този на изток, цветовете също.

Отпуснах се в успокоителния ритъм на шофирането. Слушах диск на Джил Скот. В продължение на дълги отрязъци от пътуването разсъждавах за това как се бе стекъл животът ми през последните две-

три години. Знаех, че някои от приятелите ми започваха да се тревожат за мен, дори и най-добрият ми приятел — Джон Сампсън, а той не можеше да се определи като човек, който се тревожи лесно. Сампсън ми беше подметнал повече от веднъж, че може би ми е време да сменя работата. Знаех, че мога да отида във ФБР, но това нямаше да е кой знае каква промяна. Можех и да се заема отново с психиатрията — да приемам пациенти или евентуално да преподавам, може би в „Джон Хопкинс“, където бях завършил и където още имах доста познати.

Не трябваше да забравям и любимата тема на Нана: трябваше да си намеря някоя добра жена и отново да се задомя, трябваше да си намеря жена, която да обичам.

Не е като да не опитвах. Съпругата ми Мария бе убита при случайна стрелба на улицата във Вашингтон и убиецът ѝ така и не бе открит. Това се случи, когато Деймън и Джени бяха съвсем малки и аз май така и не го превъзмогнах напълно. Дори и сега, ако дадох воля на чувствата си, можех да рухна напълно от мислите за Мария и случилото се с нея и колко безсмислено бе то. Каква ужасна загуба, оставила Деймън и Джени без майка.

Наистина опитвах да открия отново любовта, но може би не ми беше писано да имам такъв късмет два пъти в живота си. Първо беше Джеси Фланагън, но с нея не можеше да се получи по-лошо. После и Кристин Джонсън, майката на малкия Алекс. Тя бе учителка и сега живееше тук, на Западното крайбрежие. Справяше се добре, Сиатъл ѝ харесваше и тя си бе „намерила някого“. Все още изпитвах много объркани чувства по отношение на Кристин. Тя бе пострадала заради мен. Вината бе моя, не нейна. Беше ми дала да разбере, че не може да живее с детектив от полицията. По-късно, не много отдавна, бях започнал да се влюбвам в една агентка от ФБР на име Бетси Кавалиър. Сега Бетси бе мъртва. Убийството все още бе неразкрито. Страхувах се дори да изляза да пийна нещо с Джамила Хюз. Миналото започваше да ме преследва.

— Какъв детектив — измърморих аз, когато забелязах табелата с надпис Фресно. Бях дошъл тук да се видя с един човек във връзка с едни зъби. По-точно вампирски зъби.

29.

„ТАТУИРОВКИ, ЗЪБИ И НОКТИ“ се намираше в покрайнините на един средно заможен търговски район в центъра на Фресно. Беше порутен магазин, на витрината на който се мъдреше стар зъболекарски стол. На стола седеше момиче на не повече от четиринайсет-петнайсет години. Беше извила кокалестия си пъпчив врат към скута си и примигваше при всяко убождане от иглата.

На висока табуретка до нея седеше млад мъж с ярка синьо-жълта кърпа, вързана на главата. Той й правеше татуировка. Пресегна се за едно шишенце. Подредените шишенца с мастило за татуиране до него ми напомниха за художествената сергия на някой училищен панаир.

Следващите няколко минути наблюдавах процеса на татуирането откъм улицата. Не можех да не се замисля за ролята на физическата болка при татуирането, но и при извършените досега убийства.

Познавах по същество процеса на татуиране и наблюдавах как майсторът на татуировките нагласи подвижната лампа над основата на врата на момичето. Той използваше два апарата, задвижвани с крак — един за очертаване и един за запълване и оцветяване. На кръгла поставка между двата апарата имаше четиринайсет различни игли. Колкото повече игли, толкова по-лъскаво и впечатляващо.

Един късо подстриган мъж на средна възраст вървеше по улицата и спря пред витрината за миг, колкото да измърмори: „Шантава работа, а и вие не сте стока, щом стоите да гледате“.

Напоследък всички мърморят и критикуват. Най-последно влязох и видях какво представлява татуировката, която правеха в момента — малък келтски символ в зелено и златисто. Попитах дали имат вампирски зъби и нокти и мъжът ми посочи с глава, по-скоро с брадичка, един коридор вляво. Не произнесе нито дума.

Минах покрай мострите: обици за език и пъп, включително и светещи в тъмното, масивни халки, слънчеви очила, лули, разни джунджурии с мъниста, плакати.

Става по-топло, помислих си, като влязох в коридора, и в следващия момент се озовах лице в лице с човека, когото търсех.

Той ме очакваше и заговори веднага щом влязох в малката му стаичка.

— Най-после пристигнахте, страннико. Знаете ли, че когато отидете в най-интересните и опасни вампирски клубове, тези в Ел Ей, Ню Йорк, Ню Орлиънс, Хюстън, навсякъде има вампирски зъби. Това е зрелище, и то какво! Готически, средновековни, викториански, робски одежди — има от всичко. Аз бях един от първите, които започнаха да изработват вампирски зъби по поръчка. Отначало работех в Лагуна Бийч, после се преместих на север. И сега съм тук, във Фресно.

Докато говореше, забелязах зъбите му, удължените му резци. Тези зъби изглеждаха така, сякаш могат да нанесат тежки поражения.

Казваше се Джон Барейро и беше нисък, болезнено слаб и облечен в черно, почти като Питър Уестън. Това бе навярно най-зловещият на вид човек, когото бях срещал.

— Знаете защо съм тук — заради убийствата в парка „Голдън Гейт“ — казах на майстора на вампирски зъби.

Той кимна и се усмихна зловещо.

— Знам защо сте тук, страннико. Питър Уестън ви е изпратил. Питър е много убедителен, нали? Последвайте ме. — Той ме отведе в малка претъпкана стаичка в дъното на магазина. Стените бяха тъмносини, лампите — аленочервени.

Барейро кипеше от нервна енергия и не спираше да се движи, докато говореше.

— Има един фантастичен вампирски клуб в Лос Анджелис. Обичат да казват, че това е единственото място, където можеш да видиш истински вампири и да останеш жив след срещата с тях. В петък и събота вечер там се събират по четиристотин-петстотин души. Може би петдесет от тях са истински вампири. Но почти всички носят вампирски зъби, дори и имитаторите.

— Вашите зъби истински ли са? — попитах го.

— Дайте да ви ухапя леко и ще видите — засмя се той. — Отговорът на вашия въпрос е да. Резците ми бяха облечени и после заострени. Хапя. Пия кръв. Аз съм от истинските злодеи, детектив Крос.

Кимнах, не се съмнявах в това ни най-малко. Той изглеждаше и се държеше точно като такъв.

— Ако направя една проста отливка на кучешките ви зъби, мога да ви изработя чифт вампирски зъби, които да ви пасват идеално. Те наистина ще ви отличават от останалите детективи. Ще ви направят неповторим.

Усмяхнах се на остроумието му, но го оставих да говори.

— Правя по неколкостотин чифта вампирски зъби всяка година. Горни и долни. Понякога и двойни. От време на време правя по някой чифт от злато или сребро. Мисля, че ще изглеждате страхотно със сребърни удължени кучешки зъби.

— Четохте ли за другите убийства из Калифорния? — попитах го.

— Чух за тях, да. Разбира се. От приятели и познати като Питър Уестън. Някои вампири са развълнувани от станалото. Мислят, че това е знак за настъпването на нова епоха, може би ще се появи нов Господар.

Прекъснах го. Внезапно ме побиха тръпки. Заради нещо, което бе казал току-що.

— Вампирите имат ли си лидер?

Барейро присви очи.

— Не. Разбира се, че не. Но и да имаше такъв, нямаше да искам да говоря с вас за него.

— Значи има Господар.

Той ме изгледа и отново се раздвижи.

— Можете ли да изработите тигрови зъби — за да ги носи някой човек? — попитах го.

— Мога. И съм го правил.

Неочаквано, той се хвърли към мен с изненадваща скорост. Сграбчи ме за косата с едната си ръка и за ухото с другата. Аз съм метър и осемдесет и осем и много по-тежък от него. Но не бях готов за това. Въпреки че беше дребен, той бе много бърз и силен. Отворената му уста се бе насочила към гърлото ми, но после рязко спря.

— Никога не ни подценявайте, детектив Крос — просъска Джон Барейро и ме пусна. — Какво сега, сигурен ли сте, че не искате вампирски зъби? Безплатно. Може би в името на собствената ви сигурност.

30.

Уилям караше прашния бял микробус през пустинята Мохаве почти със сто и шейсет километра в час. Беше надул докрай диска на Еминем. Караше бясно по шосе 15 към Вегас, следващата спирка от турнето им.

Микробусът бе много добра идея. Беше истинска малка линейка за даряване на кръв с всички необходими стикери с червени кръстове. Двамата с Майкъл всъщност имаха удостоверение, че могат да вземат кръв от всеки, който пожелае да я дари.

— Намира се след още няколко километра — каза Уилям на брат си, който беше провесил единия си бос крак през отворения прозорец.

— Кое се намира там? Плячката надявам се. Вече съм отегчен до смърт. Трябва да се нахраня. Жаден съм. Не виждам нищо в далечината — занарежда Майкъл като разглезен тийнейджър, какъвто всъщност беше. — Стига си ме баламосвал. Не виждам нищо пред нас.

— Скоро ще видиш — каза Уилям загадъчно. — И като го видиш, ще излезеш от вцепенението си. Обещавам ти.

След няколко минути колата спря пред един център за любителски скокове с парашут. Майкъл седна по-изправено на седалката си, извика шумно и забарабани по таблото с длани. Такова дете беше.

— Копнея да усетя скоростта — извика Майкъл с най-добрата си имитация на младия Том Круз.

Братята скачаха с парашут, откакто бяха излезли от затвора. За тях скоковете бяха един от най-добрите законни наркотици, те успяваха да ги разсеят от убийствата. Изскочиха от колата и влязоха в едноетажната бетонна постройка с плосък покрив, която бе в доста окаяно състояние.

Уилям плати двайсет долара направо на пилота на самолета. Имаше два самолета на късата писта, но само един пилот и в парашутния център нямаше никой друг.

Пилотът бе тъмнокосо момиче, почти на възрастта на Уилям. Сигурно наскоро бе навършила двайсет. Имаше стегнато, сексапилно

тяло, но остро мишо лице с белези от шарка. Уилям усети, че тя хареса тях двамата с Майкъл. Но пък кой не би ги харесал?

— Не си носите дъски, значи няма да сърфирате във въздуха. По какво си падате вие, момчета? — попита тя със силен южняшки акцент. — Аз съм Кали между другото.

— Падаме си по всичко — отвърна Майкъл и се засмя. — Говоря сериозно, Кали. Падаме си по всичко, което си струва.

— Не се съмнявам — отвърна Кали и задържа погледа на Майкъл няколко секунди. — Да вървим тогава — каза тя и се качи на единия от самолетите.

След по-малко от деветдесет секунди малкият самолет подскачаше по неравната писта. Братята се смееха и викаха с пълен глас, докато закопчаваха парашутите си.

— Вие двамата изглеждате много ентузиазирани, не може да се отрече. Харесва ви свободното падане, нали? И двамата сте смахнати — надвика шума на самолета Кали. Тя говореше леко дрезгаво, което според Уилям бе доста дразнещо. Искаше му се да направи една голяма дупка на врата ѝ, но това не изглеждаше разумно в този конкретен момент.

— Харесват ни доста неща, не само свободното падане. Качи ни до пет хиляди метра — извика ѝ Уилям.

— Уха! Четири хиляди е повече от достатъчно. Нали знаете, че температурата на четири хиляди е близка до нулата. На всеки триста метра температурата пада с по около три градуса. На пет хиляди метра можете да изпаднете в хипоксия. Твърде опасно е за момчета с нежна кожа като вас.

Уилям подаде на момичето още дваайсет долара.

— Пет хиляди — каза той. — Не се тревожи. Правила сме го и преди.

— Добре. На вас ще ви замръзват пръстите и ушите — каза им Кали. — Аз съм ви предупредила.

— Ние имаме гореща кръв. Не се притеснявай. Ти опитен пилот ли си?

Кали се ухили.

— Ами ще видите, нали така? Да кажем, че няма да се загубя там горе.

Уилям наблюдаваше измервателните уреди, за да се увери, че тя ще ги качи достатъчно високо. Като достигна пет хиляди метра, самолетът гладко спря издигането и продължи да поддържа височината. Вятърът не бе твърде силен и гледката бе опияняваща. Самолетът сякаш летеше сам.

— Това не е добра идея, момчета — каза им отново момичето. — Навън е адски студ.

— Идеята е супер! Както и *тази*! — извика Уилям.

Той се хвърли върху нея. Захапа силно гърлото ѝ.

Стисна врата ѝ със зъбите и силната си челюст. Започва да пие кръвта ѝ, да се храни на пет хиляди метра височина.

Това бе върховното садо-еротично удоволствие. Кали пищеше и риташе, бореше се яростно, но не можеше да се отскубне от него. Ярочервената ѝ кръв опръска кабината. Уилям бе много по-силен. Тя отчаяно се опита да се измъкне от пилотската седалка и изкълчи бедрото си.

Коленете ѝ се забиха няколко пъти в таблото с уредите и после изведнъж спряха да се движат. Кафявите ѝ очи се изцъклиха и застинаха неподвижни като камъни. Тя се предаде. Двамата братя жадно започнаха да пият кръвта ѝ. Хранеха се бързо и лакомо, но не можеха да източат кръвта от тялото ѝ в тясната кабина.

После Уилям отвори вратата на самолета. Блъсна го силен порив на ледения вятър.

— Хайде! — извика той. Двамата братя скочиха от самолета — любимото им *свободно падане*.

Името не бе достатъчно добро за това, което изпитваха. Усещането не бе като падане, а като летене.

Когато телата им застанаха в хоризонтално положение, се движеха с около сто километра в час. Но после заеха вертикално положение и се понесоха с над сто и шейсет километра в час, почти със сто и деветдесет, пресметна Уилям.

Тръпката бе невероятна, преживяването бе неопишуемо. Телата им вибрираха като камертони. Свежата кръв на Кали пулсираше в тях. Възбудата бе неистова.

При тази скорост и най-малкото движение на крака наляво изстрелваше тялото надясно.

Бързо заеха отново вертикална позиция и се задържаха така. Почти през цялото време, докато се носеха надолу.

Още не бяха издърпали въженцата, за да отворят парашутите си. Това бе най-силната тръпка: възможността да умреш внезапно.

Вятърът блъскаше и теглеше телата им с невероятна сила.

Чуваха само звука на вятъра.

Това бе екстаз.

Още не бяха отворили парашутите си. Колко още можеха да чакат? Колко още?

Единственото, което пречеше на изживяването да е съвършено, бе липсата на болка. Болката правеше преживяването още по-хубаво. Болката бе тайната на удоволствието, която само малцина разбираха. Но те двамата с Майкъл бяха сред избраните.

Накрая издърпаха въженцата на парашутите. Не можеха да чакат нито секунда повече. Парашутите се отвориха и рязко дръпнаха телата им нагоре. Земята се приближаваше с бясна скорост.

Приземиха се и се претърколиха точно навреме, за да видят как малкият самолет се разбива и избухва в пламъци на километър-два от тях в пустинята.

— Никакви следи — каза Уилям доволно. Очите му бяха замъглени от възбуда и удоволствие. — Това бе страхотно забавление.

31.

Аленият прилив. Така Уилям наричаше убийствения им тур. Двамата с Майкъл се бяха отприщили и нищо не можеше да ги спре, докато не дойдеше краят на мисията им. Нищо — нито дъжд, нито сняг, нито ФБР.

Микробусът линейки се движеше бавно по Фремънт стрийт, старата главна улица на Лас Вегас. Колата се губеше напълно в ярките неонов светлини. Така бяха невидими. Като много други млади мъже, и Уилям и Майкъл се чувстваха неуязвими. Никога нямаше да ги заловят, да ги спрат.

Убийците оглеждаха всичко — смешните фонтани пред почти всяко казино и хотел, сватбения параклис, от високоговорителите пред който се носеше „Обичай ме нежно“, ярко оцветените туристически автобуси, като този, който се движеше точно пред тях и бе с рекламен надпис на Обединения съюз на производителите на покривни изделия.

— Това е истински вампирски град — заяви Уилям. — Усещам енергията. Дори тези жалки червеи по улицата сигурно се чувстват живи, когато са тук. Тук е фантастично — толкова театрално, лъскаво, свръхдраматично. Не си ли вече влюбен в този град?

Майкъл изръкопляска с големите си ръце.

— Чувствам се в рая. Тук можем да бъдем по-претенциозни в избора си.

— Такъв е планът ни — съгласи се Уилям. — Да бъдем много претенциозни.

В полунощ подкараха колата по новата главна улица, булевард „Лас Вегас“. Спряха пред „Мираж“, където на огромен билборд над шумната улица се рекламираше Магическото шоу на Даниъл и Чарлз.

— Дали това е добра идея? — попита Майкъл, когато приближиха касата в хотела. Уилям не му обърна внимание и взе двата резервирани билета за магическото шоу. И двамата бяха облечени в черни кожени дрехи и черни ботуши. И без това в Лас Вегас никой не обръщаше внимание как си облечен. Шоуто тъкмо започваше, когато двамата заеха местата си близо до сцената.

Всичко в театъра бе зрелищно и впечатляващо. Огромна сцена, покрита с черно кадифе. В дъното на сцената имаше десетметрова метална конструкция, покрита с екран, върху който се прожектираха бързоменящи се образи. Пет-шест техници настройваха прожекторите. Осветлението подчертаваше грандиозното пространство, ако не друго.

Уилям си запали пура от свещта на масата им.

— Време е за шоу, братле. Помни какво каза — тук можем да бъдем претенциозни. Не го забравяй.

Зрелищната поява на илюзионистите бе не по-малко впечатляваща за окото. Даниъл и Чарлз буквално влетяха на сцената по наклонени греди, дълги двайсетина метра.

После илюзионистите изчезнаха и втрещената публика избухна в аплодисменти.

Уилям и Майкъл също аплодираха. Самата скорост, с която работеха хидравличните механизми, впечатляваше Уилям.

Даниъл и Чарлз отново се появиха. Изведоха два малки слона, бял жребец и великолепен бенгалски тигър на сцената.

— Това съм аз — прошепна Уилям в ухото на Майкъл. — Аз съм онази красива котка. И съм точно до Даниъл. Той трябва да внимава.

По уредбата пуснаха „Стълба към небето“ на „Лед Цепелин“ с компютризиран съраунд звук. Озвучаването бе не по-малко крещящо от декорите. Силна вентилационна система прогони мириса на животинска урина и изпражнения. Разнесе се средно приятен мирис на бадеми и ванилия.

Междувременно на сцената двамата илюзионисти спореха за нещо.

Уилям се наведе към красивата млада двойка, която току-що се бе настанила на масичката вляво от него. И мъжът, и жената бяха към двайсет и пет годишни. Той веднага ги разпозна от едно популярно телевизионно шоу. Не можеше да реши кой от двамата изглежда по-привлекателен. И двамата бяха толкова уверени, толкова самодоволни. Той знаеше, че се казват Андрю Котън и Дара Грей. В свободното си време четеше таблоидите.

— Не е ли удивително? — попита ги. — Обожавам магиите. Толкова е лудо и забавно. Направо фантастично.

Жената погледна за миг към него. Дара Грей се канеше да го постави на мястото, когато срещна погледа на Уилям. Просто така — той я завладя. Чак тогава Уилям си направи труда да я огледа напълно: електриковосиня тясна рокля с презрамки, скъп колан и обувки с лъскави камъчета, бродирана чанта „Фенди“. Хубаво, много хубаво. Искеше да се нахрани с нея.

Щеше да бъде толкова хубаво, толкова вкусно.

А сега щеше да съблазни и приятеля ѝ. Андрю, милият, сладък Андрю.

После щяха да се веселят до зори.

32.

Двамата илюзионисти продължиха да се дразнят безмилостно един друг на сцената. Очите на Уилям се върнаха на ярките светлини и оглушителната кавга. Той се усмихна, не се сдържа. И илюзионистите бяха част от тази вечер, всъщност много голяма част. Изключително важна.

Даниъл и Чарлз бяха към четирийсет годишни. Бяха красиви, по един грубоват начин, уверени, особено в очите на шарената тълпа туристи.

Даниъл говореше на публиката сякаш е адвокат, който се обръща към съдебните заседатели на процес. Размаха един дълъг полиран меч, за да подчертае думите си.

— Ние сме илюзионисти. Може би най-добрите в света в момента. Изпълнявали сме представлението си на „Мадисън Скуеър“ и „Уинтър Гардън“ в Ню Йорк, в Двореца на магиите и „Паладиум“ в Лондон, в „Крейзи Хорс“ в Париж. Познават ни във Франкфурт, Сидни, Мелбърн, Москва, Токио.

Чарлз изглеждаше отегчен от хвалебствената реч на партньора си. Той седна на ръба на сцената и се прозя така, че му се видяха сливиците.

— Те не се интересуват от историята на живота ти, Даниъл — каза накрая Чарлз. — Повечето от тези дръвници не биха различили Худини от Зигфрид и Рой. Направи някой евтин фокус, затова са дошли тук. Фокусите са за децата, а всички тук са деца! Направи фокус! Направи един евтин, прост фокус!

Изведнъж Даниъл насочи върха на меча към партньора си. Размаха го заплашително.

— Предупреждавам те, мълчи си, глупако!

Уилям погледна двойката, която седеше до него.

— Тази част е много добра — прошепна той, — даже и да не ви се вярва.

Той срещна за миг погледа на мъжа, но онзи веднага погледна настрани. *Твърде късно. Успя да пипне и него. Мъжът вече искаше да*

свали панталона му. Кой би го винил? Боже, как искаше да се нахрани. Още тук, още сега.

На сцената Даниъл започна да крещи на Чарлз.

— Писна ми от твоите високопарни превземки, партньоре! Писна ми от теб! Напълно!

— *Много лошо.* — Уилям изрече безмълвно следващите няколко думи на Чарлз. — *Защото едва започвам да те тормозя. Също и тях. Дръвниците!*

Двамата актьори, които седяха до него, се засмяха на точната рецитация на Уилям. Беше ги очаровал напълно. Сега мъжът едва успяваше да откъсне поглед от него. Бедният Андрю.

Изведнъж горе на сцената Даниъл се втурна към Чарлз. Писькът на Чарлз бе пронизителен и истински. От гърдите му изригна кръв и се разплиска и опръска навсякъде. Изплашената публика ахна и залата стихна.

Уилям и Майкъл се закикотиха, не можеха да спрат. Също и двойката до тях. Другите им викнаха да мълчат.

Даниъл повлече тялото на Чарлз през сцената, като старателно подчертаваше колко е тежък Чарлз. Много драматично. Спря до един малък декор, който всъщност беше касапска маса, и просна тялото върху масата.

Взе една брадва, вдигна я високо и отсече главата на Чарлз.

Залата избухна в писъци. Някои прикриваха очите си.

— Това не е забавно — извика някой.

Уилям се заливаше от смях, пляскаше и тропаше с крака. Наоколо продължиха да му шъткат. Хората бяха ужасени, но искаха още. Двамата актьори до него се смееха не по-малко силно от него. Жената закачливо потупа ръката на Уилям.

Сега Даниъл постави главата на Чарлз в една плетена кофа. Направи го много театрално. После се поклони. Публиката най-последно проумя. Бяха се хванали на номера.

Уилям се намръщи и наведе глава.

— Добрата част свърши. Останалото е фиаско.

Даниъл пренесе кофата по цялата дължина на сцената. Вървеше съвсем бавно. Много внимателно изсипа главата на Чарлз върху един сребърен поднос.

— Случайно има поднос подръка — прошепна Уилям на двойката.

Даниъл се обърна към публиката.

— Някой от вас вече разбра ли какво стана? Не?... Наистина ли?... Той е мъртъв?

— Лъжеш! Той не е мъртъв! — извика Уилям от мястото си. — Представлението ви е умряло, но Чарлз е жив. За съжаление.

Изведнъж главата върху сребърния поднос се раздвижи. Очите на Чарлз се отвориха. Публиката превъртя. Илюзията бе поразителна и несъмнено достатъчно оригинална.

Чарлз каза:

— Боже мой, виж какво направи, Даниъл. И то пред толкова много свидетели. Няма да ти се размине, убиец такъв.

Даниъл сви рамене.

— Обаче ще ми се размине. На никой тук не му пука за теб или за някой друг, ако трябва да сме точни. Те не те харесват. Не харесват дори и себе си. Ти си го заслужи, Чарлз.

Главата отново заговори върху подноса:

— Публично обезглавяване ли заслужиш? Помогни ми, Даниъл.

— Кажете вълшебната думичка, Чарлз.

— Моля те, помогни ми — повтори Чарлз. — Моля те, Даниъл. Помогни ми.

Даниъл внимателно постави кофата върху главата на Чарлз, после я пренесе през сцената и като ръкомахаше пресилено и театрално, закрепил отново главата върху тялото му. Чарлз се надигнал и стиснал ръката на партньора си.

Двамата магьосници застанаха един до друг и се поклониха.

— Дами и господа, ние сме Даниъл и Чарлз, най-добрите илюзионисти на света! — извикаха те.

Аплодисментите в залата бяха гръмки и продължителни. Хората се изправиха и ръкопляскаха и викаха силно. Илюзионистите се поклониха още няколко пъти.

— Ууу! Ууу! Некадърници! — освиркваха ги Уилям и Майкъл от местата си. Видяха, че двама от охраната на хотела се приближават към масата им.

Уилям се наведе към Андрю Котън и Дара Грей.

— Харесвате ли магиите, театъра, приключенията? — попита той. — Аз съм Уилям Алигзандър и това е брат ми Майкъл. Хайде да отидем някъде. Да се махаме оттук. Ще се позабавляваме истински.

Актьорите се изправиха. Тъкмо тръгваха заедно с Уилям и Майкъл, когато мъжете от охраната се приближиха.

— Искате си парите обратно — каза им Уилям. — Даниъл и Чарлз са некадърници.

33.

— При вас или при нас? — попита двамата актьори Уилям. Постара се въпросът да прозвучи възможно най-небрежно. Не искаше да изпусне Дара и Андрю точно сега. Имаше планове за тях.

— Къде сте отседнали? — попита Дара. Тя бе невероятно самоуверена, възприемаше се като богиня, като суперзвезда. Още една.

— Двамата с Майкъл сме в „Съркъс, съркъс“ — отвърна Уилям.

— Ние сме в „Беладжио“. Настанени сме в апартамент. По-добре да отидем там. Фантастично е, най-добрият хотел във Вегас. Имаме и дрога — каза Андрю. — Какво ще кажете?

— Имаме и много играчки за забавление — допълни Дара и нежно докосна русата коса на Уилям с пръстите си. Той можеше да я убие за тази обида. Вместо това хвана ръката ѝ и я целуна. Тя бе толкова пълна с живот и богата, топла кръв.

Апартаментът в „Беладжио“ бе на висок етаж и с изглед към изкуствено езеро с фонтани, които изстрелваха водата на десетки метри височина и в ритъм с известна мелодия. Уилям си помисли, че е невероятна загуба на такова количество вода наред пустинята. Огледа стаята и се изненада, че не я намрази от пръв поглед — поне нямаше найлонови пътеки или изкуствени облицовки по стените. На няколко места имаше оставени купи с плодове и свежи цветя. Боже, колко бе гладен, умираше от глад, но не за грозде и ябълки.

Дара изхлузи дизайнерската си рокля веднага щом влезе в стаята. Тялото на младата актриса бе стегнато и с хубав тен. Разкопча скъпия си сутиен.

Малките ѝ гърди бяха изпъчени, с щръкнали зърна. Дара не свали единствено кремавобелите си бикини прашка и високите си обувки марка „Джими Чу“.

Уилям се усмихна на актьорите — на контенето им, на плоските опити да изглеждат съблазнителни и еротични. Хрумна му, че не би се изненадал, ако от някой гардероб изскочеше гримьор, и внезапно се зачуди какво ли представляваха Брад Пит и Дженифър Анистън заедно в леглото. Вероятно красива руса скука.

— Ваш ред е — подкани братята Дара. — Да видим какво имате. Свалете дрехите си. Хайде да се настроим за веселба.

— Няма да се разочаровате — каза Уилям. Той се усмихна и започна да сваля дрехите си. Без да бърза, изхлузи високите си ботуши, после бавно разкопча тесния черен кожен гащеризон. — Сигурна ли си, чене искаш сама да свалиш това от мен? — попита той Дара.

Тя го гледаше с широко отворени очи. Андрю също.

Уилям развърза опашката на Майкъл и чупливата руса коса на брат му се разпиля по раменете му. Той целуна бузата на Майкъл, после рамото му. Започна да го съблича.

— О, боже, боже, боже — прошепна Дара, — вие двамата наистина сте красиви.

И двамата бяха възбудени. Майкъл и Уилям бяха много надарени и пенисите им пулсираха гордо щръкнали, когато се изправиха голи пред публиката си. Не бяха срамежливи. Братята бяха свикнали с голотата още от детството си. Освен това бяха свикнали да правят секс с непознати.

Дара се огледа и каза:

— Имате числено превъзходство, но това не ме плаши. — Тя извади малко кокаин от чантичката си.

Уилям нежно спря ръката ѝ.

— Това няма да ти трябва. Легни на леглото. Довери ми се. Довери се на себе си, Дара.

Като фокусник Уилям извади незнайно откъде четири копринени шалчета — в червено, синьо и сребристо. Завърза Дара за рамката на леглото. Тя се възпротиви леко, престори се на изплашена. Всички се насладиха на вида ѝ, а Майкъл прегърна Андрю, който се чувстваше леко пренебрегнат. И той бе възбуден. Сините му очи бяха замъглени.

— Защо не се отпуснеш — прошепна Майкъл. — Тук си сред приятели.

Андрю измъкна чифт белезници от една черна кожена чанта на пода.

— Тези са за теб. Само за забавление. Става ли?

Майкъл послушно протегна ръце напред, готов да му сложат белезниците.

— Само за забавление — повтори той и се засмя.

— Това ще бъде страхотно — каза Андрю с натезжал от желание език. — Вече усещам прилива на екстаз. Мисля, че скоро ще достигна върха.

— Не, не си дори близо — каза му Майкъл.

Стана толкова бързо, че почти не изглеждаше възможно. Неочаквано Майкъл заключи белезниците на китките на Андрю. После събори актьора на килима. Легна с цялата си тежест върху Андрю. Двамата с Уилям запушиха устата на Андрю с копринени шалчета. Движеха се много бързо. Свалиха дрехите на Андрю. Вързаха глезените му с още шалчета.

— Довери ни се, Андрю. Ще бъде страхотно. Не можеш да си представиш — прошепна Уилям. После видя как Майкъл заби зъби в гърлото на Андрю. Само една малка глътка. Няколко вкусни капки. Аперитив.

Красивите очи на Андрю Котън подивяха от страх и объркване. Гледката беше безценна. Той вече знаеше, че ще умре. Скоро, много скоро. Може би само след две-три минути.

Дара не виждаше какво става на пода.

— Хей, мъже, какво правите там долу? Нещо мръсно ли? Чукате ли се? Чувствам се пренебрегната тук горе. Някой веднага да дойде при мен. Да ме изчука.

Уилям стана и отиде при нея. Пенисът му бе голям и красив, коремът му — невероятно плосък, усмивката — очарователна и неустоима, той го знаеше.

— Дяволът идва — каза той.

— Нека дяволът ме целуне — прошепна тя и изпърха с мигли. — Люби ме. Забрави стария Андрю. И Майкъл. Нали не си влюбен в брат си?

— Кой не би се влюбил в него?

Той коленичи над нея и бавно наведе тялото си. Стисна я в прегръдката си. Изведнъж Дара се разтрепери. Знаеше, без да има как. Като толкова много мъже и жени, с които Уилям бе пирувал, тя искаше да умре, без да узнае какво всъщност иска. Той знаеше, че тя вижда отражението си в дълбоките му сини очи. Знаеше, че Дара усеща, че никога не е била толкова желана.

И той наистина я желаеше. Точно сега желаеше Дара повече от всичко друго на земята. Уилям вдиша уханията на Дара — долови

мирис на плът, на сапун, на някакъв парфюм с плодов аромат, на богатата кръв, която течеше във вените ѝ. После езикът на Уилям нежно облиза ухото ѝ. Уилям знаеше, че Дара се чувства така, все едно я докосват отвътре. Не бе физически възможно, но тя бе усетила езика на Уилям дълбоко в себе си.

В следващия момент Майкъл вдигаше Андрю на огромното легло. Имаше място за всички. Андрю бе овързан с цветни шалове и лъскави сребристи белезници. На врата му имаше яркочервена следа. А по гърдите му се стичаше кръв. Актьорът вече бе мъртъв.

Дара започваше да разбира всичко. Уилям бе прав — това бе много по-хубаво без кокаин. Той я докосваше навсякъде и беше толкова топъл, толкова възбуждащ, толкова умел. Тя се извиваше, готова да свърши, кипяща от копнеж и желание.

— Това е само началото — прошепна Уилям почти долепил устни до гърлото ѝ. — Удоволствието ти едва сега започва. Обещавам ти, Дара.

Той облиза горчиво-сладкия ѝ парфюм. Целуна я отново и отново. После Уилям заби зъби в гърлото ѝ.

Ставаше все по-хубаво.

Екстазът на болката.

Да умреш така.

Никой не го разбираше преди края.

34.

Беше се случило отново. Боже господи. Още две нечувани убийства. Един хеликоптер на ФБР ме чакаше на летището във Фресно. С него стигнах до Лас Вегас, където ме очакваше кола на ФБР. Шофьорът, един агент на име Карл Ленардс, ме информира, че оперативният директор Кайл Крейг вече е на местопрестъплението. После Ленардс ме информира за останалото.

Най-новите убийства бяха извършени в един петзвезден луксозен хотел, „Беладжио“. При откриването си през 1998-а „Беладжио“ беше най-скъпият хотел, строен някога. Бе впечатляващ и в същото време уютен — поне досега. Почти не се усещаше духът на стария Лас Вегас — нямаше разголени жени или мафиоти с лъскави костюми.

Полицейските коли и линейките бяха паркирани по цялото протежение на отбивката откъм булевард Саут, Имаше микробуси на поне пет-шест телевизионни станции. Пред хотела се бяха струпали и към пет-шестстотин зяпачи. Защо тълпата бе толкова голяма? Какво точно се бе случило вътре? Засега разполагах само с най-схематична информация за убийствата. Знаех, че кръвта от телата е била източена. *Но жертвите не бяха обесени.*

Докато си пробивах път през зяпачите, видях нещо, което ме обезпокои, разтърси ме дори повече от новината за убийствата.

Имаше поне десетина мъже и жени, облечени в готически одежди: черни рединготи, цилиндри, кожени панталони, високи ботуши. Един от тях ми се усмихна. Показа ми своите заострени, отвратително изглеждащи вампирски зъби. Носеше и кървавочервени контактни лещи, които блестяха. Той сякаш знаеше кой съм.

— Тъпак — изсумтя презрително. — Добре дошъл в ада.

Не можех да прогоня тези вампири. Просто продължих да вървя към входа на хотела. Тези странни имитатори сякаш изобщо не се впечатляваха, че се намират на местопрестъплението. Дали и убийците не бяха тук? Дали и те не ме наблюдаваха? Какво бе следващото нещо, което очакваха да видят? Какво означаваха убийствата?

Надявах се вегаската полиция или ФБР да са се сетили да заснемат тълпата пред хотела. Предположих, че Кайл се е погрижил за това. Аз бях тук поради една-единствена причина: мога да свързвам детайли на сцената на престъплението, така както другите полицаи обикновено не успяват. Затова Кайл Крейг бе поискал да се включи в разследването. Той познаваше силните ми страни, вероятно и слабите.

Апартаментът, където бе станало двойното убийство, бе голям и относително елегантен по стандартите на подобни хотели. Първото нещо, което човек забелязваше, когато влезеше в банята, бе мраморната вана пред прозореца от цветно стъкло, който гледаше към едно изкуствено езеро с няколко фонтана.

Двете тела бяха във ваната. Видях долната част на главите им и босите им крака. Когато се приближих, забелязах, че мъжът и жената бяха изпохапани и на няколко места имаха рани от нож. Голите трупове бяха неестествено бели.

В апартамента просто нямаше на какво да ги обесят.

В самата вана нямаше много кръв, но тя бе със запушалка. В стаята кипеше полицейска дейност. Бе прекалено оживено за мен. Имаше детективи от полицията, парамедици, криминолози, един патолог, екип на съдебния лекар и ФБР разбира се.

Трябваше ми тишина.

Няколко минути изучавах бледите злощастни тела. Както при всички случаи досега, мъжът и жената бяха привлекателни.

Свършени екземпляри. Избрани поради каква причина? И ако не бе така, тогава защо?

На вид момичето нямаше двамайсест и пет. Беше дребна, руса, слаба, вероятно под четирийсет и пет килограма. Раменете ѝ бяха широки колкото една по-дълга линия. Гърдите ѝ бяха малки и бяха изпохапани, почти раздробени. Имаше следи от ухапвания по цялата дължина на краката ѝ. Мъжът също изглеждаше съвсем млад. Беше рус и със сини очи, здрав на вид. Тялото му бе стегнато и изваяно. И той бе изпохапан. Гърлото му бе срязано, също и китките му.

Не виждах следи от съпротива по ръцете им.

Те не са опитали да се предпазят, така ли? Познавали са нападателите.

— Видя ли вампирите, кръжащи отвън? — попита Кайл. — Онези превъртели ненормалници?

Кимнах.

— Обаче навън е ден. Тези, които са навън, би трябвало да са безобидни. Трябва да намерим вампирите, които се крият в дупките си и чакат мрака.

Кайл кимна и се отдалечи.

След като повечето полицаи си тръгнаха, обикалях из апартамента няколко часа. Това е нещо като мой ритуал, част от тактиката ми. Може би чувствам, че го дължа на мъртвите. Спрях и се втренчих в гледката с езерото, на която и жертвите се бяха любували. Забелязвах всичко — кремавобялото, розово и лимоненожълто, в които бе декорирана стаята. Огледалата в рамки, отразяващи разпръснатото осветление. Пресните плодове и цветя.

Жертвите бяха разопаковали багажа си и бяха подредили дрехите си. Огледах ги: дизайнерски рокли на „Боб Маки“, обувки с високи токове на „Джими Чу“ и „Маноло Бланик“, няколко поли. Скъпи, шик, най-доброто от всичко.

Последното, което и двамата са очаквали, е да умрат.

Купчина чипове от по петдесет и сто долара се набиваха на очи върху тоалетката. Убийците бяха оставили чиповете. Също и две пълни шишенца кокаин в чантата на жената. Стек „Марлборо лайт“.

Дали искаха да ни кажат, че не се интересуват от пари и наркотици? От комар? От цигари? От какво се интересуваха — от убийства? От кръв?

В чантата на жената имаше билети от различни представления. Като сувенири ли ги бе запазила? Билети за шоупрограмите в „Съркъс, съркъс“, „Фоли Берже“ в „Тропикана“, илюзионистите Зигфрид и Рой. Половин шише парфюм на Лолита Лемпицка.

Мъжът бе запазил няколко сметки от ресторант: „Ле Сирк“ в „Беладжио“, „Напа“, „Палм“, „Спаго“ в „Сизърс“.

— Няма билети или сметки от тази вечер — казах на Кайл. — Трябва да разберем къде са ходили. Може там да са срещнали убийците. Явно са се сприятелили с тях. И са ги поканили тук.

35.

Мобилният телефон в джоба ми иззвъня. *ПО дяволите!* Защо ли нося тези адски творения? Защо някой нормален човек би поискал да е постоянно на повикване?

Погледнах часовника си и взех телефона в ръка. Вече бе единайсет часът. Какъв живот! Засега бяхме научили, че Андрю Котън и Дара Грей бяха ходили да пийнат в „Ръм Джънгъл“ и после бяха отишли на магическото шоу в „Мираж“. Видели ги да говорят с двама души, но в залата било тъмно. С това разполагахме засега, но още бе рано.

Бях в апартамента, където бе станало убийството, от рано привечер. Случаят вече ми влизаше под кожата. Убийствата бяха брутални, първични. Бях чел за подобни убийства в Париж и Берлин, „нападения с хапане“, но никога преди не бях виждал нещо подобно със собствените си очи.

— Алекс Крос — казах по телефона. Обърнах се към панорамния прозорец с гледка към езерото и пустинята в далечината. Гледката бе успокояваща, невероятен контраст със случилото се в апартамента.

— Джамила е, Алекс. Събудих ли те?

— Не, изобщо не. Де да беше. Намирам се на мястото на едно престъпление. В Лас Вегас съм и гледам пустинята. И ти будуваш до късно — казах ѝ.

Радвах се да чуя гласа ѝ. Говореше нормално и здравомислещо. Тя беше нормална и здравомислеща. Аз бях този с проблемите.

— О, понякога оставам до късно в офиса. Така успявам да си свърша работата за деня, след като всички други си тръгнат. Алекс, имам нова информация за нападенията с ухапвания.

По тона ѝ заподозрях, че нещата няма да се опростят.

— Продължавай, Джамила. Слушам те.

— Добре — каза тя. — Свързах се с двама съдебни лекари от други места, където кръвопийците са действали. Мисля, че може да сме открили нещо важно в Сан Луис Обиспо и после в Сан Диего.

Слушах я — бе ангажирала изцяло вниманието ми.

— И в двата града съдебните лекари се задълбаха сериозно в тези случаи, опитаха да помогнат. Както знаеш, в Сан Луис Обиспо направихме ексхумация. После съдебният лекар в Сан Диего направи същото и там. Няма да те отегчавам с подробностите точно сега, мога да ти ги изпратя по куриер в хотела.

— Би било чудесно. — Очевидно не искаше да изпраща тези материали по факса.

— Ето какво открихме. И при двете убийства следите от зъби са различни от тези в Сан Франциско или Ел Ей. Следите са от човешки зъби, Алекс. Но убийците не са едни и същи. Доказателствата са почти категорични. Алекс, има поне четирима убийци. Поне четирима. Засега идентифицирахме следи от зъбите на четирима различни души.

Опитвах се да осмисля чутото току-що.

— Говориш ми за ексхумираните тела? Човешки зъби могат да оставят такива следи по кости?

— Да. Съдебните лекари бяха единодушни по този въпрос. Емайлт на зъбите е най-твърдото вещество в човешкото тяло. Освен това, както знаеш, може убийците да са носели изкуствени зъби.

— Например вампирски?

— Точно така. Има следи от гложгане върху костите в Сан Диего. Това е още една причина да има ясни следи.

— От гложгане? — примигнах аз.

— Ти си психологът, не аз. Гложгането предполага силно, повтарящо се, съзнателно действие. То определено може да обясни следите от зъби. Жертвата е бил мъж на около петдесет години. Това също ни помогна в известна степен. Според моите източници костите му са били с по-ниска плътност заради остеопороза. И затова имаме такива ясни следи. Но защо им е било да гложгат костите му. Ти ми кажи.

Опитвах се да измисля отговора.

— Какво ще кажеш за това? Вътре в костите има костен мозък. А костният мозък е богато кръвоснабден.

— О, Алекс, пфу, че гадно — възкликна Джамила. — Може и това да е. Колко отвратително.

36.

Убийството на двамата актьори привлече вниманието на медиите към случая.

Изведнъж разполагахме със стотици сведения, които да пресеем, и твърде много фалшиви следи, които да проверим. Според сведенията Дара Грей и Андрю Котън били забелязани в почти всеки клуб и хотел на Вегас. Точно каквото не бихме желали. Бяхме решили да не разпространяваме информацията, че може да има повече от една двойка убийци. Калифорния и Невада не бяха готови за такава новина.

Кайл Крейг реши да остане за няколко дни. Аз също оставах, разбира се. Нямах голям избор. Случаят бе прекалено нашумял и сякаш набираше все по-голяма скорост. Над хиляда местни полицаи и агенти от ФБР бяха ангажирани на някакво ниво в разследването.

И тогава убийците просто спряха да убиват.

Моделът, който се разгръщаше и развиваше, замръзна. Убийците, които сякаш ставаха все по-дръзки, изведнъж изчезнаха. Или просто ние вече не намирахме трупове.

Всеки ден разговарях с експертите по психологически профили в Куонтико, но никой от тях не можеше да открие някакъв модел, който да ни подсказва нещо. Джамилата Хюз също не можеше да измисли никакви нови и интересни теории и идеи.

Всички стигнаха до задънена улица.

Защо? Какво ставаше? Дали медийният шум ги бе подплашил? Или имаше нещо друго? Къде бяха изчезнали убийците? Колко всъщност бяха те?

Беше време да се прибера у дома. Това бе добрата новина и я възприемах точно като такава. Кайл се съгласи и аз се отправих към Вашингтон с неприятното чувство, че съм се провалил и че може би убийците ще се измъкнат безнаказано.

Пристигнах пред дома си на Пета улица към четири следобед. Фасадата на къщата изглеждаше леко овехтяла, но и уютна. Отбелязах си мислено, че трябва да боядисам къщата отвън. Улиците също имаха нужда от поправка. Всъщност нямах търпение да се захвана с това.

Вкъщи нямаше никого. Никого. Бях отсъствал четиринайсет дни.

Исках да изненадам децата, но сега реших, че това е било лоша идея. Напоследък лошите идеи ми идваха една след друга.

Обиколих къщата, оглеждах всичко, отбелязвах дребните неща, които се бяха променили по време на отсъствието ми. Беше се счупило задното колело на скутера на децата. Бялата роба на Деймън от хора бе в плик от химическо чистене и висеше на парапета.

Чувствах се виновен и тихата празна къща не ми помагаше да преодоля това чувство. Разгледах няколкото снимки в рамки на стените. Сватбената ми снимка с Мария. Училищни портрети на Деймън и Джени. Снимки на малкия Алекс. Официална снимка на момчешкия хор в Националната катедрала.

— Татко се прибра, татко се прибра — запях една стара песничка от шейсетте и надникнах в спалните на горния етаж.

Нямаше кой да забележи, че пея стари рокендрол песни и се опитвам да развеселя атмосферата. Капитолия и Библиотеката на Конгреса бяха наблизо и знаех, че Нана обича да води понякога децата там. Може би бяха отишли там и днес?

Въздъгнах и отново се зачудих дали не ми е време да изоставя работата в полицията. Имаше само една пречка: тази работа все още ми носеше огромно удовлетворение. Въпреки че се бях провалил в Калифорния, обикновено успявах да постигна някакви резултати. Бях спасил живота на няколко души през последните години. ФБР ме включваха в някои от най-трудните си разследвания. Предположих, че тук се обажда нараненото ми его, така че спрях вътрешните монолози, прекратих ги веднага.

Взех си горещ душ, облякох си тениска и дънки, обух едни чехли. Почувствах се много по-добре, сякаш се бях върнал в кожата си. Почти успях да се убедя, че зловещите вампири убийци са напуснали живота ми завинаги. Мисля, че желяех точно това. Да ги оставя да се приберат в тъмните си дупки.

Слязох в кухнята и си взех кола от хладилника. Нана бе закачила два от шедьоврите на децата на вратата му: „Интергалактическа среща“ от Деймън и „Марина Скъри спасява деня — отново“ от Джанел.

На кухненската маса бе оставена една книга. „10 лоши избора, които провалят живота на черната жена“. Нана пак четеше нещо по-леко. Прелистих книгата да проверя дали не съм един от десетте лоши избора.

Излязох на верандата. Котката Роузи спеше на люлеещия се стол на Нана. Прозя се, когато ме видя, но не стана да се отърка в крака ми. Бях отсъствал твърде дълго.

— Предателка — казах на Роузи. Приближих се до нея и я почесах по врата и тя не възрази.

Чух стъпки по предната веранда. Отидох в антрето и отворих входната врата. Светлината на живота ми.

Джени и Деймън ме видяха и запищяха.

— Кой си ти? Какво правиш в къщата ни?

— Много смешно. Елате да прегърнете татко. По-бързо, по-бързо.

Те се втурнаха в прегръдката ми и се почувствах много по-добре. Бях си у дома, най-прекрасното място на света. И после ми хрумна една мисъл, която веднага поисках да прогоня: дали Мислителя знаеше, че съм тук? Беше ли къщата ни безопасно място?

37.

В най-добрия случай животът е прост и хубав. Както би трябвало. В събота сутринта с Нана заведохме децата на най-любимото им място в цял Вашингтон, огромния, прекрасен и възхитителен комплекс „Смитсониън“. Всички бяхме единоподушни, че искаме да прекараме деня точно в „Смитсониън“, или както Джени го нарича от много малка — „Смити“.

Единственият въпрос, след като стигнахме там, бе откъде точно да започнем.

Тъй като Нана щеше да остане само два-три часа с малкия Алекс, оставихме на нея да избере къде да отидем първо.

— Чакай да отгатна — каза Джени и направи физиономия. — В Музея на африканското изкуство?

Нана размаха пръст на Джени.

— Не, госпожице Хитроумна. Всъщност бих искала да отидем в сградата на изкуствата и индустриите. Това е моят избор за днес, млада госпожице. Изненада ли се? Шокира ли се, че Нана не е толкова закостеняла, за колкото я мислеше?

Деймън се намеси:

— Нана иска да види историята на черните фотографии. Чух за нея в училище. Имат готини снимки на черни каубои. Нали така, Нана?

— И много, много повече — отвърна Нана. — Ще видиш, Деймън. Ще се почувстваш горд и удивен и може би ще се вдъхновиш да правиш повече снимки, отколкото досега. Ти също, Джени. Както и Алекс. В това семейство никой не се сеца да прави снимки, освен мен.

Така че първо отидохме в сградата на изкуствата и индустриите и там беше много интересно, както винаги. Вътре приятно се смесваха глухото бръмчене на климатичната инсталация и музиката от някакъв албум с госпъл. Видяхме черните каубои, както и множество забележителни снимки от Харлемския ренесанс.

Дълго стояхме пред една триметрова снимка на важни и амбициозни на вид чернокожи мъже с костюми и цилиндри, направена от птичи поглед. Удивителен кадър, който трудно бихме забравили.

— Ако видя такава сцена на улицата — каза Джени, — определено бих поискала да я снимам.

След това изпълнихме желанието на Джени и отидохме в Айнщайновия планетариум, където гледахме „Звезда, която да я насочва“ за четвърти или пети път, а може би за шести или седми, кой знае. Нана отведе малкия Алекс у дома, защото бе време за следобедния му сън, а ние обходихме Музея на въздухоплаването и космоса. Тази част от обиколката бе наречена от Джени „Мъжкарят Деймън разглежда самолети и ракети“.

Но дори и на Джени ѝ бе интересно там. Самолетът на братята Райт, който висеше високо над нас, окачен на дълги кабели, изглеждаше фантастично. Прожектори и опънати бели екрани подсилваха удивителната гледка. Вдясно се намираше „Брайтлинг Орбитър 3“ — още една важна крачка в историята на аеронавтиката, — с него бе направен първият околосветски полет без междинно спиране. Следваше близо шесттонният команден модул на „Аполо 11“, с който за пръв път човек бе стъпил на Луната. Човек може да възприема скептично всичко това или да му вярва. Аз предпочитам второто. Така животът е по-лесен и удовлетворяващ.

След като разгледахме подробно няколко от чудесата на аеронавтиката, Деймън настоя да гледаме прожекцията на „Мисия към Мир“ в „Лангли Тиътър“.

— Някой ден ще летя в космоса — съобщи ни той.

— Имам една новина за теб — каза му Джени. — Вече си там.

В чест на Нана се отбихме в Музея на африканското изкуство и децата много се развеселиха от маските и церемониалните дрехи и особено от изложбата на старинни ценности, използвани вместо пари при размяната на стоки — раковини, гривни, пръстени. Вътре бе невероятно тихо, просторно, многоцветно, приятно. Последната ни спирка за деня бе залата на динозаврите в природонаучния музей. После пък и Джени, и Деймън заявиха, че просто трябва да видим как се храни тарантулата в залата с насекомите. На стените имаше надпис, изрисуван като подобие на тропическите гори: „Насекомите няма да завладеят Земята — те вече я владеят“.

— Ти си късметлия — подразни Джени брат си. — Твоите събрата командват.

Накрая към шест прекосихме Мадисън Драйв. Децата бяха мълчаливи, уморени и гладни — аз също. Хапнахме вечеря — пикник, седнали под удължаващите се сенки на дърветата в подножието на Капитолия.

Беше най-хубавият ми ден от много време.

Никой не ми позвъни по телефона.

38.

Както бе правил толкова пъти преди, вероятно вече повече от десет, Мислителя наблюдаваше Алекс Крос и семейството му.

Любовта е равна на омразата, помисли си той. Какво невероятно уравнение, но толкова вярно, абсолютно вярно. Около него се въртеше светът и това бе урокът, който Алекс Крос трябваше да научи. Боже, той бе такъв непоправим оптимист. Това бе направо вбесяващо.

Ако някой си направеше труда да проучи неговото собствено минало достатъчно внимателно, щеше да открие ключа към всичко, което се бе случило досега. Извършените от него престъпления и убийства бяха сред най-дръзките в историята. Извършваше ги вече повече от двайсет и осем години. Можеше да преброи грешките, които бе допуснал, на пръстите на едната си ръка. Ключът бе там, стига човек да искаше да го види:

Нарцистично разстройство на личността.

С това започваше всичко. С това и щеше да завърши.

Грандиозно чувство за собствена значимост.

Това беше той, без никакъв спор.

Очаква да признаят превъзходството му без съизмерими постижения.

Обсебен от фантазии за неограничен успех, власт, гениалност или идеална любов.

Експлоататор на междуличностно ниво.

Точно така. Живее, за да го прави.

Не изпитва съчувствие.

Меко казано.

Но, моля ви, отбележете, доктор Крос и всички останали, които биха пожелали да изучат дългата виеща се пътека — това е разстройство на личността. Не е намесена психоза. Аз съм организиран, дори вманиачен и премислящ всичко до последната подробност. Мога да разработя сложни сценарии, които служат на

нуждата ми да се конкурирам, критикувам, контролирам. Трите К-та. Рядко действам импулсивно.

Въпроси, които би трябвало да си зададете за мен:

Живи ли са родителите ми? Отговор: *Да и не.*

Бил ли съм женен? Отговор: *Да.*

Братя или сестри? Отговор: *Определено. Нота бене.*

Ако съм бил женен, имам ли деца? Отговор: *Две истински американски прелести. Гледах филма, между другото. Много харесах Кевин Спейси. Беше невероятен.*

Дали съм привлекателен, или имам някакъв дребен физически недостатък? Отговор: *Да и да!*

Сега си напишете домашното! Начертайте триъгълника на любовта и омразата в моя живот, доктор Крос — и ти си в триъгълника, разбира се. Както и семейството ти — Нана, Деймън, Джени и Алекс — младши. Всичко, за което те е грижа и което си мислиш, че защитаваш, се намира вътре в тези красиви триъгълници, изтъкани от моите мании.

Трябва да го разгадаеш, преди да стане твърде късно и за двама ни. Да не споменаваме всички останали, на които държиш, на света.

Намирам се точно пред къщата ти на Пета улица и би било толкова лесно да нахълтам точно сега. Щеше да е съвсем лесно да убия и теб, и семейството ти в „Смитсониън“, или „Смити“, както го нарича малката ти дъщеря.

Но това би било твърде лесно и както се опитвах да ти кажа...

Телефонът в ръката на Мислителя звънеше, зовеше, викаше някого. Търпеливо го изчака.

Накрая Крос вдигна.

— Имам грандиозно чувство за собствената си значимост — каза Мислителя.

39.

Заех се отново със задълженията си във Вашингтон, където се наложи да изтърпя подмятанията на някои колеги, че напоследък много ми харесва да работя с ФБР. Те не знаеха, че бях получил предложение да стана федерален агент и че всъщност го обмислях. Но все още се чувствах привлечен от жестоките улици на Вашингтон.

Изкарах една нормална работна седмица, дойде още един петък и дори имах среща. Преди доста време бях осъзнал, че най-доброто, което ми се беше случило, бе да се ожения за Мария и да ни се родят две страхотни деца. На никоя възраст не е лесно да ходиш по срещи, особено когато имаш деца, но аз бях решил да не се отказвам. Определено исках отново да бъда влюбен, ако е възможно, да се задомя, да променя живота си. Предполагам, повечето хора искат същото.

От време на време чувах лелите ми да казват:

— Бедният Алекс, вече няма кого да обича. Съвсем сам е, горкото момче.

Това не бе съвсем вярно. Бедният Алекс, как ли пък не! Аз си имам Деймън, Джени и малкия Алекс. Имам и Нана. Освен това имам много приятели във Вашингтон. Лесно се сприятелявам — както бе станало с Джамила Хюз. Засега нямам проблеми и с уреждането на срещите. Засега.

С Мейси Франсис се познавахме от деца, бяхме израснали в един и същ квартал. Мейси завърши английски и педагогика в „Хауърд“ и Джорджтаун. Аз самият съм учил в Джорджтаун, после защитих докторат по психология в „Джон Хопкинс“.

Преди около година Мейси се завърна в района на Вашингтон и сега преподава литература в Джорджтаун. Срегнахме се на едно парти у Сампсън. Онази вечер говорихме повече от час и аз открих, че още я харесвам. Решихме скоро отново да се видим.

Обадих се на Мейси, когато се върнах от пътуването до Калифорния. Уговорихме се да се срещнем в ресторант „1789“, за да

пийнем по нещо и може би да вечеряме. Мейси избра ресторанта. Беше близо до нейната къща в Джорджтаун.

Ресторантът се намира в строга на вид сграда на Трийсет и шеста и „Проспект“. Пристигнах пръв, но Мейси се появи само няколко минути по-късно. Тя се приближи, целуна ме по бузата и двамата седнахме в уютния бар. Хареса ми лекото докосване на устните ѝ, плодовото ухание на парфюма ѝ. Носеше лилаво поло без ръкави, тясна черна пола и велурени обувки с токчета. На ушите имаше малки диамантени обици.

Доколкото си спомнях, Мейси винаги се бе обличала елегантно. Винаги изглеждаше добре и явно го бях забелязал.

— Знаеш ли, ще ти кажи една тайна, Алекс — каза Мейси, след като си поръчахме по чаша вино. — Видях те на партито у Джон Сампсън и си помислих: Алекс Крос изглежда по-добре от всякога. Съжалявам, но точно тона ми хрумна, като те видях.

И двамата се засмяхме. Зъбите ѝ бяха равни и ослепително бели. Кафявите ѝ очи бяха оживени и интелигентни. Тя открай време бе най-умната в своя клас.

— И аз си помислих същото за теб — казах ѝ. — Май ти харесва да преподаваш, всичко наред ли е с новата работа в Джорджтаун? Йезуитите не те тормозят, нали?

Тя кимна.

— Баща ми веднъж ми каза, че човек е късметлия, ако някога открие какво му харесва да прави. После е чудо, ако намери кой да му плаща, за да го прави. Явно аз съм намерила и двете. Ами ти?

— Ами — казах сериозно — не съм сигурен дали обичам работата си, или съм пристрастен към нея. Не, всъщност през повечето време наистина я харесвам.

— Значи си работохолик? — попита Мейси. — Кажи ми истината.

— А, не... Е, може би... случват се и такива седмици.

— Но не и тази седмица? Поне не тази вечер?

— Не, тази седмица бе доста спокойна. Тази вечер е спокойно. Бих искал по-често да е така — засмях се аз.

— Ти наистина изглеждаш спокоен, Алекс. Радвам се, че отново се срещнахме.

С Мейси продължихме да си говорим непринудено. В бара имаше и други посетители, но като цяло бе тихо. Родителите на студентите в Джорджтаун често водят децата си в „1789“ по специални поводи. Мястото наистина е специално. Радвах се, че с Мейси сме дошли тук. Беше направила добър избор.

— Разпитах няколко приятелки за теб — призна си тя, после се изкикотя. — Някои от тях казаха, че си зает. Една ми каза, че си като кокосов орех, другите ѝ заявиха, че е побъркана. Все пак каква е истината?

Поклатих глава.

— Хората са много интересни, как бързат да правят преценки за околните. Все още живея в стария си квартал, нали така? В Саутийст не живеят никакви кокосови орехи. Убеден съм.

Мейси се съгласи с това.

— Прав си, прав си. Повечето хора не могат да разберат как сме израснали тук, Алекс. Та мен са ме кръстили на един универсален магазин, по дяволите! Можеш ли да повярваш?

— Мога. И аз съм израснал тук, Мейси. — Чукнахме се с чашите си и се засмяхме.

— Значи да се радвам, че името ми не е Блумингдейл^[1].

Няколко пъти ѝ предложих да си поръчаме вечеря, но тя предпочиташе просто да седим и да си говорим. Познавам главния готвач на ресторанта и обожавам специалитетите му. Особено омари със специална зелена гарнитура. Но изпихме още по чаша вино и после Мейси започна да ме изпреварва леко с чашите вино.

— Сигурна ли си, че не искаш да хапнеш нещо? — попитах покъсно.

— Мисля, че вече ти казах, че не искам — каза тя. После се насили да се усмихне. — Харесва ми така, както си седим и си говорим. А на теб?

Наистина ми харесваше да си говоря с Мейси, но не бях ял нищо от закуска и много скоро щях да се нуждая от нормална храна. Мечтаех си за една гъста вкусна супа от черен боб. Погледнах часовника си и видях, че вече е десет и половина. Зачудих се в колко часа спират да сервират в ресторанта.

Мейси започна да ми разказва за браковете си. Първият ѝ съпруг бил безделник и неудачник; вторият, по-млад мъж от Гренада, бил още

по-зле. Тя беше започнала да говори малко по-високо от необходимото и хората на бара ни поглеждаха.

— И ето ме сега, на трийсет и седем години. Наложил се да се върна на работа, въпреки че не исках. Преподавам на първокурсници, Алекс. Английски, есе, световна литература. И горните курсове са достатъчно лоши, а първокурсниците са направо ужас.

Бях сигурен, че ми беше казала, че обича да преподава, но може би не бях чул правилно или говореше саркастично. Аз вече почти не говорех, просто я слушах и накрая Мейси го забеляза. Постави ръката си върху моята. Имаше гладка кафява кожа.

— Извинявай, отплеснах се. Говоря прекалено много, нали? И друг път са ми го казвали. Много съжалявам.

— Не сме се виждали от дълго време. Има за какво да си говорим.

Тя ме погледна с красивите си кафяви очи. Съжалявах, че не бе сполучила в браковете си, в любовта. Случва се и на най-добрите хора. Мейси очевидно още се чувстваше наранена.

— Ти обаче изглеждаш страхотно — каза тя. — И умееш да изслушваш, което не е типично за повечето мъже. Това е важно.

— Ти също, Мейси. Интересно ми е да те слушам.

Ръката ѝ отново се отпусна върху моята, ноктите ѝ леко одраскаха кожата ми. Всъщност това ми се стори приятно. Нищо прекалено неуловимо. Тя навлажни с език горната си устна, после леко прехапа долната. Най-последно започвах да забравям, че съм гладен и мечтая за раци и супа от черен боб. Мейси мълчеше и се взираше в очите ми. И двамата бяхме възрастни, необвързани и аз определено се чувствах привлечен от нея.

— Апартаментът ми е недалеч оттук, Алекс — каза тя. — Обикновено не постъпвам така. Ела у дома с мен. Просто ме изпрати.

Тя живееше само на десет пресечки, така че я изпратих пеша дотам. На нея ѝ беше малко трудно да върви и говореше леко заваляно. Прегърнах я през рамото, за да я придържам.

Апартаментът на Мейси бе на първия етаж на една жилищна сграда близо до университета. Бе оскъдно обзаведен. Стените бяха боядисани в бледозелено. До едната стена имаше лъскаво пиано. Поставена в рамка статия от списание за Руди Кру привлече погледа ми. С едър шрифт бе цитирано изказването му: „Образованието е

разпространение на знания... и сред кого в действителност разпространяваме тази стока, е въпрос от първостепенна важност в тази страна“.

Двамата с Мейси се прегръщахме известно време на канапето в дневната. Харесваше ми как ме докосва, как се целува. Но това не беше редно. Знаех, че не искам да бъда там. Не и тази вечер във всеки случай. В момента Мейси не бе в най-добрата си форма.

— Трудно се намират добри мъже — каза Мейси и ме придърпа по-силно към себе си. Все още говореше леко заваляно. — Нямах представа колко трудно. Направо е ад.

Аз все пак имах представа колко е трудно да намериш човек, с когото искаш да бъдеш, но реших да не се впускам в дискусии. Може би някой друг път.

— Мейси, ще си тръгвам вече — казах накрая. — Беше ми много приятно, че се видяхме отново. Прекарах си чудесно.

— Очаквах точно това. Знаех си! — избухна тя насреща ми. — Върви си, Алекс. Да не съм те видяла повече!

Преди гневът да изригне в очите ѝ, бях видял нещо красиво и почти неустойимо. Но сега то бе изчезнало. Може би тя щеше да успее да си го върне, може би не. После Мейси заплака и аз знаех, че няма смисъл да опитвам да я успокоя. Не исках да проявявам снизхождение.

Просто си тръгнах от апартамента ѝ, с красивото пиано и чудесния цитат от Руди Кру. Тази жена не бе подходяща за мен. Поне не в този момент.

Тъжна вечер.

И добра жена е трудно да се намери, искаше ми се да кажа на Мейси.

Боже, как мразех да ходя на срещи!

[1] Верига универсални магазини. — Б.пр. ↑

40.

Споменът за вечерта с Мейси Франсис ме тормозеше следващите няколко дни. Беше като тъжна песен, която звучи постоянно в главата ми. Не бях очаквал да се получи така. Не харесах това, което бях видял или почувствал. Изражението в очите на Мейси не ме напускаше: ужасна смесица от обида, уязвимост и гняв, който трудно можеше да се успокои.

Видях се със Сампсън в сряда вечер след работа. Уговорихме се да пийнем по нещо в „Марк“. Барът е недалеч от Пета улица. Квартална кръчма. Ламаринен таван, дъсчен под, дълъг, вехт махагонов бар, вентилатор, който мързеливо се върти на тавана.

— Готин, дяволите да те вземат — каза Сампсън, когато пристигна и ме намери да седя сам пред чаша бира, загледан в стария часовник на стената. — Не се засягай, ама изглеждаш много зле, човече. Добре ли спиш? Още спиш сам, нали?

— И аз се радвам да те видя — казах му. — Седни и пийни една бира.

Сампсън праметна една от огромните си ръце около раменете ми. Прегърна ме така, сякаш съм му дете.

— Какво, по дяволите, става с теб? — попита той.

Поклатих глава.

— Не знам точно какво. Онова разследване в Калифорния се разви ужасно. Направо стигнахме до задънена улица. И за убиеца на Бетси Кавалиър не се чува нищо. Онази вечер ходих на среща. Почти успя да ме откаже от срещите до края на живота ми.

Сампсън кимна.

— Знам ги думите на тая тъжна песен. — Поръча си бира на бармана, един бивш полицай, когото и двамата познавахме, Томи Дефео.

— Случаят, по който работех в Калифорния, завърши много лошо, Джон. Убийците просто изчезнаха. Яко дим. Просто така. Ти как я караш? Изглеждаш добре. Доколкото е възможно.

Той повдигна показалеца си и го насочи право между очите ми.

— Аз винаги изглеждам добре. Това е факт. Не се опитвай да смениш темата. Говорехме за нещо важно.

— О, стига, знаеш, че не обичам да говоря за проблемите си, Джон. По-добре ти ми разкажи за твоите.

— Аз се засмях, той не.

Сампсън само ме изгледа, не каза нищо и продължи да чака.

— От теб може да излезе приличен психоаналитик — казах му.

— Като стана дума, виждал ли си се с добрата доктор Файнали напоследък? — Адел Файнали бе моят психиатър. Сампсън също бе ходил при нея два-три пъти. Тя помага. Единодушни сме по този въпрос. И двамата харесваме Адел.

— Не, вече й писна от мен. Казва, че не се старая достатъчно, не искам да прегърна собствената си болка. Нещо от този род.

Сампсън кимна и се подсмихна.

— Защо така?

Направих физиономия.

— Не съм казал, че съм съгласен с мнението на Адел.

Отпих от бирата си. Не беше лоша, харесваше ми да подкрепям местните производители, вместо да робувам на известни марки.

— Когато се опитвам да прегърна проклетата болка, постоянно се връщам на конфликта между работата и живота, който искам да вода. Пропуснах още един концерт на Деймън, докато бях в Калифорния. Все се случват такива неща.

Сампсън ме удари шеговито с юмрук по рамото.

— Знаеш, че това не е краят на света. Деймън знае, че го обичаш. Понякога си говорим с него по този въпрос. Вече го е изживял. Време е и ти да го изживееш.

— Може би проблемът е, че разследвах твърде много тежки убийства през последните няколко години. Това ме променя.

Сампсън кимна с разбиране. Хареса отговора ми.

— Струваш ми се малко изчерпан.

— Не. Чувствам се така, сякаш съм попаднал в някакъв кошмар, от който не мога да се измъкна. Прекалено много съвпадения се завихрят около мен. Мислителя постоянно ме зове, заплашва ме. Не знам как да сложа край на всичко това.

Сампсън се вгледа в очите ми. Без да отмества поглед, каза:

— Преди малко каза съвпадения, готин. Ти не вярваш на съвпадения.

— Точно това е плашещото. Ако искаш да знаеш истината, мисля, че някой наистина ме преследва, и то от дълго време. Който и да е, е много по-страшен от вампирите. Той продължава да ми се обажда по телефона, Джон. Обажда ми се всеки ден. Почти без пропуск. Не можем да проследим обажданията.

Сампсън прокара длан по челото си.

— Сега вече ме плашиш. Кой може да те преследва? Кой би дръзнал да се закача с убиеца на дракони? Трябва да е някой глупак.

— Повярвай ми — казах аз. — Изобщо не е глупак.

41.

Двамата със Сампсън останахме в бара по-дълго, отколкото трябваше. Изпихме много бира и накрая затворихме заведението към два часа през нощта. Бяхме достатъчно трезви и разумни, за да оставим колите си на паркинга, вместо да се приберем с тях. Двамата с Джон си тръгнахме пеша под ярката лунна светлина. Това ми напомни за времето, когато растяхме в Саутийст. Трябваше да стигаме пеша почти навсякъде, където ходехме. От време на време се качвахме на някой градски автобус, ако много бързахме. Джон ме остави пред къщи и продължи към дома си.

Рано на следващата сутрин трябваше да си прибера колата, преди да отида на работа. Нана бе станала с малкия Алекс и аз изпих половин кана от нейното кафе, после сложих момченцето в количката му и се отправих с него към колата си.

Утрото бе ясно и свежо, а кварталът изглеждаше спокоен и тих в седем часа. Приятно. Живеех на Пета улица от трийсет години, още откакто Нана се премести тук от старата си къща на Ню Джърси авеню. Все още обичам квартала си, тук е домът на семейство Крос. Не знам дали бих могъл да го напусна някога.

— Татко беше с чичо Джон снощи — наведох се и казах на Алекс, докато бутах бяло-синята му раирана количка. Разминахме се с една симпатична жена, която отиваше на работа. Тя ми се усмихна, сякаш съм най-добрият баща на света, защото разхождах детето си толкова рано сутринта. Не повярвах нито за секунда, че наистина съм такъв, но все пак тази фантазия ми хареса.

Малкият Алекс е много будно деветмесечно момченце, обича да гледа минаващите хора, коли, облаци, носещи се над главата му. Обича да се вози в количката си, а аз обичам да го разхождам с нея, да му говоря или пея детски песнички.

— Виждаш ли как вятърът духа листата на дърветата? — попитах го и той ме погледна така, сякаш разбираше всяка моя дума.

Не е възможно да се определи какво точно разбира той, но обикновено реагира на това, което му казвам. Деймън и Джени бяха

същите, въпреки че Джени постоянно бърбеше нещо неразбираемо още от съвсем малка. Тя все още е доста приказлива и държи последната дума да е нейна, също като баба си и като — сега се сещам за това — майка си Мария.

— Нуждая се от помощта ти, приятелче. — Отново се наведох и заговорих на Алекс.

Той ме погледна и се усмихна широко. *Разбира се, тате, можеш да разчиташ на мен.*

— Твоята задача е известно време да ми помагаш да не се разпадна на парчета. Ти ми даваш нещо много важно, върху което да се съсредоточа. Ще можеш ли?

Алекс продължи да се усмихва. *Разбира се, че ще мога, тате. Няма проблем. Считай го за направено. Аз съм важен. Можеш да разчиташ на мен.*

— Добро момче. Знаех, че мога да разчитам на теб. Просто продължавай да правиш това, което правиш. Ти си най-доброто нещо, което ми се е случвало от известно време насам. Обичам те, дребосъче.

Докато говорех на сина си обаче, част от чувствата от предната вечер ме връхлетяха като студената, влажна мъгла, която се надига над река Анакостия. *Съвпадения, спомних си. Лошите неща, които се бяха случили край мен през последните две години. Много лоша поредица. Убийството на Бетси Кавалиър. Мислителя. Вампирите убийци.*

Нуждаех се да излея част от тези чувства, нуждаех се от глътки въздух.

Когато пристигнах в управлението по-късно сутринта, ме чакаше съобщение. Беше станало още едно вампирско убийство. Но играта се бе променила, бе настъпил неочакван обрат.

Това убийство бе станало в Чарлстън, Южна Каролина.

Убийците отново бяха на Източното крайбрежие.

ЧАСТ ТРЕТА
УБИЙСТВА НА ЮГ

42.

Взех самолет до Чарлстън и пристигнах малко след десет часа сутринта. Историята за убийството вече заемаше първите страници на местните вестници, както и на „Ю Ес Ей Тудей“.

Усещах някаква несигурност и страх в ярките, стерилни, прекалено комерсиализирани пространства на летището. Пътниците изглеждаха нервни и разтревожени. Много от тях имаха такъв вид, сякаш не бяха спали добре предната нощ.

Сигурен съм, че някои смятаха, че щом някакви мистериозни убийци можеха да нанесат удара си в сърцето на Чарлстън, могат спокойно да направят същото и в чакалнята на летището или в някоя закусвалня. Вече никой не се чувстваше в безопасност никъде.

Наех кола от летището и поех към парка край някакво езеро в града, което се казваше Колониал Лейк. Мъж и жена, излезли на джогинг, били убити там към шест предната сутрин. Двамата били женени едва от четири месеца. Сходствата с убийствата в парка „Голдън Гейт“ бяха категорични.

Никога преди не бях идвал в Чарлстън, макар че бях чел книги, чието действие се развива в този град. Скоро открих, че на външен вид това е величествен град. Някога е бил столица на невероятно богатство, повечето дошло от памука, ориза и робите, разбира се. Оризът заемал най-голям дял в износа, но робите, които пристигали на пристанището, се оказали най-печелившият внос за града. Богатите плантатори пътували често между плантациите си на юг и домовете си в Чарлстън, където се провеждали грандиозни балове, концерти, маскаради. Роднини на Нана също са пристигали като роби на това пристанище и са били продавани оттук.

Открих място за паркиране на Бофен стрийт, от двете страни, на която имаше красиви викториански къщи. Дори зърнах няколко английски градини. Това не бе място, където да върлуват вампири убийци. Бе прекалено красиво, прекалено идилично. Какво бе привлякло убийците тук? Дали оценяваха красотата — или я мразеха?

Какви бяха зловещите им фантазии? Каква бе причината за ужаса, който сееха?

Ако Чарлстън бе настръхнал и подозрителен заради убийствата, то улиците около Колониал Лейк бяха направо ужасени. Хората се гледаха студено и изплашено. Не видях дори бледо подобие на усмивка, нито следа от южняшкото гостоприемство.

Бях оставил съобщение на Кайл да ме чака при езерото. То бе заобиколено от широка каменна алея и пейки от ковано желязо. Вчера навярно бе изглеждало живописно и абсолютно безопасно. Днес имаше опъната жълта полицейска лента, заграждаща местопрестъплението още от пресечката на Бофен и Рътлидж. Чарлстънската полиция бе отцепила района и полицаите оглеждаха подозрително всекиго, сякаш убийците можеха да се върнат на местопрестъплението.

Най-после забелязах Кайл, който чакаше в сянката на едно дърво, и тръгнах към него. Денят беше топъл, но имаше лек бриз откъм океана, който донасяше мирис на сол и риба. Кайл бе облечен както обикновено: сив костюм, бяла риза и неопикуема синя вратовръзка. Приличаше на драматурга актьор Сам Шепърд, днес даже повече от обичайно. Кайл изглеждаше отслабнал, уморен, изтормозен почти колкото аз. Убийствата бяха извадили от равновесие и него. Или нещо друго.

— Вчера сутринта сигурно всичко е изглеждало пак така, макар че е било по-рано, когато са нападнали двойката — казах аз, като се доближих до Кайл. — Никой ли не е видял нищо? Никакви очевидци на толкова голямо пространство? Така пишеше в полицейските доклади.

Кайл въздъхна.

— Всъщност имаме очевидец, който е видял двама мъже да бързат към изхода на парка. Той е към осемдесет и пет годишен. Каза, че му се сторило, че по дрехите им има кръв, и решил, че нещо не е довидял. После намерил телата.

Бързо огледах отново района около езерото. Слънцето грееше ярко и заслони очите си с ръка. В дърветата чуруликаха птички. Паркът бе открит като на длан.

— Излезли са на ярка дневна светлина. Що за вампири — измърморих.

Кайл ме погледна.

— Да не започваш да вярваш във вампири?

— Вярвам, че има хора, които се придържат към вампирски начин на живот — казах му. — Знам, че някои от тях вярват, че са вампири. Някои от имитаторите дори си правят много остри вампирски зъби. Способни са да упражнят насилие. Още не съм виждал такива, които да променят вида си. А иначе нашият очевиден може да е видял двойка прилепи, които отлитат отгук, вместо двама мъже. Това трябваше да е смешно, Кайл. Какво друго каза свидетелят за мъжете?

— Не много. Сторили му се млади, Алекс. Двайсет — трийсетгодишни, което е доста неопределено. Вървели бързо, но не се разтревожили, когато ги видял. Той е на осемдесет и шест години, Алекс. Изглежда, така да се каже, доста разконцентриран заради вниманието, което привлича в момента.

— Които и да са убийците, определено са много дръзки. Или глупави. Чудя се дали са същите копелета, които преследвахме в Невада и Калифорния.

Кайл леко се оживи. Имаше да ми казва нещо.

— Моите хора в Куонтико будуваха половината нощ. За кой ли път. Алекс, те откриха десетина града на Източното крайбрежие, в които са станали неразкрити убийства, евентуално свързани с останалите.

— В какъв период от време?

— Това е интересната част. Може би всичко това продължава много дълго. Никой не е свързвал тези случаи, преди ние да се намесим. Става въпрос за период от поне единайсет години.

43.

Същата вечер двамата с Кайл вечеряхме с една наша добра приятелка в Чарлстън. Всъщност Кайл направи уговорката, включително и резервацията за ресторанта.

Кейт Мактиърнън не се бе променила много от последния път, когато се бяхме видели покрай серийния убиец Казанова, който действаше в Дъръм и Чапъл Хил, Северна Каролина. Когато убиецът бе отвлякъл Кейт пред къщата ѝ в Чапъл Хил, за него тя бе най-красивата жена в целия Юг.

Освен че беше красива, Кейт бе и изключително умна. Тя вече бе лекар, педиатър, но обмисляше да специализира хирургия.

Когато Кейт се появи на масата ни, двамата с Кайл водехме задълбочен разговор. Всъщност спорехме какви да бъдат следващите стъпки в разследването.

— Здравейте, момчета. — Лъскавата кестенява коса обрамчваше лицето на Кейт. Напоследък явно носеше косата си по-дълга. Очите ѝ бяха тъмносини и блестяха красиво. Все още бе в страхотна форма, но знаех, че под външната обвивка се крие сантиментална душа.

Като я видяхме, и двамата с Кайл веднага скочихме на крака и се ухилихме като идиоти. Бяхме преживели много заедно и бяхме оцелели, за да бъдем отново заедно на тази неочаквана вечеря в Чарлстън.

— Това е страхотно съвпадение. Бях на медицинска конференция точно до Чарлстън — каза Кейт, докато се настаняваше на стола си.

— Алекс не вярва в съвпаденията — каза Кайл.

— Ами добре. Ето ни отново заедно, събрани от божията намеса или каквото там ни е събрало, слава на бога — усмихна се Кейт.

— Изглеждаш в отлично настроение, Кейт — отбеляза Кайл. Всъщност той самият бе нетипично весел.

— Ами как иначе, Кайл, при такава приятна изненада? За една вечер успявам да се видя и с двама ви. Освен това наистина съм в отлично настроение. Следващата пролет ще се омъжвам. Моят Томас ми направи предложение преди два дни.

Кайл смотолеве някакво поздравление, а аз извиках сервитьора и поръчах бутилка шампанско, за да отпразнуваме повода. През следващите няколко минути Кейт ни разказа за нейния Томас, който имал малка, приятно снобска книжарница в Северна Каролина. Освен това бил художник, рисувал пейзажи и според Кейт се справял изключително добре и с двете си занимания.

— Разбира се, аз съм крайно предубедена, но освен това съм доста придирчива, а той наистина е добър. Освен това е чудесен човек. Как са Нана и децата? Как е Луиз, Кайл? — попита тя. — Хайде, разкажете ми всичко. Много ми липсвахте и двамата.

До края на вечерята всички бяхме в отлично настроение. Шампанското и приятната компания си казаха своето. И преди бях забелязал как Кейт успява да оживи всички около себе си — дори Кайл, който обикновено не е сред най-общителните хора. През цялото време той почти не свали поглед от Кейт.

Тримата се прегърнахме пред ресторанта към единайсет часа.

— И двамата трябва да дойдете на сватбата ми — каза Кейт и тронна с крак. — Кайл, ти ще доведеш Луиз, а ти, Алекс, ще доведеш новата любов на своя живот. Обещавате ли?

Обещахме на Кейт. Тя не ни остави избор. После я изпратихме с поглед, докато тя вървеше към колата си, старо синьо волво, с което обикаляше пациентите си по домовете.

— Много я харесвам — не се сдържах да заявя очевидното.

— Да, и аз — каза Кайл, който продължи да я гледа, докато колата ѝ не изчезна в мрака. — Тя е фантастична жена.

44.

Вече свързвахме някой от точките. Най-после. Надявах се скоро да успеем да сглобим целия вампирски пъзел. До следобед на следващия ден ФБР бяха направили списък от дванайсет източни града, в които бяха станали убийства, свързани с вампирски ухапвания. Най-ранните убийства датираха от 1989-а. Записах имената на градовете на едно от работните си картончета. После дълго и напрегнато се взирах в списъка. Какво би могло да свързва тези градове?

Атланта
Бърмингъм
Чарлстън
Шарлътсвил
Гейнзвил
Джаксънвил
Ню Орлиънс
Орландо
Ричмънд
Савана
Вашингтон

Това, че списъкът бе толкова обширен, определено бе проблем. Още по-плашещ и объркващ бе фактът, че евентуално убийствата продължаваха вече десет години.

След това съставих един още по-дълъг списък на градове, в които имаше документирани и разследвани несмъртоносни нападения от предполагаеми вампири. Втренчих се в списъка и се почувствах малко потиснат. Това започваше да прилича на невъзможна конспирация.

Ню Йорк
Бостън
Филадельфия
Питсбърг
Вирджиния Бийч
Уайт Плеинс
Нюбърг
Трентън
Атланта
Нюарк
Атлантик Сити
Томс Ривър
Балтимор
Принстън
Маями
Гейнзвил
Мемфис
Колидж Парк
Шарлътсвил
Рочестър
Бъфало
Олбъни

Отделът за тежки престъпления в Куонтико бе впрегнал всички сили по разследването на тези убийства. Двамата с Кайл бяхме сигурни, че ще изскочат още градове и че периодът ще се окаже по-дълъг от единайсет години.

В Атланта, Гейнзвил, Ню Орлиънс и Савана бяха станали убийства в поне две различни години. Засега Шарлът, Северна Каролина, бе най-тежкият случай: от 1989-а насам имаше три подозрителни убийства. Дори бе възможно серията убийства да бе започнала точно оттук.

ФБР бе изпратило агенти в дванайсетте града, където бяха станали убийствата, а в Шарлът, Атланта и Ню Орлиънс бяха сформирани специални отряди.

Приключих разследването си в Чарлстън. Не открих много. На този етап медиите не разполагаха с историята за широката мрежа от засегнати от убийствата градове и ние се стремяхме да опазим тайната възможно най-дълго.

Същата вечер посетих „Кривия зъб“, единствения клуб в района на Чарлстън, където се събираха почитатели на готиката и вампирите. Всъщност там открих множество млади хора, повечето около и под двайсет годишни. Още ходеха на училище или бяха колежани. Разпитах собственика на клуба и неколцина от клиентите. Те определено бяха ядосани и неспокойни, но никой не изглеждаше като евентуален извършител на убийствата.

Постарах се да се върна във Вашингтон следобед на следващия ден. В седем и половина Нана, Джени, малкият Алекс и аз отидохме на концерта на момчешкия хор.

Хорът пееше по-добре от всякога. Деймън бе един от солистите. Изпълни солото си фантастично.

— Видя ли какво изпускаш? — наведе се към мен Нана.

45.

Уилям и Майкъл обичаха да са на юг. Тук бе диво и свободно като самите тях. Кое то бе още по-важно — действаха точно по график.

Пристигнаха в Савана, Джорджия. Уилям стигна с микробуса до Огълторп стрийт и спря пред известното гробище Колониал Парк. После подкара към Ейбъркорн. След това мина по Пери стрийт, прекоси площадите „Чипеуа“ и „Орлиънс“. Обясни назидателно на Майкъл:

— Савана е изградена върху мъртъвците си. Голяма част от този пристанищен град лежи върху стари гробища. Освен това Гражданската война е пощадил Савана и сега това е един от най-добре запазените южни градове.

Уилям много харесваше красивия град и се радваше, че тук ще открият следващата си жертва. Щеше да е истинско удоволствие да се нахранят тук, да изпълнят мисията си. Докато се наслаждаваше на гледката на старинния център, престана да следи имената на улиците. Величествени къщи от периода на конфедерацията, църкви от деветнайсети век, парапети от ковано желязо с множество орнаменти и гръцки мотиви, цветя навсякъде. Възхити се на известните старинни къщи.

— Тук е красиво и елегантно — каза той на брат си. — Бих могъл да живея тук. Мислиш ли, че можем да се установим тук някой ден? Би ли ти харесало?

— Умирам от глад. Да се установяваме по-бързо — отвърна Майкъл със смях. — Да се установяваме и да пируваме с най-доброто, което Савана може да ни предложи.

Уилям най-после паркира на една улица, наречена Уест Бей, и двамата с брат му слязоха и протегнаха дългите си ръце и крака.

Две млади момичета с тениски от Колежа по изкуство и дизайн и срязани дънки се приближиха към вана. Имаха дълги, добре оформени крака, шоколадов тен и изглеждаха безгрижни като птички.

— Можем ли да дарим кръв тук? — попита по-ниското момиче с ослепителна усмивка. Изглеждаше шестнайсет — седемнайсет

годишна. Имаше обица на устната си и боядисана в огненочервено коса.

— Ти определено си вкусна хапка — каза Майкъл, като срещна погледа на момичето.

— Аз съм много неща — каза тя, като се спогледа с приятелката си, — но определено не съм вкусна. Нали така, Карла? — Другото момиче кимна и обърна към небето зелените си очи.

Уилям огледа момичетата и прецени, че могат да намерят и нещо по-добро в Савана. Тези две скитнички не заслужаваха него и Майкъл.

— В момента не сме на смяна. Съжалявам — каза учтиво и се усмихна подкупващо, дори съблазнително. — Може би малко по-късно, дами. Защо вие двете не дойдете пак довечера? Какво ще кажете?

— Не си правете погрешни изводи — сопна му се по-ниското момиче. — Просто се опитвахме да завържем разговор.

Уилям мързеливо прокара ръка през дългата си руса коса. Продължи да се усмихва.

— О, знам това. Аз правех същото. Кой би ме обвинил, че искам да си побъбря с две красиви момичета като вас? Както казах, може да се срещнем по-късно довечера. Разбира се, ще ви взема кръвта, щом сте готови да я дарите.

Уилям и Майкъл решиха да се разходят към река Савана и крайбрежния квартал. Не обърнаха почти никакво внимание на товарните кораби и шлепове по реката, нито на весело украсената лодка „Речната кралица на Савана“, нито дори на високата бронзова статуя на „Махащото момиче“, която представляваше млада жена, махаща за сбогом на заминаващите моряци. Предпочитаха да оглеждат мъжете и жените, които крачеха по площада. Търсеха си плячка, въпреки че знаеха колко е опасно да атакуват през деня. Попаднаха на един битпазар, на който местни художници бяха привлекли вниманието на доста голяма тълпа — неколцина войници, но предимно жени, повечето от които много привлекателни.

— Много искам да пипнем някого. Може би точно тук, в този прехвален речен парк — каза Уилям.

— Този става — каза Майкъл и посочи един слаб мъж е черна тениска и дънкови бермуди.

— Или пък сега само да закусим леко. Какво ще кажеш за онова възхитително две годишно момиченце в пясъчника? Да. Много по-вкусно от влудяващо захаросаната сладост на всичко, което подушвам наоколо.

Уилям оцени хумора на брат си.

— Подушваш мириса на прясно приготвени шоколадови бонбони. Казват, че тук правят и хубаво барбекю. С много подправки — допълни той.

— Не искам никакво жилаво свинско или говеждо — сбърчи нос Майкъл.

— Добре — най-после отстъпи Уилям, — може и да хапнем набързо. Виждаш ли нещо, което ти харесва? Ти избираш.

Майкъл посочи избраника си.

— Идеално — прошепна Уилям.

46.

Положението беше много лошо. Беше извършено още едно зловещо вампирско убийство — в Савана. Двамата с Кайл веднага се отправихме към Джорджия с един лъскав хеликоптер „Бел Джет“, който би харесал и на Дарт Вейдър. Кайл не изоставяше разследването на този случай. Не искаше да позволи и на мен да се откажа от него.

Дори и от въздуха морският град бе поразително красив с именията, старинните търговски улици и река Савана, която се виеше през златистожълтите блатата в посока на Атлантика. Защо убийците нападаха в толкова оживено и привлекателно място? Защо избираха точно тези градове?

Трябваше да има някаква причина, която засега ни убягваше. Убийците явно разиграваха някакъв сложен сценарий или фантазия. Какъв, по дяволите, беше той?

Една кола на ФБР ни чакаше и веднага ни откара до катедралата „Свети Йоан Кръстител“. Църквата се намираше в историческия център на града. Сред старинните къщи бяха паркирали множество полицейски коли. Също и линейки.

— Има блокади по всички магистрали около Савана — каза ми Кайл, докато си пробивахме път през натовареното движение към църквата. — Това е най-странното и сензационно нещо, ставало тук от десетилетия. Сигурно ще привлече още купища туристи, не мислиш ли? Може би вампирската обиколка на града ще започне да съперничи на маршрута от филма „Полунощ в градината на доброто и злото“.

— Е, това не са туристите, за които си мечтаят членовете на търговската камара и местните жители — казах аз. — Кайл, какво, по дяволите, става? Убийците действат точно под носа ни. Казват ни нещо. Нанасят ударите си в красиви и известни градове. Убиват на обществени места — в паркове, луксозни хотели, дори в катедрала. Дали не искат да ги заловим? Или вярват, че не могат да бъдат заловени?

Кайл погледна кулите на църквата пред нас.

— Може би е комбинация от двете. Но съм съгласен с теб. Поради някаква причина, която и аз не мога да разгадая, те действат съвсем дръзко и безразсъдно. Но това е твоята задача. Ти си психологът тук. Ти си човекът, който разбира как работят болните им мозъци.

Не можех да прогоня от главата си мисълта, че тези убийци желаеха да ги заловим. *Защо искаха да бъдат заловени?*

47.

Двамата с Кайл изскочихме от колата и хукнахме към катедралата. Златист надпис над централния вход обявяваше: „Една вяра, едно семейство“.

Двете еднакви кули на църквата се извисяваха високо над града. Архитектурата бе във френски готически стил: величествени арки и декорации, впечатляващи стъклописи, олтар от италиански мрамор. Оглеждах и се опитвах да запомня всичко — всичко. Но още нищо не ми хрумваше.

Жертвата бе открита преди по-малко от два часа. Двамата с Кайл бяхме в хеликоптера само минути след като получихме съобщението от полицията в Савана. Новината вече гърмеше по телевизионните канали.

Усетих сладникавия мирис на тамян. Видях жертвата, щом влязох в катедралата. Изстенах и усетих, че леко ми се гади. Беше двайсет и една годишен мъж, както бях научил от първоначалните доклади, студент по история на изкуството в Университета на Джорджия. Казваше се Стивън Фентън. Убийците бяха оставили портфейла и парите на Фентън. Нищо не бе откраднато — освен ризата му.

Катедралата беше огромна и вероятно можеше да побере няколко хиляди вярващи. Светлината, която струеше през цветните витражи, образуваше разноцветни петна върху пода. Дори и от разстояние се виждаше зеещата рана на врата на жертвата. Голото до кръста тяло бе стегнато и мускулесто, също като телата на предишните жертви. Лежеше под една от картините, изобразяващи мъките на Христос, тринайсетата поред. Подът бе изцапан с кръв, но количеството не бе голямо.

Дали бяха изпили кръвта тук, в катедралата? Това съзнателно кощунство ли беше? Религия? Христовите мъки?

С Кайл се приближихме до Стивън Фентън. Вече бяха приготвили чувала за трупа. Криминолозите от местната полиция стояха наоколо. Бяха неспокойни и ядосани, нямаха търпение да

приключат с работата си тук и да се махнат. Ние ги задържахме. Местният съдебен лекар извършваше огледа на трупа.

С Кайл коленичихме до трупа заедно. Аз си сложих гумени ръкавици. Кайл не се нуждаеше от тях. Той никога не докосваше нищо на местопрестъпленията. Винаги съм се чудил защо. Но инстинктът му бе забележителен.

Но ако и двамата бяхме толкова добри, защо нямахме ни най-малка представа къде са отишли убийците или кога ще нанесат следващия си удар? Това бе въпросът, който ме торможеше все повече с всяко следващо убийство. Какво означаваше това злоещо вилнеене?

— Те са прекалено импулсивни — прошепнах на Кайл. — Подозирам, че и двамата нямат трийсет години. Може да са към двайсетгодишни или дори по-млади. Няма да се изненадам, ако са още тийнейджъри.

— Това се връзва. Те сякаш нямат никакъв страх от нищо — каза Кайл, докато оглеждаше раните по тялото на студента. — Сякаш имаме диво животно, пуснато на свобода. Като тигъра. Първо в Калифорния. Сега ни Източното крайбрежие. Проблемът е, че всъщност не знаем кога са започнали убийствата, нито колко са убийците и дори дали живеят постоянно в стрината.

— Това си три проблема. Три въпроса, които изискват отговори, с които не разполагаме. Вашите агенти още ли разпитват посетителите на готически и вампирски клубове? Още ли се ровят в Интернет? Някой трябва да знае нещо.

— Даже и да го знае, си го пази за себе си. Над триста агенти работят постоянно само по този случай, Алекс. Не можем да продължим в такива мащаби.

Погледнах картината над трупа. Изобразяваше свалянето на Христос от кръста и полагането му в ръцете на майка му. Трънният венец. Разпятието. Кръвта. Кръвта ли бе връзката? Вечният живот? Зачудих се. В Санта Барбара Питър Уестън бе споменал, че някои вампири са духовни. Това ритуално убийство ли беше или съвсем случайно? Дали не трябваше да поговоря отново с Питър Уестън? Той знаеше за вампирите повече от всички останали, с които се бях срещнал.

Жертвата беше с кафеникав панталон и нови маратонки „Рийбок“. Огледах раните по врата. Имаше кървави резки по лявото му

рамо и горната част на гърдите. Единият или и двамата убийци бяха много гневни, на границата на яростта.

— Защо са взели ризата му? — попита Кайл. — Също като в окръг Марин.

— Може би защото е била подгизнала от кръв — отвърнах аз, като продължих да се вирам в раните. — Това определено са следи от ухапване от човек. Но убийците атакуват като животни. Тигърът е модел, символ, нещо важно. Но какво?

Мобилният телефон на Кайл иззвъня и той го отвори. Веднага се сетих за Мислителя и постоянните му обаждания. Кайл слуша човека, който му се обаждаше, около двамайсет секунди.

После се обърна към мен.

— Веднага тръгваме за Шарлът. Станало е още едно убийство, Алекс. Още един удар. Вече са в Северна Каролина.

— Дяволите да ги вземат! Какво, по дяволите, правят!

С Кайл хукнахме към вратите на катедралата. Бягахме така, сякаш ни гонеха.

48.

Често някое единично убийство или серия от убийства ни ужасяват и ангажират фантазиите на обществото по най-зловещ начин. Серийните убийства на Джефри Дамър в Милуоки, убийството на Джани Версаче и последвалото убийство на Андрю Филип Кюнанън, руснакът Андрей Чикатило, за когото се твърди, че е серийният убиец с най-много жертви. Сега тази кървава поредица на двата бряга на Съединените щати.

Имахме късмет, че разполагахме с хеликоптера на ФБР, който да ни отведе от Савана в Шарлът. Още докато бяхме във въздуха, Кайл се свърза с агентите ни земята, които бяха обградили някаква порутена ферма на двайсетина километра от Шарлът. Никога преди не бях виждал Кайл толкова оживен и въодушевен от някое разследване, дори и при случая с Казанова или с Джентълмена.

— Май най-после направихме пробив — каза ми Кайл. — Никой няма да излезе от онази ферма, докато не пристигнем там. Мисля, че шансовете ни са добри.

— Ще видим — казах аз. — Не съм сигурен, че това са същите хора. — Бях спрял да правя предположения за убийците. Защо Шарлът, Северна Каролина? Това щеше да бъде четвърто нападение в този град. Дали всичко не ни водеше към Шарлът? Защо?

Кайл изслуша още един доклад за положението от агентите при фермата, после ми преразказа най-важното.

— Родителите на едно седемнайсет годишно момче от Шарлът били нападнати в леглата си късно снощи. И двамата били пребити до смърт. На местопрестъплението намерили голям чук. По телата имало ухапвания. Имало следи, че двете жертви са нападнати или от някакво голямо животно, или от човек, който е носел заострени метални зъби. — Кайл се намръщи. Той все още не вярваше във вампирите. — След това момчето избягало и се скрило в една изоставена ферма близо до река Лоблоли, в покрайнините на Шарлът. Доколкото знаем, в тази ферма се събират предимно тийнейджъри. Очевидно някои от тях са едва дванайсет — тринайсет годишни. Голяма каша, Алекс. Поставил

съм всичко на изчакване, докато не пристигнем там. Възрастта на тези деца е сериозен проблем.

След малко повече от десет минути кацнахме на една ливада, осеяна с диви цветя. Намирахме се на около пет километра от къщата, където евентуално се криеше убиецът. Тази история приличаше на Бони и Клайд. Докато стигнем до гъстата гора около фермата, вече минаваше пет часът. Скоро щеше да се стъмни.

Къщата бе на два етажа, дървена и потънала в избуяли глицинии. Земята, където залегнахме да се скрием, бе осеяна с шишарки и орехи. Всичко това ми напомняше за мястото на юг, където бях израснал. За нещастие това не бяха особено щастливи спомени. И майка ми, и баща ми бяха умрели трийсет и пет годишни, твърде преждевременно. Моята психотерапевтка имаше теория, че аз си представям, че умирам млад също като родителите си. Мислителя, изглежда, поддържа същата теория и може би възнамерява скоро да я осъществи на практика.

Покривът на старата къща бе стръмен, тесният тавански прозорец бе счупен на две места. Въпреки олющената бяла боя, гредите изглеждаха невредими, но част от керемидите липсваха. Зловещо, зловещо, зловещо.

ФБР проявяваше особена чувствителност, поради факта че повечето от събраните в къщата бяха непълнолетни. Не знаеха точно кои са вътре и дали имаха полицейски досиета. Нямахме доказателства, че са замесени в убийствата. Решихме, стига да останем незабелязани, да изчакаме падането на нощта, за да видим дали някой няма да си тръгне или пристигне. После щяхме да атакуваме къщата. Положението беше сложно, дори от политическа гледна точка, и щеше да има сериозни последствия, ако някой непълнолетен бъдеше ранен или убит.

В рязък контраст всичко в гората изглеждаше спокойно, порутената къща също бе странно тиха, като се имаше предвид, че бе пълна с младежи. Не се чуваше смях, нито рок музика, не се долавяше мирис на готвено. Мъждукаха някакви слаби светлини.

Засилваше се страхът ми, че убиецът вече си е тръгнал, че сме закъснели.

49.

Някой шепнеше почти в ухото ми — беше Кайл.

— Да вървим, Алекс. Време е да се раздвижим.

В четири сутринта той даде сигнал да нахлуем в къщата. Кайл ръководеше цялата операция. Той разполагаше с власт и над местните полицаи.

Тръгнах заедно с десетина агенти, облечени в сини якета. Никой не се чувстваше спокоен заради атаката. Придвижихме се предпазливо на около седемдесет и пет метра от къщата, в края на боровата гора. Двама снайперисти, които се бяха промъкнали на около трийсет метра от къщата, съобщиха по радиостанциите си, че вътре продължава да е тихо. Твърде тихо?

— Това са просто деца — напомни ни Кайл. — Но все пак се пазете.

Промъкнахме се на колене до мястото, където бяха снайперистите. После се втурнахме към къщата, като нахълтахме едновременно и през трите входа.

Двамата с Кайл влязохме отпред, другите минаха отстрани и отзад. Избухнаха две-три заслепяващи гранати. На първия етаж се разнесоха писъци. Тънки гласове. Деца. Още не се чуваха изстрели.

Беше странна, хаотична сцена. Вцепенени деца — много на брой, повечето по бельо или голи. Поне дваисет тийнейджъри спяха на първия етаж. Нямаше електричество, само свещи. Вътре миришеше на урина, плевели, мухъл, евтино вино и восък. На стената бяха закачени плакати на рапъри.

Миниатюрното входно антре и дневната се сливаха в едно общо пространство. Децата бяха спали върху одеяла или направо на дървения под. Сега бяха будни, ядосани и крещяха:

— Свине! Ченгета! Махайте се, мамка ви!

Агентите будеха още деца на горния стаж. Чуваха се звуци от боричкане, но не и изстрели. Още никой не бе сериозно ранен. Предчувствах пълно фиаско.

Едно кокалесто момче изпищя оглушително и се втурна към мен. Изглежда, не изпитваше никакъв страх. Очите му бяха кървавочервени. Носеше цветни лещи. Ръмжеше и от устата му капеше пенеста слюнка. Улових го и му сложих белезници, после му казах да се успокои, преди да се е наранил. Надали тежеше повече от шейсет кила, но беше жилав и по-силен, отколкото изглеждаше.

Един агент до мен не извади такъв късмет — едро червенокосо момиче го ухапа по бузата, докато той се опитваше да го озапти. После момичето заби зъби в гърдите му. Агентът изви и се опита да се освободи от нея. Тя не го пускаше, като куче, стиснало кокал.

Дръпнах момичето настрана и стегнах ръцете ѝ в белезници зад гърба. Беше с черна тениска, на която пишеше „Весела шибана коледна кучка“. Навсякъде по себе си имаше татуировки на змии и черепа. Не спираше да крещи насреща ми:

— Ти си боклук! Вониш!

— Този, когото търсим, е в мазето! Убиецът — извика ми Кайл.
— Казва се Търуин Снайдръ.

Последвах го през разхвърляната кухня към дървената врата, която водеше към мазето.

Бяхме извадили пистолетите си. Заради това, което знаехме за внезапното и жестоко нападение, никой не искаше да слезе в мазето. Аз отворих рязко вратата и надникнахме вътре.

Кайл, двама агенти и аз слязохме по трите скърцащи стъпала.

Беше тихо и тъмно. Един агент обходи помещението с лъча на фенера си.

И тогава видяхме убиеца. Той също ни видя.

50.

Добре сложен тийнейджър с мръсен черен кожен елек с капси и черни дънки стоеше свит в ъгъла на мазето и ни чакаше. Държеше железен лост. Подскочи и започна да го размахва над главата си. Ръмжеше. Това трябва да беше Ъруин Снайджър, момчето, което бе убило родителите си. Беше толкова млад, едва на седемнайсет. Какво му беше щукнало?

От устата му се подаваха златни вампирски зъби. От контактните лещи очите му изглеждаха кървавочервени. На носа и веждите му имаше десетина — дванайсет миниатюрни златни и сребърни обици. Имаше стегнати мускули и бе висок над метър и осемдесет. Преди неочаквано да напусне училище бил звездата на футболния отбор.

Снайджър продължи да ръмжи насреща ни. Беше стъпил в някаква локва на пода, но сякаш не я забелязваше. Очите му бяха безизразни и дълбоко разположени.

— Махайте се! — извика той. — Нямате представа в какви лайна сте нагазили. Хич си нямате и представа! Махайте се отгук, мамка му! Изчезнете от къщата!

Продължаваше да размахва тежкия ръждясал лост. Спряхме неподвижно. Исках да чуя какво ще ни каже.

— В какви лайна сме нагазили? — попитах го.

— *Знам кой си* — извика той и от устата му се разхвърча слюнка. Беше в състояние на убийствена ярост. Изглеждаше абсолютно неадекватен.

— Кой съм? — попитах го. Откъде би могъл да знае?

— Ти си шибаният Крос, ето кой си — каза той и се озъби, усмивка на луд човек. Отговорът му ме потресе. — Останалите са феберейски кучета. Всички заслужавате да пукнете! И ще пукнете! Тук няма да я бъде ваш'та, копелета!

— Защо уби майка си и баща си? — попита Кайл, без да помръдва от стъпалата.

— За да ги освободя — ухили се Снайджър. — Сега са свободни като волни птички.

— Не ти вярвам — казах аз. — Това са глупости.
Той продължи да ръмжи като овчарско куче пазач.

— По-умен си, отколкото изглеждаш. Крос.

— Защо си ги хапал с металните зъби? Какво означава тигърът за теб, Ъруин? — продължих с въпросите.

— Вече знаеш, иначе нямаше да питаш — каза той и се засмя. Истинските му зъби бяха жълтеникави и потъмнели от никотина. Дънките му бяха мръсни и изглеждаха така, сякаш се беше валял в прахоляка с тях. Някои от капсите на кожения му елек липсваха. В мазето вонеше ужасно, на развалено месо. Какво се бе случило тук? Почти не исках да науча.

— Защо уби родителите си? — попитах отново.

— Убих ги, за да се освободя — изкрещя той. — Пречуках ги, за да последвам тигъра.

— Кой е Тигъра? Какво означава това?

Очите му проблеснаха дяволито.

— О, скоро ще разбереш. Ще видиш. И тогава ще ти се иска да не беше го научавал.

Той пусна лоста и бръкна в джоба на дънките си, а аз се хвърлих към него. Ъруин Снайдър държеше малка кама в дясната си ръка. Замахна с нея към мен, но аз се извъртях настрани.

Не бях достатъчно бърз и ножът поряза ръката ми. Усетих изгаряща болка. Снайдър изкряска триумфално. Отново се хвърли към мен. Бързо, сигурно, рязко.

Успях да избия ножа от ръката му, но той заби зъби в дясното ми рамо. Опитваше се да достигне врата ми! Кайл и останалите се скупчиха отгоре му.

— По дяволите! — извиках от болка. Забих юмрук в лицето му. Той отново ме ухапа. Този път по опакото на дланта. *По дяволите, болеше адски!*

Агентите от ФБР трудно го събориха на земята, той продължаваше да сипе ругатни и заплахи, а те се пазеха да не ги ухапе.

— Сега си един от нас! — извика ми той. — Вече си един от нас! Можеш да се срещнеш с Тигъра — изръмжа той и се разсмя.

51.

Главата ме болеше, но следващите четири часа разпитвах Търуин Снайдър в една празна, боядисана в бяло клаустрофобична стаичка на затвора в Шарлът. През първия час и нещо го разпитвахме заедно с Кайл, но не се получи нищо, затова помолих Кайл да ни остави сами. Снайдър бе окован, така че не се чувствах застрашен. Чудех се как се чувства той.

Рамото и дланта ми започваха да пулсират болезнено, но разпитът бе по-важен от раните ми. Търуин Снайдър бе очаквал да се появя в Шарлът. Защо? Какво друго знаеше? По какъв начин този озлобен млад убиец от Шарлът се връзваше с останалите убийства?

Снайдър беше блед и с нездрав вид, имаше козя брадичка и бакенбарди. Взираше се в мен с тъмните си очи, които бяха много будни и интелигентни.

После отпусна глава върху гетинаксовата маса, а аз почти го повдигнах от стола му, като го издърпах за косата. Той дълго ме псува. После настоя да се види с адвокат.

— Боли, нали? — казах му. — Не ме карай да го правя повторно. Повече никакво лягане по масата. Сега не е време за спане. Не е и време за играчки.

Той ми показа среден пръст и отново отпусна глава на масата. Знаех, че е правел подобни номера в училище и вкъщи и там му се е разминавало години наред. Но не и тук, не и с мен.

Отново го дръпнах рязко за мазната черна коса, този път още по-силно.

— Ти май не разбираш, като ти говоря на английски. Убил си и двамата си родители съвсем хладнокръвно. Ти си убиец.

— Адвокат! — изпищя той. — Адвокат! Адвокат! Едно ченге ме изтезва тук! Ченгето ме бие! Адвокат! Адвокат! Искам шибания си адвокат!

Със свободната си ръка стиснах брадичката му. Той се изплю върху ръката ми. Не му обърнах внимание.

— Слушай ме внимателно. Слушай! Всички други от онази ферма са в участъка в града. Само ти си тук с мен. Никой не може да те чуе. Освен това никой не те бие. Но със сигурност ще говориш с мен. — Отново дръпнах косата му — колкото можеше по-силно, но без да му отскубна някой кичур. Снайджер изпищя, но аз знаех, че не го е заболяло много. — Убил си майка си и баща си с чук. Ухапа ме два пъти. И воняш адски. Не те харесвам изобщо, но все едно трябва да си поговорим.

— По-добре иди някой да ти почисти раните, свиньо — изръмжа той. — Да не кажеш, че не съм те предупредил.

Продължаваше да говори наперено, но се сви и се дръпна назад, когато отново посегнах към косата му.

— Откъде знаеше, че ще дойда в Шарлът? Откъде знаеш името ми? Кажи ми.

— Питай Тигъра, като се срещнете. Това ще стане по-скоро, отколкото предполагаш.

52.

Стана ясно, че Труин Снайдр не би могъл да е извършил по-ранните убийства. Беше пътувал извън Северна Каролина само два пъти през живота си. Осъществяваше контактите си с външния свят предимно чрез Интернет. И, разбира се, беше твърде млад, за да е замесен в убийства, станали преди единайсет години.

Обаче това седемнайсет годишно момче бе убило майка си и баща си и, изглежда, не изпитваше никакви угризения. *Тигъра му казал да го направи.* Това бе всичко, което успях да изкопча от него. Отказа да обясни как се е свързал с човека или групата, която имаше такова влияние над него.

Докато разпитвах Снайдр, а после и останалите от фермата, рамото и ръката ми започнаха да парят и после да ме болят. Ухапванията бяха разкъсали кожата, но нямаше много кръв. Ухапването на рамото ми беше най-дълбоко, въпреки че беше през сакото ми — бяха останали отчетливи следи от зъбите, които фотографираха в участъка.

Не си направих труда да ходя до Бърза помощ в Шарлът. Имах твърде много работа. Раните скоро започнаха да ме болят много силно. Към обяд вече трудно свивах ръката си на юмрук. Съмнявах се дали бих могъл да натисна спусъка на пистолета си. *Сега си един от нас* — ми беше казал Труин Снайдр.

Чудех се от каква група, секта или култ бе част Снайдр. Къде беше Тигъра? Той само един човек ли беше? Присъствах на една оперативка с ФБР и шарлътската полиция, която продължи до осем вечерта. Крайният резултат бе, че изобщо не се бяхме доближили до разрешението на загадката. ФБР ровеха из Интернет, търсеха съобщения, споменаващи Тигъра или изобщо някакъв тигър.

Взех полет за Вашингтон късно вечерта и успях да подремна малко в самолета. Съвсем недостатъчно. Телефонът ми иззвъня само няколко минути след като се прибрах вкъщи. *Сега пък какво?*

— Значи се върна, доктор Крос? Хубаво. Добре дошъл у дома, липсваше ми. Хареса ли ти в Шарлът?

Поставих слушалката на телефона и бързо излязох навън. Не видях никого, никакво движение и в двете посоки на улицата, но това не означаваше, че той не се спотайва някъде край къщата. Как иначе би могъл да знае, че съм се прибрал?

— Върнах се — извиках силно. — Ела да ме пипнеш! Хайде да се изясним веднъж и завинаги. Да видим кой ще победи! Ето ме тук, копеле! — Той не извика в отговор.

После чух стъпки зад мен. Рязко се обърнах да посрещна лице в лице Мислителя.

— Алекс, какво става тук? Кога се върна? И с кого говориш?

Беше Нана. Стори ми се дребна и изплашена. Тя се доближи и ме прегърна силно.

53.

Събудих се в лошо състояние към шест на следващата сутрин. Около следите от ухапванията имаше червени петна, които пареха. Раните пулсираха болезнено. Забелязах някаква отвратителна гнойна течност, която капеше от раната на дланта ми. Беше надута почти двойно спрямо обичайното. Това не бе добре. Чувствах се адски зле, а това бе последното, от което имах нужда в момента.

Отидох с колата до спешното отделение на болницата „Сейнт Антъни“, където открих, че съм развил треска. Температурата ми беше 39,4.

Лекарят от спешното отделение, който ме прегледа, беше висок пакистанец и се казваше доктор Прабу. Каза, че вероятно причината за възпалението е стафилококова инфекция, причинявана от бактерия, която често се среща в устата на човек.

— Как стана така, че ви ухапаха? — попита той.

Предположих, че отговорът ми няма да му хареса, но все пак му обясних.

— Опитвах се да усмиря един вампир.

— Не, сериозно, детектив Крос. Как така ви ухапаха? — попита той отново. — Аз съм сериозен човек и ви питам сериозно. Трябва да зная.

— Отговорих ви напълно сериозно. В момента участвам в едно разследване на вампири убийци. Бях ухапан от човек с вампирски зъби.

— Добре, така да бъде. Щом казвате.

Направиха ми изследвания — пълна кръвна картина с диференциално броене, утайка и микробиологично изследване на течността, която изтичаше от раните. Казах на доктор Прабу, че ще ми трябват копия от резултатите. От болницата не бяха склонни да ми ги дадат, но накрая се съгласиха да изпратят резултатите по факса до Куонтико.

Изпратиха ме вкъщи с рецепта за някакво лекарство, което се казваше „Кефлекс“. Трябваше да държа инфектираната ръка на високо

и през няколко часа да ѝ правя промивки.

Чувствах се твърде зле, за да правя каквото и да било, като се добрах до вкъщи. Легнах си и слушах радио. Нана и децата кръжаха около мен. Гадеше ми се силно, не можех да ям. Не можех и да спя, не можех да се концентрирам върху нищо, освен върху пулсиращата болка в рамото и ръката си. Няколко часа не бях на себе си.

Сега си един от нас.

Най-после заспах, но се събудих към един часа през нощта. Вещерският час. Чувствах се още по-зле. Страхувах се, че телефонът ще иззвъни и ще се обади Мислителя.

В стаята ми имаше някой.

Въздъгнах, когато видях кой е.

Джени седеше на стола до леглото, за да ме наглежда.

— Както правеше ти, докато бях болна миналата година — каза тя. — Хайде, заспивай, тате. Трябва да спиш. И да си почиваш. И да не си посмял да се превърнеш във вампир.

Не казах нищо на Джени. Не можех дори да промълвя няколко думи. Отново се унесох в сън.

54.

Никой не очакваше това и затова се получи толкова добре, направо отлично. Краят на Алекс Крос.

Време беше да стане. Може би дори закъсня. Крос трябваше да умре.

Мислителя беше в къщата на Крос. Преживяването бе точно толкова вълнуващо и необичайно, колкото си го бе представял. Никога не се бе чувствал по-могъщ, отколкото сега, докато стоеше в тъмната дневна малко след три часа през нощта. Беше спечелил битката между тях двамата. Триумф за Мислителя. Загуба за Крос. Утре цял Вашингтон щеше да оплаква смъртта му.

Можеше да направи всичко — така че с какво да започне?

Искаше да седне и да си помисли. Нямаше нужда да бърза. Къде да си избере да седне? Разбира се, на пейката на Крос пред пианото на верандата. Любимото място на Крос за отпускане и бягство от проблемите, там, където обичаше да играе с децата си лигавото, сантиментално копеле.

Мислителя се изкушаваше да изсвири нещо, може би нещо от Гершуин, за да покаже на Крос, че дори и на пианото е по-добър от него. Искаше да обяви присъствието си внушително и драматично. Това бе толкова приятно, толкова опияняващо. Не искаше тази нощ да свършва.

Но това ли бе най-доброто, което можеше да направи? Трябваше да бъде незабравима нощ, спомен, на който да се наслаждава до края на живота си. Ценност, която да има значение за него, само за него.

Имаше два триъгълника, които обясняваха сложните му взаимоотношения с Алекс Крос, и той си ги представи, докато седеше на верандата и без да бърза, се наслаждаваше на триумфа си. Боже, даже се усмихваше като някой идиот. Беше в стихията си и бе щастлив, толкова щастлив.

Той самият
ЛЮБОВ

Злодей
(брат му)

Баща
(Алекс)

Той самият
ЛЮБОВ

Жените на Алекс
(баба, гаджета)

Брат му
(Алекс)

Това бе толкова добър психологически модел, толкова изчерпателен и ясен и трезв. Той обясняваше всичко, което щеше да се случи тази вечер. Дори доктор Крос би го одобрил. Съвършеният триъгълник на дисфункционалното семейство.

Може би трябваше да го обясни на Крос. Точно преди да го убие. Сложи си гумените ръкавици и гумените калцуни на краката. Провери дали пистолетът му е зареден. Всичко беше готово. Тръгна нагоре.

Познаваше къщата на Крос много добре. Не се нуждаеше от осветление. Движеше се съвсем безшумно. Без грешки. Не оставяше следи, които да открият полицаите или ФБР.

Какъв невероятен начин Крос и семейството му да намерят смъртта си. Какъв замисъл. Каква великолепна идея. Копнежът за убийство започваше да го завладява, докато се изкачваше по стълбите. Да, беше напълно сигурен.

Малкият Алекс

Джени

Деймън

Нана

и накрая Крос

Стигна до дъното на коридора на горния етаж и се послуша, преди да отвори вратата на спалнята. Не се чуваше никакъв звук. Бавно бутна вратата.

Какво беше това? Изненада? Боже господи!

Не обичаше изненадите. Обичаше точността и реда. Обичаше всичко да е под негов контрол.

Дъщерята на Крос, Джени, седеше до леглото му дълбоко заспала. Бдеше над баща си, пазеше го.

Взира се в Крос и момичето дълго, може би минута и половина. В стаята светеше една нощна лампа.

На ръката и рамото на Крос имаше дебели превръзки. Той се потеше в съня си. Беше ранен, болен, не беше на себе си, не бе достоен опонент. Убиецът въздъхна. Испита такова разочарование, такава тъга и отчаяние.

Не, не, не! Всичко се проваляше! Не можеше така. Всичко се проваляше, всичко!

Бавно затвори вратата на спалнята, бързо и безшумно слезе долу и напусна къщата на Крос. Никой нямаше да разбере, че е бил там. Дори и самият детектив.

Както обикновено никой не знаеше нищо за него. Никой не подозираше нищо.

Та той беше Мислителя в края на краищата.

55.

Събуждах се няколко пъти през нощта. По едно време ми се стори, че в къщата има някой. Усещах нечие присъствие. Но не можех да направя нищо.

Накрая се събудих след четиринайсет часа в леглото и открих, че всъщност се чувствам по-добре. Почти можех отново да разсъждавам нормално. Все пак изтощението още ме владееше. Всички стави ме боляха. Зрението ми бе замъглено. Чух, че в къщата се носи тиха музика. Ерика Баду, една от любимите ми изпълнителки.

На вратата на стаята ми се почука и аз казах:

— Облечен съм. Кой е?

Джени отвори вратата. Носеше червен пластмасов поднос със закуска — бъркани яйца, овесена каша, портокалов сок и чаша димящо кафе. Усмиваше се широко, очевидно горда от себе си. И аз ѝ се усмигнах. *Това е моето момиче.* Каква мила душица беше — когато искаше.

— Не знам дали вече можеш да ядеш, тате. Донесох ти закуска. За всеки случай.

— Благодаря, миличка. Чувствам се малко по-добре. — Успях да се надигна леко в леглото и със здравата ръка да си подложка няколко възглавници зад гърба.

Джени донесе подноса и внимателно го сложи в скута ми. Наведе се и целуна леко брадясалата ми буза.

— Някой трябва да се обръсне.

— Толкова мило се държиш с мен — казах ѝ.

— Просто съм си мила, тате — отвърна Джени. — Чувстваш ли се достатъчно добре за малко компания? Само ще те гледаме как ядеш, нищо повече. Няма да те торМОЗИМ. Може ли?

— Точно от това се нуждая в момента.

Джени се върна с малкия Алекс на ръце, следвана от Деймън, който ми махна за поздрав. Седнаха на края на леглото ми и както бяха обещали, стояха съвсем кротко, най-доброто лекарство, на което можех да се надявам.

— Изяж си закуската, докато е топла. Че ще станеш слаб като скелет — подразни ме Джени.

— Направо си кожа и кости — съгласи се Деймън.

— Добре. — Усмигнах им се между две хапки от яйцата и препечената филийка, които се надявах да не повърна. Постоянно галех малкия Алекс по главата.

— Някой отрови ли те, тате? — попита Джени. — Какво точно стана?

Въздъгнах и поклатих глава.

— Не знам, миличка. Някаква инфекция, която може да се получи, ако те ухапе човек.

Джени и Деймън направиха гримаси.

— Нана каза, че е септисемия. Иначе казано, отравяне на кръвта — добави важно Деймън.

— Кой съм аз да споря с Нана? — казах аз и не продължих с обясненията. — В момента не съм в категорията на Нана. — *Може би по принцип не бях.* Погледнах дебелията си превръзка, която покриваше почти изцяло дясното ми рамо. Кожата около превръзката бе болезнено жълтеникава. — В кръвта ми е попаднало нещо лошо. Сега обаче съм по-добре. Оправям се. — Но помнех какво ми беше казал Ъруин Снайдър: *Ти си един от нас.*

56.

Успях да слеза долу за вечеря същия ден. Нана възнагради появата ми на масата с пиле, сос, домашни бисквити и пържени ябълки. Направих усилие да хапна и се изненадах, че всъщност се справих доста добре.

Но когато се прибрах в стаята си, не можах да заспя. Твърде много лоши мисли, свързани с убийствата, се блъскаха в главата ми. Може би грешах, но чувствах, че сме близо до нещо. А може би просто се заблуждавах.

Работих два часа на компютъра и няхах никакви проблеми с концентрацията. Бях сигурен, че нещо свързва градовете, в които бяха извършени убийствата. Но какво беше то? Какво убягваше на всички?

Отново прегледах всичко. Изучих разписанията на самолетите до всеки от градовете, после на автобусите и накрая на влаковете. Вероятно всичко това бе напразно, но човек никога не знае, а и няхах подобри идеи.

Проверих кои корпорации имат клонове в тези градове и открих, че броят им е твърде голям, за да ме отведе донякъде. „Федекс“, „Американ Експрес“, „Гап“, „Макдоналдс“, „Сиърс“, „Джей Си Пени“ имаха клон в почти всеки град в страната. И какво от това?

Имах поне по един туристически пътеводител за всеки от градовете, където бяха извършени убийства, и ги прелиствах до полунощ. Не открих нищо. Ръката ми пак пулсираше болезнено. Започваше да ме боли и главата. Всички други в къщата очевидно спяха, защото бе съвсем тихо.

След това проверих пътуващите спортни отбори, цирковете, панаирите, турнетата, музикалните групи — и тогава се сетих за нещо в развлекателния бизнес. Тъкмо бях готов да се откажа за вечерта, когато попаднах на нещо интересно. Опитах да не се въодушеявам прекалено, но пулсът ми се ускори, докато проверявах информацията за Западното крайбрежие. После и за Източното. *Бинго. Може би.*

Бях открил модела, който търсех — представление, което през зимата и началото на пролетта се изнасяше по Западното крайбрежие,

а после идваше на изток. Градовете на турнетата и убийствата засега съвпадаха. Боже.

Тези представления се изнасяха от петнайсет години.

Бях почти сигурен, че съм открил някаква връзка с убийците. Двама илюзионисти, които се наричаха Даниъл и Чарлз.

Същите, чието представление бяха гледали Андрю Котън и Дара Грей вечерта, когато са били убити в Лас Вегас.

Дори знаех къде е насрочено следващото им представление. Навярно вече бяха там.

Ню Орлиънс.

Обадих се на Кайл Крейг.

След единадесет години неразкрити убийства се бе стигнало дотук.

Ню Орлиънс, Луизиана.

Нощен клуб, наречен „Хаул“.

Двама илюзионисти, наречени Даниъл и Чарлз.

Все още не можех да пътувам, така че останах във Вашингтон. Ядосвах се, че не съм в Ню Орлиънс. Пропусках важно събитие, но Кайл беше там. Мисля, че искаше лично да извърши ареста, и не можех да го виня. Това несъмнено щеше да се отрази добре на кариерата му. Случаят бе от огромно значение.

Същата вечер в Ню Орлиънс шестима агенти от ФБР се мотаеха из тълпата, събрала се за ранното представление на Даниъл и Чарлз. Барът се намираше в един район, пълен със складове, близо до Джулия стрийт. Обикновено в него гостуваха музиканти и дори и тази вечер през тухлените стени кънтеше музика. Неколцина туристи се опитаха да влязат в бара с питиетата си, купени от Бърбън стрийт, и им бе отказан достъп завинаги.

Евтините стари коли и няколкото джипа на паркинга подсказваха присъствието на студенти от местните университети. Над шумната и възбудена тълпа се носеше гъст слой дим. Сред публиката имаше и такива с вид на тийнейджъри — за клуба се говореше, че нарушава правилото за сервиране на алкохол на непълнолетни. На собствениците на клуба бе по-лесно да подкупват полицията, отколкото да контролират ефективно какво става в клуба.

Изведнъж всичко стихна. Един-единствен глас прониза тишината:

— Боже господи! Вижте това!

На сцената, покрита с черно кадифе, бе излязъл бял тигър.

Голямата котка повдигна глава и изрева. Едно момиче с розово потниче изпищя откъм предните редове. Тигърът отново изрева.

Втори бял тигър излезе и застана до първия. Погледна право срещу тълпата и изрева. Първите редове се намираха точно пред

сцената. Мъжете и жените, които седяха там, бързо започнаха да се измъкват назад, вземайки и бирите си.

Непогрешим рев на тигър се разнесе от противоположната част на помещението, зад публиката. Всички замръзнаха по местата си. Колко тигъра се разхождаха на свобода в този клуб? Къде бяха? Какво, по дяволите, ставаше?

Светлините на сцената превръщаха останалото помещение в черна яма. Всеки опит някой да се изнесе към някоя от страните на залата бе рискован. Светлините на сцената се раздвижиха — отляво надясно, после отдясно наляво. Проекторите бяха силни, почти ослепителни. Те създаваха илюзията, че цялата сцена се мести.

Публиката ахна изумена. Във въздуха се носеше всеобща паника. Тигрите бяха изчезнали!

Двама илюзионисти с лъскави черни костюми, украсени със златисто ламе, сега стояха в центъра на сцената, където само преди миг бяха стояли тигрите. И двамата се усмихваха; едва се сдържаха да не се разсмеят на стреснатата публика.

По-високият от двамата, Даниъл, най-после заговори:

— Няма от какво да се страхувате. Ние сме Даниъл и Чарлз, най-добрите, които някога ще видите! Това е обещание, което ще спазим. Нека магията започне!

Публиката в бара започна да ръкопляска и вика, после да реве одобрително. Тази вечер имаше две представления. Всяко трябваше да трае час и половина. Агентите от ФБР стояха разпръснати из публиката. Кайл Крейг беше вътре. Други агенти бяха разположени на равни разстояния един от друг навън, на улицата. Даниъл и Чарлз се концентрираха върху няколко илюзии, наречени „Почит към Худини“. Освен това изпълниха „Веселата вдовица“ на прочутия илюзионист Карл Херц.

Публиката посрещна представленията изключително благосклонно. Почти всички зрители гледаха със страхопочитание, вече решили да дойдат отново и да доведат и своите приятели. Най-вероятно това се случваше навсякъде, където Даниъл и Чарлз изнасяха представленията си.

Сега бе време за истинската работа на ФБР След второто представление Даниъл и Чарлз потеглиха в сребриста лимузина, която

ги чакаше на задънената алея пред задния вход. Зад сцената цареше шум и хаос. Даниъл и Чарлз си крещяха един на друг.

Щом сребристата лимузина най-после излезе от алеята, колите на ФБР я последваха през обичайните тълпи в центъра на Ню Орлиънс към езерото Пончартрен. Кайл Крейг поддържаше радиовръзка с всички коли.

Лимузината спря пред едно старинно имение, където с пълна пара течеше частно парти. Музиката гърмеше над просторните морави, оградени от двеста-триста годишни дъбове. Гостите на партито се бяха разпилели по моравите, които се спускаха към тъмната проблясваща вода на езерото.

Шофьорът на лимузината слезе и отвори едната задна врата с театрален маниер. Под погледите на няколко невярващи на очите си агенти навън изскочиха два бели тигъра.

Даниъл и Чарлз не бяха в лимузината. Илюзионистите бяха изчезнали.

58.

Даниъл и Чарлз пристигнаха в малкия частен клуб в една къща в Абита Спрингс, Луизиана, на около осемдесет километра от Ню Орлиънс. За този конкретен клуб никога не бяха писали в рубриката за заведения на „Таймс Пикаюн“ или в някое от рекламните списания с лъскави корици, които се намираха във фоайетата на почти всеки хотел в Ню Орлиънс.

Мъж на име Джордж Хеленга посрещаше гостите въодушевено и ентузиазирано. Хеленга имаше сипаничаво лице, дебели черни вежди, тъмни хлътнали очи. Носеше контактни лещи, от които очите му изглеждаха черни. Хеленга тежеше повече от сто и трийсет килограма, които сега бяха стегнато опаковани в черно кожено яке и панталон, купени от магазин „Гигант“ в Хюстън. Той се поклони на илюзионистите, когато те пристигнаха, и прошепна, че за него е чест да му бъдат гости.

— И би трябвало — каза рязко Чарлз. — Уморени сме, имаме тежък ден. Сигурно знаете защо сме тук. Да действаме по същество. — Извън сцената говореше предимно Чарлз, особено ако трябваше да общуват с някой жалък нещастник като това нищожество Джордж Хеленга, който веднага поведе Даниъл и Чарлз към долния стаж. Те бяха господарите, той — робът. Имаше легиони от други като него, които чакаха в безброй градове и се молеха за възможността да служат на Господаря.

Докато слизаше по стъпалата, Даниъл се усмихна. Видя пленника, роба, и го одобри.

Приближи се до момчето, което изглеждаше на осемнайсет-деветнайсет години, и го заговори.

— Вече съм тук. Радвам се да се запознаем. Ти си удивителен.

Момчето бе високо, може би метър и осемдесет и пет. Имаше късо подстригана руса коса, гъвкави крайници, пълни устни, подчертани с тънки сребърни халки. Устните му бяха розовочервени, невероятни.

— Той се сърди. Изглежда тъжен. Освободи го — нареди Даниъл на роба Хеленга. — Как се казва бедното момче?

— Едуард Хагърти, Господарю. Студент първи курс в университета на Луизиана. Той е вашият слуга — каза Джордж Хеленга, който видимо трепереше.

Тънките ръце на Едуард Хагърти бяха оковани към тухлената стена. Той носеше сребрист слип прашка и сребърна гривна на крака. Нищо друго. Беше великолепно създание, слаб, атлетичен, съвършен във всяко едно отношение.

Джордж Хеленга хвърли нервен поглед към Господаря.

— Може да избяга, ако го освободя, сър.

Даниъл протегна ръце към красивото момче и го прегърна нежно, сякаш бе малко дете. Целуна го по бузата, по челото и по удивителните му червени устни.

— Нали няма да избягаш? — попита той с нежен, успокоителен глас.

— Не и от теб — отвърна момчето също толкова нежно. — Ти си Господаря, а аз съм никой.

Даниъл се усмихна. Това бе идеалният отговор.

59.

Телефонът ми иззвъня рано сутринта и аз веднага го грабнах. Беше Кайл. С бавния си флегматичен глас ми каза, че Даниъл и Чарлз изчезнали предната вечер. Той беше бесен на агентите си. Никога не бях го чувал толкова ядосан. Засега нямаше съобщения за убийства в района на Ню Орлиънс. Към шест сутринта илюзионистите се бяха появили в къщата си в Гардън Дистрикт. *Къде бяха прекарвали цялата нощ? Какво се бе случило? Нещо се беше случило със сигурност.*

И този ден останах във Вашингтон, още се възстановявах от възпалението. Изучих цялата информация за Даниъл и Чарлз и съставих първоначален психологически профил, който да бъде сравнен с изработения в Куонтико. Първата важна информация бе, че двамата със сигурност бяха изнасяли представления в Савана, Чарлстън и Лас Вегас. Работех заедно с двама компютърни гении от Куонтико и те не само бяха намерили съответствия между градовете от турнето на илюзионистите и поне половината убийства, но и бяха проверили, че Даниъл и Чарлз със сигурност са имали представления в тези градове по времето на извършване на убийствата. Друго полезно откритие бе, че тигрите пътуваха с Даниъл и Чарлз само когато представленията в един град щяха да продължат поне седмица. Илюзионистите имаха насрочени представления в Ню Орлиънс за следващите три седмици. Те имаха своя собствена къща там, в Гардън Дистрикт.

Споделих с екипа в Куонтико това, което бях открил, и те го включиха в досието, което събираха. Изпратих по факса всичко ново и на Джамил Хюз в Сан Франциско. Тя правеше всичко възможно да уреди да я изпратят в Ню Орлиънс, но шефът ѝ още не бе дал разрешението си.

Обадих се още веднъж на Кайл да съдейства по този въпрос. Той хъмка и мрънка, но накрая обеща да опита да уреди изпращането на инспектор Хюз в Ню Орлиънс за няколко дни. В края на краищата всичко започна с нейното разследване.

Чувствах се все по-потиснат у дома. Сякаш бях заложник в собствената си спалня — не можех да наблюдавам нищо от първа ръка.

Утешението бе, че прекарвах дълго време с малкия Алекс и че виждах повече Джени и Деймън. Но се чувствах малко като забравения човек в разследването.

Същия следобед посетих доктор Прабу в болницата. Той ме прегледа и с неохота ми разреши да се върна на работа. Каза ми да не се претоварвам през следващите няколко дни.

— Все пак как получихте онези ухапвания? — попита той отново. — Така и не ми казахте, детектив Крос.

— Напротив, казах ви. Вампири в Северна Каролина.

Благодарих на лекаря за помощта му, после си отидох вкъщи да си приготвя багажа за пътуването до Ню Орлиънс. Още бях леко замаян, но нямах търпение да замина. Нана не си направи труда да ме поучава, когато тръгнах от Вашингтон този път. Беше ядосана, че бях боледувал толкова тежко заради ухапванията.

Пристигнах на международното летище в Ню Орлиънс късно следобед и взех такси до града. На рецепцията в хотела ме чакаше съобщение. Отворих колебливо малкия плик, но новината се оказа добра. Инспектор Хюз пътуваше към Ню Орлиънс.

Съобщението бе истинска класика. Типично в стила на Джамила: *Идвам в Ню Орлиънс и ще ги пипнем. Не се съмнявай нито за секунда.*

60.

Двамата с Джамила се срещнахме в моя хотел същата вечер. Тя беше с черно кожено яке, дънки и бяла тениска. Изглеждаше отпочинала и готова за всичко; аз самият също не се чувствах зле.

Вечеряхме заедно — пържоли, яйца и бира. Както винаги компанията ѝ ми беше много приятна. Разсмивахме се един друг. В десет и половина отидохме с кола до „Хаул“. Даниъл и Чарлз имаха насрочени представления за единайсет и един. А после? Може би бяха планирали още някой хитроумен номер с изчезване?

Бяхме надъхани да ги заловим. За нещастие все още ни трябваша конкретни доказателства, че те са убийците. По случая бяха ангажирани повече от двеста агенти и полицаи от Ню Орлиънс. Нещо трябваше най-после да се случи. Вероятно Даниъл и Чарлз скоро щяха да поискат да се нахранят.

Беше петък вечер и барът беше почти пълен, когато пристигнахме. От колоните, които сякаш бяха навсякъде по тавана и стените, гърмеше музика. Тълпата се състоеше предимно от младежи, които пиеха бира, пушеха, танцуваха буйно. Сред спретнатите колежани се забелязваха и известен брой посетители, облечени в готически костюми. Двете групи се гледаха злобно и атмосферата бе напрегната. Един фотограф от списание „Офбийт“ седеше клекнал пред сцената в очакване на представлението.

Двамата с Джамила седнахме на една от малките масички и си поръчахме бира. В клуба имаше поне дузина агенти от ФБР. Кайл беше отвън, в една кола, от която наблюдаваше клуба. Той беше присъствал на шоуто предната вечер, но за него бе трудно да остане незабелязан в тълпа, състояща се предимно от младежи. Прекалено много приличаше на полицаи.

Гърлото вече започваше да ме боли от многото цигарен дим и силния мирис на парфюми, който се носеше във въздуха. Голяма глътка бира малко пооблекчи положението. Ръката и рамото още ме боляха от ухапванията.

Мисълта ми обаче бе съвсем бистра; определено се чувствах много по-добре, отколкото предните дни. Приятно ми беше да съм отново в компанията на Джамила. Тя даваше добри идеи.

— Кайл е възложил на екип от шестима души да следят двамата илюзионисти денонощно — казах й. — Втори път няма да им се изплъзнат. Кайл гарантира за това.

— ФБР сигурни ли са, че те са убийците? — попита тя. — Извън всякакво съмнение? И са готови да ги пратят зад решетките завинаги?

— Предполагам има известни съмнения, но не големи. Човек никога не може да бъде сигурен какво си мисли Кайл — обясних й. — Но според мен той е убеден, че тези двамата са убийците. Специалистите в Куонтико са на същото мнение. Аз също.

Тя ме погледна изпитателно над гърлото на бутилката си.

— Вие двамата май сте доста близки?

Кимнах.

— През последните няколко години сме работили по много случаи заедно. Успеваемостта ни е доста добра. Не мога да кажа, че го познавам наистина добре.

— Никога не съм имала късмет, когато съм работила с ФБР — каза тя. — Обаче сигурно причината е в мен.

— Моята работа отчасти е да осигурявам гладките взаимоотношения между Бюрото и вашингтонската полиция. Кайл несъмнено е много умен. Но на моменти е трудно да разгадаеш какво е намислил.

Тя бавно отпи от бирата си.

— За разлика от някой друг на тази маса.

— За разлика от други двама души на тази маса — поправих я и двамата се засмяхме.

Джамила погледна към сцената.

— Защо се бавят? Къде са се дянали? Дали не трябва да започнем да тропаме с крака, за да ги викаме да дойдат да ни покажат фокусите си? Да видим колко са добри.

Не се наложи. След секунди единият от илюзионистите се появи на сцената.

Беше Чарлз и изглеждаше като убиец.

61.

Чарлз беше облечен в черен гащеризон и високи до бедрата кожени ботуши. Носеше семпла диамантена обица на ухото и златна обица — топче на носа. Изгледа високомерно публиката. Това продължи няколко неловки секунди, очите му бяха пълни с презрение и омраза към всички, на които попадаше погледът му.

Стори ми се, че поне два пъти погледна право към Джамила и мен. Тя не му остана длъжна.

— Да, гледаме те, копеле такова — каза тя, като се престори, че вдига бутилката си за тост към него. — Мислиш ли, че тези двама жалки психари знаят, че сме тук?

— Кой знае? Те са много добри. Още не са заловени.

— Чувам те. Да се надяваме, че и двамата ще се разболеят от рак на стомаха и ще умрат бавно и болезнено през следващите месеци. Наздраве. — Тя отново надигна бутилката си.

Чарлз се наведе и заговори на двама колежани, седнали на една близка до сцената маса. Имаше микрофон, закачен на дрехата.

— Какво сте ме зяпнали вие, двамата идиоти? Внимавайте, да не реша да ви превърна в по-висш биологичен вид. Например в две крастави жаби. — Той се засмя с дълбок, гърлен смях. Според мен се държеше крайно неприятно, далеч надвишаваше границата на допустимото. Младежите в публиката се засмяха и го окуражиха да продължи. Явно в момента никой не го беше еня за любезността. Да се държиш отвратително е шик, да се държиш отвратително е готино и нормално.

Погледнах Джамила.

— Той ги възприема като храна. Интересно как работи извратеният му ум.

Вторият илюзионист се появи на сцената няколко минути покъсно. Никакви специални ефекти, които да възвестят появата му, което ме изненада. Бях чул, че шоуто е с много светлинни и звукови ефекти, но не и тази вечер. На какво се дължеше тази промяна? На нашето присъствие ли? Знаеха ли, че сме там?

— За непросветените, аз съм Даниъл. С Чарлз изнасяме магически представления, откакто станахме на дванайсет години. Тогава живеехме в Сан Диего, Калифорния. Ние сме много добри в магиите. Можем да изпълним „Изчезналият илюзионист“ — любимия фокус на Худини; „Кутията със сабите“, „Веселата вдовица“ на Карл Херц, „Пашкулът“ на Деколта. Мога да уловя със зъбите си куршум, изстрелян от колт магнум. Чарлз също го може. Не сме ли специални? Не бихте ли искали да сте на наше място?

Тълпата завика възторжено. Рок музиката, която звучеше от колоните, стана по-тиха. Усещаше се само ритъмът ѝ.

— Илюзията, която ви предстои да видите, е същата като тази, с която Хари Худини е закривал представленията си в Париж и Ню Йорк. Ние я използваме като начало на нашето шоу. Има ли нужда да казвам нещо повече?

Изведнъж светлините изгаснаха. Сцената потъна в пълен мрак. Няколко жени от публиката изпищяха силно. Престорена уплаха. Чуваше се повече смях, част от който бе нервен. Какво бяха намислили тези двамата?

Джамила ме сръга с лакът.

— Не се плаши. Аз съм тук. Ще те пазя.

— Ще го запомня.

После миниатюрни точки светлина заляха сцената. Отново светнаха големите прожектори. Нищо не се случи през следващите минута-две.

После на сцената се появи Даниъл, яхнал красив, буен бял жребец. Беше облечен в яркосиньо от главата до петите. Носеше цилиндър в същия цвят и го повдигна леко, за да поздрави аплодиращата публика.

— Трябва да призная, че това е доста зрелищно — каза Джамила. — Страхотно шоу. С много фантазия. А сега какво?

След Даниъл на сцената излязоха осем мъже и жени в искрящо бели дворцови униформи. После два бели тигъра. Беше невероятен спектакъл. Две от жените повдигнаха огромно ветрило пред Даниъл и коня му. Очите ми не се отделяха от сцената.

— Боже! — прошепна Джамила. — Какво е това?

— Фокус на Хари Худини, както той сам ни обясни. И се справят много добре.

Когато двете жени бавно отместиха ветрилото, Даниъл го нямаше. На негово място върху коня седеше Чарлз.

— Още веднъж Боже господи! — възкликна Джамила. — Как го правят?

По някакъв начин Чарлз се бе преоблякъл в лъскав черен костюм. Самодоволната усмивка на лицето му бе напълно, невероятно арогантна. Тя изразяваше абсолютно презрение към публиката, но публиката бе силно впечатлена от представлението и от самия него. Изригна облак дим и зрителите ахнаха като един.

По някакъв начин Даниъл се бе върнал на сцената и стоеше до Чарлз и красивия кон. Илюзията бе майсторски осъществена. Всички в публиката скочиха на крака и заръкопляскаха диво. Виковете и свиренето проглушиха ушите ми.

— И това — съобщи Даниъл — е само началото. Още не сте видели нищо.

Джамила ме погледна със зяпнала уста.

— Алекс, тези двамата са много добри, а аз съм гледала Зигфрид и Рой. Защо изнасят представленията си в такива малки клубове? Защо си губят времето тук?

— Защото така искат — казах й. — Защото тук търсят жертвите си.

62.

Двамата с Джамила изгледахме и двете представления онази вечер. Бяхме удивени от спокойствието и увереността, които се излъчваха от Даниъл и Чарлз. След второто шоу илюзионистите си отидоха у дома. Агентите, които ги следяха, казаха, че двамата май нямат намерение да излизат повторно. Не разбирах какво става, Джамила също.

Накрая, към три часа през нощта, двамата с нея се прибрахме в хотела. Два екипа от ФБР щяха да чакат в близост до къщата на Даниъл и Чарлз до сутринта. Започвахме да се чувстваме отчаяни и объркани. Толкова много хора си скъсваха задниците от работа по този случай.

Искаше ми се да поканя Джамила да пийнем по една последна бира в стаята ми, но не го направих. Точно сега нямахме нужда от допълнителни усложнения. Или просто губех куража си с възрастта. Може би ставах малко по-мъдър. *Надали.*

В шест бях отново на крак и си нахвърлях някои бележки. Бях научил някои неща, които не знаех, и то не само за фокусите и илюзиите. Вече знаех, че в света на вампирите районът около дома на техния господар, регент или старейшина се нарича владение. ФБР и полицията на Ню Орлиънс бяха поставили под наблюдение квартала в Гардън Дистрикт, където живееше Даниъл Ериксън и Чарлз Дефо.

Къщата се намиреше на Ласал, близо до Шеста улица. Беше от сив камък и вероятно имаше поне двайсет стаи. Къщата бе на един хълм с висока, подсилена каменна външна стена, наподобяваща крепостната стена на замък. Имаше и голяма дълбока маза, което не би било възможно на този мочурест терен на морското равнище, ако къщата не бе повдигната на хълма. Никой от специалния отряд не би признал, че вярва във вампири, но всички знаеха, че е извършена серия от брутални убийства и че вероятните убийци са Даниъл и Чарлз.

Двамата с Джамила прекарахме следващите два дни в наблюдение на къщата, на *владението*. Поемахме двойни смени и нищо не можеше да облекчи досадата. Понякога, докато участвам в

подобно наблюдение, се сещам за една сцена от филма „Френска връзка“ — как Джийн Хекман стои на студа, докато френските наркодилъри вечерят в изискан ресторант в Ню Йорк. И с нас бе същото, съвсем същото в продължение на шестнайсет-осемнайсет часа на денонощие.

Поне улицата и кварталът бяха приятни за гледане. В този район през деветнайсети век живеели забогателите от производство и търговия с памук и захар. Повечето от сто-двеста годишните къщи бяха красиво запазени. Те бяха предимно бели, но имаше и известен брой боядисани в средиземноморски пастелни цветове. На сложно орнаментирани огради от ковано желязо имаше табелки, указващи часовете за посещения на известните резиденции.

Но нашата работа си беше рутинно наблюдение, дори и в компанията на Джамила Хюз.

63.

Докато наблюдавахме къщата на Ласал, двамата с нея открихме, че можем да си говорим почти за всичко. Това и правехме през дългите часове. Темите варираха от смешни полицейски истории до инвестиции, филми, готическа архитектура, политика, после преминаваха и към по-лични въпроси като нейния баща, който ги изоставил, когато тя била на шест. Аз разказах на Джамила за майка си и баща си, които бяха умрели млади, жертви на смъртоносната комбинация от алкохолизъм и рак на белите дробове — вероятно съчетани с депресия и безнадеждност.

— Работих две години като психолог. На частна практика — разказах ѝ. — По онова време не много от хората в моя квартал във Вашингтон можеха да си позволят терапия. Аз не можех да си позволя да работя безплатно. Повечето бели не искаха да посещават чернокож психоаналитик. Така че станах полицай. Само временно. Не очаквах да ми хареса, но щом започнах тази работа, се пристрастих към нея. Много силно.

— Какво пристрастяващо има в това да си детектив? — попита тя. Джамила беше добър слушател, интересуваше се от разказа ми. — Помниш ли някой конкретен случай, който е променил отношението ти?

— В интерес на истината помня. Двама мъже бяха застреляни в Саутийст, това е моят квартал във Вашингтон, там съм израснал. Определиха смъртта им като свързана с наркотици, което означаваше, че няма да се проведе почти никакво разследване. По онова време това беше стандартната оперативна процедура във Вашингтон. Всъщност все още е така.

Джамила кимна.

— Страхувам се, че в някои части на Сан Франциско е същото. Ние се ласкаем да си мислим, че в нашия град сме по-либерални, може би наистина сме. Но мисленето на хората трудно се променя, понякога направо ми се повдига заради това.

— Знам за какво ми говориш.

— Така че сам проведох разследване на убийствата. Един приятел детектив, казва се Джон Сампсън, ми помагаше. Научих се да следвам инстинктите си. Открих, че един от мъжете излизал с някаква жена, за която някакъв местен дилър твърдял, че е негова собственост. Продължих да ровя, следвайки инстинктите си, и задълбавах все повече и повече. Оказа се, че дилърът бе убил двамата мъже. Щом разреших случая, с мен бе свършено. Знаех, че съм добър в това, може би заради познанията си по психология, или защото държах справедливостта да възтържествува. Или просто ми харесваше да се оказвам прав.

— Изглежда, си намерил някакъв баланс в живота си все пак. Децата, баба ти, приятелите.

Изоставихме тази тема, не продължихме с очевидното — че и Джамила, и аз бяхме неженени и необвързани. Това нямаше нищо общо с работата ни. Ако беше толкова просто.

64.

Една от хубавите страни на полицейската работа е, че рядко можеш да попаднеш на убийство, каквото да не си виждал или за каквото да не си чувал преди. Но тези убийства бяха различни: с привидно произволно избрани жертви, изключително жестоки, продължаващи повече от единайсет години, вариращи в начина на извършване. Това, което правеше случая изключително труден, бе възможността да си имаме работа с няколко различни убийци.

Срещнах се с Кайл на следващата сутрин, за да обсъдим случая. Той беше в лошо настроение и аз нямах търпение да се разделя с него. Разменихме си разни работни теории и оплаквания, после се присъединих отново към Джамила Хюз, която наблюдаваше къщата в Гардън Дистрикт.

Донесох кутия прясно изпечени понички, за което получих овации от нея и от останалите агенти, наблюдаващи къщата. Нахвърлиха се лакомо на пухкавите понички с крем и кутията се изпразни за нула време.

— Оказва се, че тези двамата са истински домошари — каза Джамила, докато довършваше поничката си.

— Още е светло. Сигурно сега спят в ковчезите си — предположих аз.

Тя се усмихна и поклати глава. Тъмните ѝ очи блестяха.

— Не е точно така. По-ниският, Чарлз, работи в градината отзад цяла сутрин. Той определено не се страхува от слънцето.

— Значи може би Даниъл е истинският вампир. Господаря. Вероятно той е основната фигура в магическите им изпълнения.

— Чарлз доста пъти говори по телефона. Урежда парти утре вечер в къщата. Това ще ти хареса — ще бъде бал на фетишите. Всеки трябва да носи това, по което е превъртял — кожа, гума, готически, викториански костюми, по избор. Ти по какво си падаш?

Засмях се и се замислих.

— Най-вече дънки, джинси, малко кожа. Имам черно кожено яке. Малко е овехтяло, но изглежда много страховито.

Тя се засмя.

— Мисля, че би изглеждал ослепително като готически принц.

— Ами ти? Имаш ли някакви фетиши, за които би трябвало да знам?

— Ами... ще си призная, че имам две-три кожени якета, панталони, чифт високи ботуши, които още изплащам. Нали съм от Сан Франциско. Момчетата трябва да са в крак с модата.

— Момчетата също.

Това бе още един дълъг безплоден ден. Наблюдавахме къщата, докато се стъмни. Към девет се появиха двама агенти от ФБР, които да ни сменят.

— Да идем да хапнем — предложих на Джамила.

— Стига да не е човешко. — И двамата се засмяхме малко пресилено.

Не искахме да се отдалечаваме много от къщата на илюзионистите, така че избрахме да вечеряме в ресторант „Камелия грил“ на Саут Карълтън авеню. Отвън приличаше на малко плантаторско имение. Отвътре бе спретнат крайпътен ресторант с дълъг бар и високи столчета, завинтени към пода. Обслужваше ни сервитьор с искрящо бяло сако и черна вратовръзка. Поръчахме си кафе и омлети, които се оказаха леки и пухкави и големи колкото свит на руло вестник. Джамила си поръча и гарнитура от червен боб и ориз. Когато си в Ню Орлиънс...

Храната беше добра, кафето — още повече. Компанията също ми беше приятна. Дори паузите в разговора ни не бяха неловки и настъпваха рядко. Един мой приятел веднъж бе определил любовта като да намериш човек, с когото можеш да си говориш късно вечер. Добре казано.

— Още нямам съобщения на пейджъра — каза тя, докато пиехме бавно кафето си. Бях чувал, че за този ресторант се чака на опашка в часовете за обяд и вечеря, но ние бяхме улучили някакъв спокоен промеждутък.

— Чудя се какво правят двамата в онази голяма странна къща, Алекс? Какво правят психарите убийци в свободното си време?

Бях ги изучавал достатъчно. Нямаше установен модел.

— Някои са женени, дори щастливо, ако попиташ жените им. Гари Сонежи си имаше малко момиченце. Джефри Шейфър имаше три

деца. Това вероятно е най-зловещото, което мога да си представя — когато съпругът или съседът, или бащата се оказва хладнокръвен убиец. Случва се. Виждам съм го.

Тя отпи от кафето, което ѝ доляха.

— Съседите им, изглежда, харесват Даниъл и Чарлз. Намират ги за ексцентрични, но приятни и — това е любимата ми част — с високо гражданско съзнание. Даниъл е собственик на къщата. Наследил я е от баща си, който също е бил ексцентрик — художник портретист. Според слуховете двамата илюзионисти са хомо, но често ги виждат в компанията на млади, привлекателни жени.

— Вампирите не са само мъже. Научих това от Питър Уестън — казах аз. — Тези двамата убиват с еднакво удоволствие и мъже, и жени. Обаче има още нещо, което не ми се връзва. Има една празнина в логиката, която все се опитвам да запълня. Всъщност даже са няколко.

— Магическото им турне със сигурност съвпада с местата на много от убийствата, Алекс — каза тя.

— Знам. Не оспорвам доказателствата, които вече сме събрали.

— Но имаш едно от известните си предчувствия.

— Не знам дали са известни, но има нещо, което ме смущава. Според мен има нещо неизяснено, някакъв пропуск. Това ме тревожи. Защо така изведнъж са станали немарливи? Останали са неразкрити толкова много години, а сега дузина агенти от ФБР държат къщата им под наблюдение.

Допихме кафето си, но останахме още известно време в ресторанта, който бе едва наполовина пълен, но несъмнено щеше отново да се препълни, когато затвореха баровете. Никой не ни притискаше да освободим масата си, а и ние не бързахме да се върнем към скучното наблюдение.

Джамила ми беше интересна поради множество причини, но основната вероятно бе, защото виждах толкова много от собствения си опит в нея. И двамата подхождахме всеотдайно към работата си. И двамата водехме пълноценен живот — приятели, близки, — но в известен смисъл и двамата бяхме самотници. Защо така?

— Добре ли си? — попита ме тя. В очите ѝ се четеше загриженост. Обикновено долавям интуитивно добрите хора и тя бе от тях. Без никакво съмнение.

— Просто се замислих за минута. Вече се върнах.

— И къде отиваш, когато се отнасяш така?

— Във Флоренция. Мисля, че това е най-красивият град на земята. Поне според мен.

— И току-що се беше пренесъл във Флоренция в Италия?

— Всъщност размишлявах над сходствата в твоя и моя живот.

Тя кимна.

— И аз съм мислила за това. Какво, по дяволите, ще стане с нас, Алекс? Обречени ли сме да повтаряме едни и същи грешки?

— Ами да се надяваме, че ще хванем двама особено опасни убийци тук, в Ню Орлиънс. Как ти се струва това?

Джамила протегна ръка и ме потупа по бузата, после каза тъжно:

— И аз така мисля. Че сме обречени.

65.

Мислителя видя как Алекс Крос слезе от колата. Държеше го под око.

Крос и очарователната Джамила Хюз се бяха върнали от вечеря и отново се заемаха с наблюдението. Дали двамата се сближаваха? Щяха ли Алекс и Джамила да станат любовници в Ню Орлиънс? Това бе една от очевидните слабости на Крос: нуждата да бъде обичан.

Но сега Крос отново слезе от колата.

Нещо тормози великия Крос. Може би има нужда от малка разходка след вечерята. Или има нужда да обмисли наново случая и иска да остане сам. Той е самотник, също като мен.

Това беше удивително, това не беше хубаво.

Той проследи Крос по една тъмна улица със скромни на вид еднотипни къщи.

Уханието на орлови нокти, жасмин и гардении изпълваше въздуха. Вдиша го дълбоко. Приятно. Преди сто години цветните ухания са скривали миризмите от близките кланици. Мислителя познаваше историята, знаеше доста за много неща и фактите лесно изплуваха в главата му, докато продължаваше да следи Крос от безопасно разстояние. Трупаеше информация и знаеше как да я използва.

Чу тракането на трамвая по Сейнт Чарлз авеню през няколко пресечки. То прикриваше евентуалния тих шум от собствените му стъпки.

Наслаждаваше се на тази разходка с Крос изключително много и му хрумна, че може би това ще бъде неговата нощ. Самата мисъл за това отприщи прилива на адреналин в тялото му.

Продължи да се приближава към Крос. Да, точно така. Тук, сега.

Отчасти очакваше Крос да се обърне и да го погледне. Това би било добре, толкова точно, подходящо, иронично. *Доказателство за инстинктите на Крос и че той е достоен съперник.*

Бързо се скри в един проход и заобиколи. Сега бе само на няколко метра от Крос. За секунди можеше да измине разстоянието до

него.

Крос спря при старото гробище „Лафайет“, така наречения Град на мъртвите. Зад портите му имаше пищни надземни гробници и големи семейни гробове.

Мислителя също спря. Наслаждаваше се на това, на всяка секунда.

На портата имаше табела, че гробището се охранява от полицейски патрули.

Мислителя се съмняваше това да е вярно. Пък и нямаше значение, нали така? Можеше да се справи с полицаите без никакъв проблем.

Крос се огледа, но не видя Мислителя в сенките. Дали да не се хвърли отгоре му сега? Ще влезе ли в ръкопашна битка с него? Нямаше значение — беше сигурен, че може да спечели. Гледаше как Алекс Крос диша. Последните му глътки въздух на тази земя? Каква мисъл.

Крос се обърна с гръб към гробището и пое по една друга странична уличка. Вървеше обратно към колата, от която извършваха наблюдението, връщаше се при инспектор Хюз.

Мислителя тръгна след него, но после сви встрани. Това не бе нощта, в която Крос щеше да умре. Щеше да прояви милост, да го пощади.

Причината: на тази улица беше твърде тъмно. Нямаше да вижда очите на Крос, докато той умира.

66.

Ха следващата сутрин се случи нещо изненадващо, събитие, което никой от нас не очакваше. Аз лично не го очаквах и то доста ме изненада. Бяхме се събрали в офиса на ФБР в Ню Орлиънс на сутрешна оперативка. Бяхме около трийсет души в една голяма стерилна зала с изглед към калните кафяви води на Мисисипи.

В девет часа Кайл се обърна към екипа, който бе наблюдавал къщата през последните двацет и четири часа. Приключи с тях и се зае да възлага задачите за деня. Разпредели ги делово и без излишни обяснения. Това бе типичният подход на Крейг: ясно, конкретно, ефективно, без грешка или дори намек за грешка.

Когато той приключи или поне мислеше, че е приключил, една ръка се изстреля във въздуха.

— Извинете ме, господин Крейг, но не ме споменахте. Какво искате да правя днес?

Беше Джамила Хюз и не звучеше доволна. Кайл вече събираше бележките си, шумолеше с листовите и ги прибираше в дебелото си черно куфарче. Без почти да вдигне поглед, отвърна:

— Това зависи от доктор Крос, инспектор Хюз. Той ще реши.

Резкият тон на отговора беше необичаен дори и за Кайл. Изненадах се от грубостта му или поне от проявената липса на такт.

— Това са глупости! — Джамила скочи от стола си. — Това е напълно неприемливо, господин Крейг. Особено вашият дразнещ, високомерен тон.

Агентите в залата я изгледаха. Обикновено никой не смееше да възрази на Кайл за каквото и да било. В края на краищата според слуховете той имаше всички шансове един ден да стане директор на Бюрото. Освен това работеше повече от всички останали, които познавах.

— Вижте какво, не искам да подценявам работата на доктор Крос, но точно това, което аз свърших в Калифорния, постави началото на това разследване. Не очаквам някой да ме потуша по рамото, нито да ме аплодира, много благодаря, но след като съм дошла

чак дотук, мога да допринеса с нещо съществено. Използвайте възможностите ми и ме уважавайте. Между другото нямаше как да не забележа, че в целия екип, ангажиран с този случай, има една-единствена жена. Не си правете труда да измисляте извинения — каза тя и отхвърли евентуалното обяснение на Кайл в негова защита.

Кайл запази присъствие на духа.

— Също като при предполагаемите вампири, инспектор Хюз, полът на подчинените ми не е от значение за мен. Наистина оценявам високо вашите усилия в началните етапи на това разследване. Но както казах, трябва да се обърнете към доктор Крос, за да ви възложи някакви конкретни задачи за деня. Или можете да се върнете в Калифорния още сега, ако желаете. Благодаря на всички — приключи заседанието той. — Успешен лов. Да се надяваме, че днес ще бъде големият ден.

Изненадах се, най-вече от реакцията на Кайл, но и от внезапното избухване на Джамила. Чувствах се неловко, когато тя се доближи до мен след оперативната.

— Адски ме ядоса. Пфу! — каза тя, поклати глава и направи физиономия. — Понякога избухвам много лесно, но той не беше прав. В този човек има нещо сбъркано. Нещо в него не ми харесва. Защо се заяжда с мен? Защото работя с теб ли? Е, какво ще правим днес, доктор Крос? Няма да си замина само защото той е пълен идиот.

— Той не беше прав. Съжалявам за случилото се, Джамила. Да обсъдим какво ще правим оттук нататък.

— Не ми говори снизходително.

— Не го правя. Защо не се успокоиш вече.

Тя още не бе преодоляла неприятната сцена с Кайл.

— Той мрази жените — каза тя. — Можеш да ми се довериш в тази преценка. Освен това си пада по трите К-та, които са любими на толкова много мъже: конкурирай, критикувай, контролирай.

— Добре, кажи ми какво точно си мислиш за Кайл. И за мъжете по принцип.

Джамила най-после успя да се усмихне.

— Мисля, че съм достатъчно обективна и премерена в преценката си — той е вманиачен да държи всичко под контрол и като цяло е гадняр. Твоят така наречен приятел. Що се отнася до мъжете, зависи от човека.

Истинските вампири бяха пристигнали и се смятаха за непобедими. Уилям и Майкъл знаеха, че екзотичният град Ню Орлиънс им принадлежи, от мига, в който пресякоха моста. Те бяха като двама млади принцове с дългите си руси коси, вързани на опашка, черни ризи и панталони и лъснати кожени ботуши. Ако всичко вървеше по план, мисията им щеше да приключи тук.

Уилям караше буса с червения кръст през Френския квартал — оглеждаха се за плячка. Колата се движеше бавно напред-назад по „Бъргънди“, „Дофин“, „Бърбън“, „Роял“, „Шартр“ — всички известни улици. Касетофонът в колата гърмеше силно.

Накрая братята слязоха от колата и поеха пеша по „Ривъруок“. Свърнаха в пазара на „Ривъруок“ и Уилям усети как му се догади: всички известни вериги магазини — посредственост, тъпота и глупост, накъдето и да обърнеш поглед.

— Какво искаш да правим? — попита той Майкъл. — Гледай колко боклуци насред центъра на този красив град.

— Нека уловим някой тук, в гадния им търговски център. Може да се нахраним в някоя пробна на „Банана рипъблик“. Чудесна идея, не мислиш ли?

— Не! — отвърна Уилям. Той стисна ръката на Майкъл. — Работихме твърде много, за да рискуваме сега. Мисля, че имаме нужда да се разсеем малко.

Не можеха да отвлекат нова плячка. Не и сега. Не и толкова близо до владението на Даниъл и Чарлз. Определено имаха нужда да се разсеят. Така че се върнаха в колата и поеха извън Ню Орлиънс, по междущатската магистрала към истинската Луизиана.

Уилям откри това, което търсеше, на около час от Ню Орлиънс. Скалното катерене не бе нищо особено, но поне имаше стръмни скали. Трябваше да се концентрираш, иначе падаш и умираш на място.

Братята избраха да се катерят индивидуално, без подкрепление — най-екстремната версия на този спорт. Също и най-опасната. При

нея не се използваха предпазни въжета или някакви други защитни средства.

— Ние сме двама железни мъже! — засмя се Майкъл и извика, когато стигнаха до средата на шейсет метровата скала. Те бяха най-добрите, най-смелите катерачи, такива, каквито се виждаха самите те.

— Така е! — извика в отговор Уилям. — Няма по-железни от нас!

Катеренето се оказа по-голямо предизвикателство, отколкото бяха очаквали. Изискваше много различни умения. Трябваше да се катерят по вертикални пукнатини, да се притискат плътно към скалата, захващайки се за невидими издатини.

— Вече стигнахме голямата пукнатина! — извика Майкъл с пълно гърло. Беше забравил за ловуването и търсенето на плячка, беше забравил глада си. Мислеше само за изкачването. Само за това как да остане жив, как да оцелее.

Изведнъж се наложи да рискуват — стигнаха до място, след което нямаше да могат да се върнат по същия път. Нямаше накъде да продължат, освен право нагоре. Или да се откажат веднага.

— Какво мислиш, братле? Ти решавай. Какво ти подсказва инстинктът ти?

Майкъл се засмя толкова силно, че се наложи да се вкопчи в скалата с две ръце, за да не падне. Погледна надолу и видя сигурна смърт, ако паднеше.

— Изобщо не мисля да се отказваме. Няма да паднем, Уилям. В никакъв случай. Никога няма да умрем!

Изкатериха се до върха и оттам видяха Ню Орлиънс. Той вече бе техният град.

— Ние сме безсмъртни. Ние никога няма да умрем! — извикаха братята срещу вятъра.

Взирах се в големите, величествени дъбове. После забелязах цъфналите магнолии и разперените бананови дървета на Гардън Дистрикт. Нямахме какво друго да правя. Наблюдението продължаваше. Джамила бе започнала да се повтаря. И двамата бяхме започнали да се повтаряме и постоянно се задявахме един друг за това. Страниците от днешния „Таймс Пикаюн“ бяха разпилени навсякъде по задната седалка. Бяхме изчели вестника от край до край.

— Няма физическо доказателство, свързващо Даниъл и Чарлз с което и да било от убийствата. В никой от градовете, Алекс. Всичко, с което разполагаме срещу тях, са косвени улики, теории, хипотези, предположения. Ти какво мислиш? Според мен не разполагаме с достатъчно. — Вероятно говореше просто за да запълва времето, но доводите ѝ бяха разумни. — Просто не се връзва. Не може да са толкова добри. Никой не е безгрешен.

Бяхме паркирали на четири пресечки северно от къщата на Ласал. От тяхното владение. Можехме да се придвижим дотам за секунди, ако настъпеше някакво развитие. Това беше проблемът — Даниъл и Чарлз почти не излизаха от двеста годишното имение и когато го правеха, бе, за да отидат да пазаруват или да вечерят в някой скъп ресторант в центъра. Не бе изненадващо, че проявяваха добър вкус по отношение на заведенията.

Опитах да отговоря на въпроса на Джамила.

— Виждам известен смисъл в това, че не можем да свържем по-ранните убийства. Знаеш не по-зле от мен, че щом едно убийство натрупа давност, е почти невъзможно да намериш свидетел или някакви убедителни доказателства. Но не разбирам защо не сме открили нищо и за по-скорошните убийства.

— Точно това си мисля и аз. Имаме свидетели в Лас Вегас и Чарлстън, но никой не разпозна на снимките Даниъл и Чарлз. Защо? Какво пропускаме?

— Може би не извършват самите убийства лично — казах аз. — Може би по-рано са го правели, но вече не.

— Не искат ли да пируват с жертвите си? Да пият кръвта им? На каква друга цел служат убийствата? Някакъв символичен смисъл ли имат? Част от някаква мистериозна митология ли са? Или създават някаква нова митология? Боже, Алекс, какво правят тези две чудовища?

Нямах отговор на въпросите й, нито на моите собствени. Никой нямаше отговор, за съжаление. Така че седяхме в колата, опитвахме се да не се разгорещяваме и чакахме Даниъл и Чарлз да направят следващата си стъпка.

Ако бяха толкова внимателни и толкова добри, защо бяхме ги открили и защо бяхме тук?

69.

Според Уилям това беше смешно. Боже, беше невероятно. Безценно. Той наблюдаваше полицаите, които на свой ред наблюдаваха къщата на ужасите, притежавана от Даниъл и Чарлз. Това беше прекалено. Младият принц вървеше по Ласал, пушеше цигара, високомерен, самоуверен, безстрашен, превъзхождащ всички останали във всяко едно отношение. Майкъл спеше, така че Уилям бе решил да излезе да се разходи.

Това бе богатшки квартал. Може би щяхме да видим някоя от местните знаменитости, които живееха тук.

Забеляза два неописуеми линкълна, паркирани на улицата. Зачуди се дали двамата илюзионисти са забелязали колите. Усмихна се и поклати глава. Зачуди се какво ли си мислят Даниъл и Чарлз. Те щяха да внимават, разбира се. Извършваха убийства от дълго време, от години. А сега какво? Нещо трябваше да се случи.

Продължи до края на пресечката, после пое на юг. Повечето къщи имаха веранди, по които бяха плъзнали лози. Докато вървеше, забеляза един чудесен физически екземпляр — мъж на двайсет и една-две години, гол до кръста, с кожа, лъснала от пот. Това подобри настроението му. Мъжът миеше с маркуч сребристото си БМВ кабриолет, същата кола като на Джеймс Бонд.

Изсеченото му тяло, искрящата вода от маркуча, лъскавата кола възбудиха Уилям неимоверно. Но той се овладя и продължи.

И тогава, малко по-надолу по улицата, видя едно момиче. Беше на около четиринайсет, седеше на верандата си и нежно галеше една персийска котка. Беше красива, направо знойна.

Момичето имаше дълга кестенява коса, която се спускаше към малките ѝ гърди. Носеше прозрачна блуза с щампа на змийска кожа над късо потниче. Тесни тъмносини дънки, тесни на бедрата и широки долу. Обици — халки и други по-малки, сребърни и златни. Пръстени на пръстите на краката. Многоцветни гривни на едната тънка ръка. Типична тийнейджърка — само дето беше ослепителна. Абсолютно възбуждаща. И арогантна, също като него.

Уилям спря и ѝ извика:

— Много красива котка. — И се усмихна дяволито.

Тя вдигна поглед към него и Уилям видя, че момичето има същите пронизващо зелени очи като персийската котка. Момичето го обходи с очи. Той буквално усети докосването на погледа ѝ по кожата си. Знаеше, че тя го желае. Всички го пожелаваха — и мъже, и жени.

— Защо не се отдадеш на желанията си? — попита той и продължи да се усмихва. — Ако човек иска нещо, трябва да си го вземе. Винаги. Това е урокът ти за деня, безплатно.

— О, ти учител ли си? — извика тя откъм верандата. — Не приличаш на учителите, които съм имала.

— Учител, но и студент.

Желаеше това момиче. Не само че бе красива физически като екземпляр, но имаше и добри инстинкти. Беше сексуална и отракана за възрастта си. Използваше това, с което бе надарена, за разлика от повечето млади хора, които пилееха таланта и потенциала си. Нямаше да каже нищо повече, нямаше дори да се усмихне, но все пак не отместваше поглед.

Уилям се възхити на самоувереността ѝ, на начина, по който яркозелените ѝ очи се опитаха да го изгледат присмехулно, макар че не успяха съвсем. Забеляза я как вирна малките си гърди насреща му, единственото ѝ оръжие. Той искаше да се качи на верандата и това красиво момиче да стане негово още там, на място. Да я изпохапе, да изпие кръвта ѝ. Да изпръска с кръвта ѝ боядисаните с бяла боя дървени греди на верандата.

Не. Не сега, не още, не тук. Боже, мразеше това, мразеше да не бъде верен на себе си. Искаше да упражнява властта си, да използва таланта си.

Накрая Уилям започна да се отдалечава. Наложил се да впрегне цялата си воля, цялата си сила, за да остави тази прекрасна награда, седнала така подканващо на верандата.

Чак тогава момичето заговори отново:

— А ти защо не се отдадеш на желанията си? — извика тя и се засмя безмилостно.

Уилям се усмихна и после се обърна.

Тръгна обратно към момичето.

— Ти си голяма късметлийка — каза ѝ той. — Ти си избрана.

70.

Трябваше да направим някакъв пробив. В седем сутринта седях сам на една маса пред Кафе дьо Монд точно срещу площад „Джаксън“. Ядях посипани със захар понички и пиех кафе от цикория. Гледах кулите на катедралата „Сейнт Луи“ и слушах сирените на корабите по Мисисипи.

Би трябвало да се наслаждавам на сутринта, но се чувствах отчаян и сърдит и изпълнен с енергия, която не знаех за какво да употребя.

Бях работил по много тежки случаи, но този вероятно бе най-трудният за разгадаване. Злоещите убийства продължаваха от повече от единайсет години, но почеркът на убийците все още не бе напълно ясен, нито пък мотивацията им.

Веднага щом стигнах до офиса на ФБР научих тревожната новина, че едно петнайсет годишно момиче е изчезнало и че е живеело на по-малко от шест пресечки от къщата на илюзионистите. Беше възможно да е избягала от дома си, но не ми се струваше вероятно. Все пак липсваше от по-малко от двайсет и четири часа.

Имаше насрочена оперативка и се качих горе да науча още подробности за изчезналото момиче и да попитам защо не са ме информирали за това по-рано. На оперативката онази сутрин усещах отчаяние, накъдето и да поглеждах. Беше трудно човек да си представи по-лош резултат: подозирахме, че сме открили убийците, но не можехме да предприемем нищо. А сега вероятно те бяха убили още една жертва точно под носовете ни.

Седнах до Джамила. И двамата си бяхме донесли чаши с кафе и сутрешното издание на „Таймс Пикаюн“. В него не пишеше нищо за изчезналото момиче. Очевидно полицията бе приела версията за изчезването едва рано сутринта.

Кайл бе по-ядосан от всякога. Просто не беше на себе си. Фучеше в предната част на залата, а дясната му ръка нервно приглаждаше тъмната му коса. Не го винях — всичко в това разследване зависеше от координацията между местната полиция и

ФБР. А нюорлиънската полиция бе предала доверието му, и то сериозно.

— Като никога съчувствам на господин Крейг — каза Джамила. — Местните са се издънили.

— Бихме могли от часове да работим по изчезването на момичето — съгласих се аз. — Каква каша! И става все по-голяма.

— Може би това е нашият шанс. Чудя се дали няма да можем да се вмъкнем в къщата по време на партито довечера. Как мислиш? Много ми се иска да опитам — прошепна тя. — Всички гости на този бал на фетишите ще бъдат с костюми, нали? Така се предполага. Трябва някой да се вмъкне на партито. Трябва да направим нещо.

Кайл се взираше право в Джамила и мен. Повиши глас:

— Може ли да водим само една дискусия?

— Т.е. той иска да води своята дискусия — прошепна Джамила. Чудех се защо Кайл ѝ е толкова антипатичен. Но и той се държеше странно, напрежението от работата по случая си казваше думата. Беше стигнал до ръба.

— Кажи му какво мислиш — предложих ѝ. — Той ще те изслуша. Особено сега, след изчезването на момичето.

— Съмнявам се. Но пък какво би могъл да направи — да ме уволни? — Тя се обърна с лице към Кайл. — Мисля, че може би трябва да се вмъкнем в къщата им довечера по време на партито. Даже и да не успеем, какво губим? Изчезналото момиче може да е там. Кайл се поколеба, после каза:

— Действайте. Да видим какво има в тази къща.

71.

Това би могло да стане само в Ню Орлиънс. Посветих част от следобедна на задачата да осигуря две напечатани покани и след това двамата с Джамила приготвихме костюмите си за партито. Балът започваше в полунощ, но ние бяхме подразбрали, че повечето гости ще пристигнат чак към два.

Докато настъпи този час, вече бяхме доста изморени. Изчакахме да мине два часът, за да се появим в къщата. Някои от гостите бяха на колежанска възраст, неколцина бяха дори още по-млади, но поне половината от хората в тълпата изглеждаха на трийсет или повече. Известен брой пристигаха с лимузини и други скъпи коли. Облеклото на гостите определено бе впечатляващо — старинни официални костюми и цилиндри, кадифени викториански роби, корсети, бастуни, тиари.

Повечето от хората, облечени в готически костюми, бяха покрили телата си предимно в черна кожа и кадифе, тук-там с по някоя бяла или черна копринена якичка. Имаше обици, поставени на всевъзможни места по тялото, халки на пъпите, кучешки нашийници, черно червило и тонове спирала на миглите и на мъжете, и на жените.

Кървавочервени очи се пулеха от всички посоки. Беше трудно човек да отдели поглед от тях. От невидими колони гърмеше музика. Навсякъде се виждаха вампирски зъби, изкуствена кръв. Някои от жените имаха черни или лилави кадифени ленти на вратовете, вероятно за да прикрият следи от ухапвания.

Вътре в къщата бе още по-интересно и зловещо. Хората се обръщаха един към друг като титулувани особи: сър Никълъс, Господарката Ан, Баронесата, Принц Уилям, Господаря Ормсън. Една изваяна като статуя жена мина край нас и безцеремонно огледа Джамила. Тялото ѝ бе покрито с бронзова боя и носеше бронзови на цвят бикини прашка. Железният мирис на кръв се смесваше с този на опушена кожа и зловонното масло от факлите по стените.

Джамила изглеждаше готова, тя изобщо не се плашеше. Беше с тясна лъскава черна рокля, кожени ботуши и черни чорапи. Ако беше целяла да изглежда секси, определено бе успяла. Беше си купила черно червило и кожени маншети от едно магазинче, наречено „Магазинчето на фантазиите“, на Дюмен стрийт. Беше ми помогнала при избора на моя костюм: фрак, който стигаше почти до пода, шалче на врата, черен панталон и черни ботуши до коляното.

Като че ли никой не ни обръщаше внимание. Огледахме главния вход, после се понесохме заедно с тълпата надолу към мазето. Навсякъде по каменните стени имаше горящи факли. Подовете бяха от пръст и камък. Беше студено, влажно, миришеше на мухъл.

— За бога, Алекс — прошепна Джамила почти в ухото ми. Тя хвана ръката ми и я стисна силно. — Не бих повярвала, че стават такива неща, ако в момента не стоях тук.

Чувствах абсолютно същото. Много от събралите се долу носеха вампирски зъби, които бяха ужасяващи, особено в такъв огромен брой. Електрически свещници и горящи факли бяха единственият източник на светлина. Забелязах човешки черепи, окачени по стените, и бях сигурен, че са истински.

Започнах да се оглеждам, за да се уверя, че можем да се измъкнем оттам, ако се наложи. Не бях сигурен дали ще можем да избягаме бързо. Тълпата ставаше все по-гъста и засилваше клаустрофобията ми. Запитах се дали не предстои някой да умре тази вечер. И ако да, кой.

После чух един дълбок глас да съобщава:

— Господаря е тук. Сведете глави!

В подобното на пещера подземно помещение се възцари напрегната тишина. Изпитвах смущаващото чувство, че ще видя нещо, което не би трябвало. Последва тържествената поява на Даниъл Ериксън и Чарлз Дефо.

Илюзионистите бяха възплъщение на възмутителната бохемска царственост. Всички присъстващи покорно сведоха глави пред тях. И двамата бяха физически впечатляващи. Чарлз бе гол до кръста и носеше тесен кожен панталон и ботуши. Беше сексапилен мъж със силно телосложение. Даниъл бе с тесен фрак, черен панталон и черна вратовръзка. И той бе мускулест, но с много тънка талия.

На тежка метална верига пред тях се движеше бял бенгалски тигър. Двата с Джамила се спогледахме.

— Това става много интересно — прошепна тя.

Даниъл се спря, за да поговори с няколко от младежите. Спомних си, че първите жертви бяха неизменно мъже. Тигърът бе на по-малко от три метра от мен. Каква роля играеше той във всичко това? Дали беше само символ? И на какво?

Чарлз се приближи и застана до Даниъл пред далечната стена. Той прошепна нещо на Даниъл, като сведе глава към него. Двата се засмяха и огледаха стаята.

Най-после Даниъл заговори високо. Беше ясно, че очаква всички да го слушат. Самоувереността му бе харизматична.

— Аз съм Господаря. Какво жизнено и бликащо от сила събиране — каза той. — Усещам енергията, която струи в тази стая. Тя ме въодушевява. Мощта, впрегната тук, не знае граници. Повярвайте в нея. Повярвайте в себе си. Тази вечер е специална. Елате с мен в съседната стая. На следващото ниво. Елате, ако вярвате, а още по-добре, ако не вярвате.

73.

Никога не бях виждал нещо подобно. Двамата с Джамила мълчахме и гледахме с широко отворени очи, когато влязохме в една още по-голяма стая. Тя бе осветена от аплици, повечето електрически. Навсякъде проблясваха брутални вампирски зъби. Белият тигър започна да ръмжи и аз си спомних ухапванията в човешката плът.

Ако тръгнеш на лов за вампири...

Какво ставаше в това злоещо подземие? Каква бе целта на събирането тази вечер? Кои бяха тези вампири — толкова много накуп?

Даниъл и Чарлз застанаха до двама високи красиви мъже в сатенени черни роби. Те изглеждаха малко над двайсетгодишни, може би дори по-млади. Приличаха на млади богове. Всички се струпаха напред, за да видят какво ще последва.

— Тук съм, за да миропомажа двама нови вампири — съобщи Даниъл тържествено. Представяше същия персонаж, който използваше за сценичните си представления. — Поклонете се пред тях!

Една жена отпред изкрещя:

— Нашите принцове! — изпищя тя. — Принцовете на мрака! Обожавам ви!

— Тишина! — нареди Чарлз. — Изведете тази глупава крава оттук! Прогонете я!

Изведнъж светлините примигнаха, после изгаснаха напълно. Загасиха няколкото горящи факли. Хванах Джамила за ръка и двамата се изтеглихме към най-близката стена.

Не виждах нищо. Усетих някаква студенина в центъра на гърдите си.

— По дяволите, какво става, Алекс?

— Не знам. Да не се отделяме един от друг.

В мрака бързо настана хаос. Хората запищяха. Наблизо изплющя камшик. Истинска лудост. Хаос. Ужас.

Двамата с Джамила бяхме извадили оръжията си. Но не можехме да направим нищо в непрогледната тъмнина.

Мина минута или повече. Всичко бе потънало в тъмнината. Стори ми се, че измина цяла вечност. Твърде дълго. Страхувах се някой да не ме прободe с нож. Или да забие зъби в гърлото ми.

Някъде в къщата забръмча генератор. Светлините в подземиято примигнаха и отново се включиха. После пак изгаснаха. Отново светнаха.

Видях смътни очертания, цветни кръгове. И после...

Илюзионистите бяха изчезнали.

Някой извика:

— Станало е убийство! О, боже, и двамата са мъртви.

Проправих си път през шокираната тълпа, без да срещна съпротива. После видях телата. Двамата млади мъже с черните роби лежаха проснати на пода на подземиеото. Бяха наръгани с нож и гърлата им бяха прерязани. Кръвта се събираше на локва около телата. Къде бяха Даниъл и Чарлз?

— Полиция! — извиках аз. — Не ги докосвайте! Отдръпнете се!

Мъжете и жените, които се намираха най-близо до труповете, се отдръпнаха назад. Зачудих се дали не са се канели да изпият разлятата кръв. Не беше ли такъв ритуалът? Моделът на вампирските убийства досега!?

— Те са само двама! Две ченгета! — извика някой.

— Ще стрелям! — извика Джамила със силен и ясен глас.

— Отдръпнете се! Веднага! Къде са Даниъл и Чарлз? — извиках аз.

Тълпата започна да се затваря в кръг около нас, така че стрелях предупредително в тавана. Изстрелът отекна оглушително и създаде нов хаос в подземиеото. Всички започнаха да се блъскат по посока на вратите. Но никой нямаше да се измъкне. Агентите от ФБР чакаха отвън.

Двамата с Джамила си проправихме път до съседната стая в подземиеото. Минахме по тесен коридор, осветен единствено от свеци. Вероятно Даниъл и Чарлз бяха минали оттук след изгасването на светлините. Изглеждаше възможно, нали познавах кьщата.

От двете страни на прашния коридор имаше малки стаички. Това разположение ми напомни за старинните катакомби. Всичко бе затворено — мухлясало, влажно, адски потискащо, плашещо.

— Добре ли си? — погледнах Джамила.

— Да. Поне засега. Това място започва да ме изнервя. Очите й се стрелкаха във всички посоки.

Чух гласа на Кайл, който ни викаше. ФБР вече бяха вътре в кьщата.

— Има ли нещо там горе? Алекс? Виждаш ли нещо?

— Още не. Даниъл и Чарлз изчезнаха, когато осветлението изгасна. Няма и следа от тях.

Движихме се предпазливо, като проверявахме всяка от стаите. Изглежда, повечето от тях се използват като склад. Няколко бяха напълно празни. Влажни и зловещи като гробници. Предполагам това бе съзнателно търсена атмосфера. Със сигурност изглеждаше призрачна.

Ритнах още една врата. Двамата с Джамила надникнахме. Тяхна и устата ѝ се отвори в безмълвен вик.

— О, боже, Алекс! Какво, по дяволите, е станало?

Протегнах ръка и стиснах нейната. Не вярвах на очите си. Не можех да се принудя да повярвам. Коленете ми омекнаха. Даниъл и Чарлз лежаха на пода на стаята. Бяха убити. Бях прекалено поразен, за да кажа нещо. Кайл влезе в стаята след нас, но не каза нито дума.

Приблжихме се към телата, но бях сигурен, че са мъртви. Гърлата и на двамата бяха прерязани. Имаше и дълбоки следи от ухапвания с вампирски зъби.

Но кой бе Господаря сега?

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
ЛОВЪТ

75.

Късно следващия следобед Джамила трябваше да замине за Сан Франциско. Тя почти си беше признала, че е напълно объркана и изтощена. Закарах я до летището и продължихме да обсъждаме убийствата по целия път дотам. Осъзнавахме, че и двамата сме обсебени от този случай.

Случилото се предишната нощ бе променило всичко. Бяхме проследили предполагаемите убийци и те бяха убити. Това бе сложна и абсолютно дразнеща бъркотия, в която всичко изглеждаше възможно. Не бе задължително убийците да са умни, но определено бяха пълни с изненади.

— А ти накъде ще се отправиш оттук, Алекс? — попита тя, когато стигнахме до летището.

Засмях се.

— О, сега се интересуващ накъде ще се отправя?

— Знаеш какво имам предвид. Хайде.

— Вероятно ще остана тук още ден-два, да видя дали мога да помогна с нещо. Всички, които бяха в къщата, поне тези, които са задържани, все още са в полицията. Има доста откачалки за разпитване. Някой би трябвало да знае нещо.

— Ако успееш да изкопчиш нещо от тях. Мислиш ли, че местната полиция вече ще сътрудничи? Досега със сигурност не го правеха.

Усмихнах се.

— Знаеш какви инати са местните полицаи. Ще постигнем това, което искаме. Но може да ни отнеме малко повече време. Сигурен съм, че отчасти това е причината Кайл да иска да остана.

Тя се намръщи при споменаването на името на Кайл. Знаех, че е разочарована, че си тръгва.

— Трябва да се прибирам вкъщи, но няма да изоставя разследването. Приятелят ми Тим от „Икзаминър“ в момента подготвя още една голяма статия за убийствата в Калифорния. Може всичко да е започнало оттам. Помисли по този въпрос.

— Преди единайсет години, може и повече. Но кои са били първите убийци? Даниъл Ериксън и Чарлз Дефо? Някой друг от този култ? Има ли изобщо такъв култ?

Тя вдигна ръце във въздуха.

— Нямам никаква представа, поне на този етап. В момента не мога да родя никаква идея. Ще се кача на самолета и ще спя по време на целия полет.

Говорихме още известно време за това колко странен е случаят. После я попитах за Тим от „Икзаминър“.

— Той е просто приятел — каза тя.

С Джамила се ръкувахме пред входа на терминала, маркиран със знака на „Юнайтед Еърлайнс“. После тя се наведе и ме целуна по бузата.

Плъзнах ръка зад врата ѝ и я прегърнах за няколко секунди. Беше приятно. Двамата бяхме изживели заедно много болка и покруса за кратко време. Бяхме преминали заедно и през една опасна за живота ситуация.

— Алекс, както винаги, за мен беше чест да работя с теб — каза тя, като се отдръпна. — Благодаря за поничките и всичко останало.

— Ще поддържаме връзка. Нали, Джамила?

— Разбира се. Можеш да разчиташ на това. Говоря сериозно, Алекс.

После инспектор Хюз се обърна и влезе в шумния терминал на нюорлиънското летище. Тя определено щеше да ми липсва. Вече я възприемах като приятел.

Изпратих я с поглед, после се отправих към офиса на ФБР в града, за да се зароя в работа. Обсъдих с Кайл всичко, с което разполагахме. После го обсъдихме още веднъж, просто за да се уверим, че е толкова объркано, колкото ни се струваше. Двамата се съгласихме, че не разполагаме с никакви смислени теории, обясняващи случилото се с Даниъл и Чарлз. Просто не знаехме. Засега никой не проговаряше — или никой не бе видял нищо.

— Който ги е убил, е искал да ни покаже, че стои по-високо от тях. От нас. Физически, умствено, като безцеремонност и наглост — казах аз. Но не бях сигурен в това. Просто разсъждавах на глас.

— Не мисля, че е случайно, че всичко стана като подобие на илюзионистки трик — каза Кайл. — Не мислиш ли така, Алекс? Че

има някаква връзка с фокусите?

— Да, но това не беше фокус. Даниъл и Чарлз са мъртви, както и много други хора. И убийствата продължават вече толкова време.

— Стигнали сме до задънена улица. Това ли ми казваш?

— Да. И това никак не ми харесва — кимнах.

Онази вечер работих до късно в офиса на ФБР. Какво друго ново имаше? Към девет се почувствах самотен и изнервен, съвсем объркан. Обадох се вкъщи, но там нямаше никого. Това малко ме разтревожи, но после си спомних, че е рожденият ден на леля ми Тиа и Нана организираше празненство по случая в новата къща на Тиа в Чапъл Гейт, северно от Балтимор.

Не бях купил подарък на Тиа. По дяволите! Дяволите да ме вземат! Още откакто бях пристигнал във Вашингтон като съвсем малко момче, Тиа никога не бе забравяла рождения ми ден. Нито веднъж. Тази година ми бе подарила часовника, който носех и в момента. Обадох се в къщата ѝ в Мериленд и успях да поговоря с повечето си роднини. Те ме подразниха, че изпускам страхотната торта. Питаха ме къде съм и кога ще се прибера у дома.

Не можех да им дам задоволителен отговор.

— Веднага щом мога. Всички вие ми липсвате. Нямате представа колко ми се иска да съм там при вас.

Реших да се отбия в къщата на илюзионистите, преди да се прибера в хотела си. Защо трябваше да го правя? — питах се. Защото бях напълно объркан. Защото бях обсебен от случая. Двама полицаи пазеха отпред. Изглеждаха изморени и недоволни, че не са им възложили нещо по-важно.

Показах им служебната си карта и те ме пуснаха вътре. Никакъв проблем, детектив Крос.

Не бях сигурен защо, но имах смътното чувство, че сме пропуснали нещо в къщата. Криминолозите бяха прекарвали часове наред, претърсвайки я сантиметър по сантиметър. Аз също. Не бяхме открили нищо конкретно. Но въпреки това не ми харесваше, че съм отново в старинната къща. Владението. Може би се нуждаех от защита.

Минах през натруфеното фоайе и дневната. Стъпките ми отекваха в празната къща. Продължавах да се питам какво сме пропуснали? Какво бях пропуснал?

Голямата спалня се намираше встрани от площадката на горния етаж. Нищо не се бе променило от първото ми посещение тук. Защо, по дяволите, бях дошъл отново? Просторната стая беше пълна с мрачни произведения на модерното изкуство, някои окачени, други просто подпрени на стените. Илюзионистите бяха използвали за спане леглото, а не ковчезите, които бяхме открили долу в тунелите на подземиеето.

Докато отново претърсвах дрешника им, попаднах на нещо, което не бях виждал преди. Бях сигурен, че то не бе там при предишния ми оглед на стаята. Сред обувките се търкаляха копия на Даниъл и Чарлз — миниатюрни куклички, изглеждащи като илюзионистите.

Гърлата, гърдите и лицата им бяха прободени с нож. Точно както бяха убити самите Даниъл и Чарлз.

Откъде се бяха взели тези зловеци кукли? Какво означаваха те? Какво ставаше тук, в Ню Орлиънс? Кой бе влизал в тази къща, след като ние я запечатахме? Изкушавах се да се обадя на Кайл, но се възпрях. Не бях сигурен защо.

Не исках да слизам отново долу в тунелите сам, и то през нощта — но вече бях тук и реших, че съм длъжен да хвърля още един поглед. Нали отвън пазеха двама полицаи.

Какво пропускахме?

Неописуемо жестоките убийства продължаваха поне от единайсет години.

Двамата ни основни заподозрени бяха убити.

Някой бе оставил кукли, копия на илюзионистите, в спалнята им.

Слязох в подземиеето, после поех по тунелите, които се разпростираха във всички посоки. Ню Орлиънс е разположен на около два метра под морското равнище и навярно мазето и тунелите бяха постоянно влажни. Влагата пълзеше по стените.

Чух стържещ звук и спрях. Нещо ходеше напред-назад. Посегнах към кобура на рамото си и извадих глока.

Ослушах се внимателно. Нищо. После пак същото стъргане.

Мишки или плъхове — помислих си. — Сигурно е това. Сигурно. Почти сигурно.

Обаче трябваше да се върна и да огледам. Това беше мой проблем, нали? Трябваше да огледам, да проверя, не можех просто да си тръгна. Какво се опитвах да си докажа? Че съм безстрашен? Че не съм като баща си, който се бе отказал от всичко в живота си, включително от децата си и самия себе си?

Пристъпих напред бавно и тихо и се ослушах.

Чух, че някъде в тунелите капе вода.

Използвах старата си запалка, за да запаля няколко от факлите на стените. В главата ми препускаха много зловещи образи. Следите от ухапвания по трупове, които бях виждал. Трупове на Даниъл и Чарлз. Отровните ухапвания, които бях получил в Шарлът. *Вече си един от нас.*

Гневът, яростта, водещи до тези убийства, присъстваха в толкова много градове.

На какво бяха гневни убийците?

Къде се намираха в момента?

Не ги чух да се доближават, не долових никакво движение.

Удариха ме — два пъти. Нападателят бяха изскочили бързо от мрака. Единият се целеше в главата и врата ми, другият — в коленете. Бяха екип и действаша бързо и умело.

Паднах тежко и падането ми изкара въздуха. Но паднах върху единия от нападателите, който се бе увил около краката ми. Чух силно изпращяване, може би от счупване на кост. После писък. Той ме пусна.

Станах, но вторият оставаше вкопчен в гърба ми. Той ме ухапа! *О, боже, не отново!*

Изругах и го блъснах към стената. После още веднъж. Кой, по дяволите, бяха тези фанатици? Коя бе пиявицата, вкопчена в гърба ми?

Той най-после ме пусна, кучият син! Извъртях се. Ударих го странично по главата с пистолета си. Ударих го още веднъж с левия си лакът. Той се свлече като чувал.

Дишах тежко, все още изпълнен с адреналин заради боя. Двамата ми нападатели почти не помръдваха. Държах пистолета си насочен към тях, докато палех още една факла на стената. Така беше по-добре, светлината винаги помага.

Видях момче и момиче, вероятно на не повече от шестнайсет или седемнайсет години. Очите им бяха като тъмни дупки. Момчето бе високо към два метра.

Носеше само мърлява бяла тениска с щампа на „Марлборо рейсинг“ и широки, свлечени черни дънки.

Момичето бе ниско, с пълни бедра, въобще си бе пълна. Черната ѝ коса бе мазна и на клечки, с червени кичури.

Докоснах врата си и се изненадах, че кожата ми не е пробита. Поръката ми нямаше кръв.

— Арестувани сте! — извиках на двамата. — Проклети кръвопийци!

*Вампири? Ако тези ненормалници наистина бяха такива.
Убийци? Изпратени от някого?*

Казвах се Ан Ело и Джон (Джак) Мастърсън и бяха учили в католическата гимназия в Батън Руж допреди около шест месеца, когато престанали да ходят на училище и избягали от домовете си. И двамата бяха на седемнайсет. Бяха просто деца.

Прекарах три часа в опити да разпитам заподозрените онази вечер, после още четири часа на следващата сутрин. Ело и Мастърсън отказваха да говорят с мен или с когото и да било — не продумваха нито дума. Отказваха да обяснят какво са правили в къщата в Гардън Дистрикт. Защо ме бяха нападнали. Дали те бяха поставили зловещите кукли в дрешника на убитите илюзионисти.

Младежите просто гледаха начумерено, седнали до простата дървена маса в някоя от стаите за разпити в полицейското управление. Родителите им бяха уведомени и пристигнаха, но Ело и Мастърсън отказаха да говорят и с тях. В един момент Ан Ело се обърна към баща си и му каза само три думи: „Да го духаш“. Чудех се как вампирският култ задоволява потребностите ѝ, невероятното ѝ озлобление.

Междувременно имаше още много от арестуваните на бала, които трябваше да бъдат разпитани. Общото между повечето от тях бе, че имаха „нормални професии“ в Ню Орлиънс: бяха бармани и сервитьори, рецепционисти в хотели, компютърни програмисти, актьори и дори учители. Повечето се страхуваха, че двойственият им живот ще стане известен на колегите им, така че в крайна сметка се съгласяваха да говорят с нас. За съжаление никой не ни каза нищо съществено за Даниъл и Чарлз или за техните убийци.

Беше изключително натоварена вечер в полицейското управление. Повече от двацет и пет детективи и агенти от ФБР провеждаха разпитите. Разменяхме си бележки и биографии, в които подчертавахме несъответствията. Подходихме твърдо към най-очевидните лъжци в групата. Освен това съставяхме списък на свидетелите, за които бе най-вероятно да се разприказват при по-голям

натиск. Сменяхме хората, които ги разпитвахме, изпращахме ги в килиите, после ги викахме отново точно когато се унасяха в сън, разпитвахме ги по двойки.

— Трябват ни само нови гумени маркучи — заяви единият от детективите, докато чакахме да доведат Ан Ело от килията ѝ за шести път онази вечер. Той се казваше Мичъл Самс и бе към петдесетте, чернокож, ужасно пълен, но твърд, ефективен и адски циничен.

Когато доведоха отново Ан Ело в стаята за разпити, тя изглеждаше като сомнамбул. Или зомби. Очите ѝ бяха хлътнали и с огромни тъмни кръгове под тях. Устните ѝ бяха напукани и със засъхнали следи от кръв.

Самс я подхвана:

— Добро утро, красавице. Радвам се да видя пак призрачно бялото ти лице. Изглеждаш адски зле, скъпа. И като го казвам, се старая да съм мил. Някои от приятелите ти, включително жалкото ти гадже, вече пропяха тази вечер.

Момичето обърна безизразните си очи към тухлената стена.

— Явно ме бъркате с някого, на когото му пука — каза тя.

Реших да изпробвам една идея, която се въртеше в главата ми през последния един час. Бях я приложил вече на неколцина от другите задържани.

— Знаем за новия Господар — казах на Ан Ело. — Той се е върнал в Калифорния. Не е тук да се погрижи за вас. Не може да ви помогне, нито да ви навреди.

Лицето ѝ остана безизразно и невъзмутимо, но тя скръсти ръце. Свлече се леко на стола си. Устните ѝ отново кървяха, вероятно ги беше прехапала.

— На кого му пука. Не и на мен.

Точно тогава един изморен на вид детектив от нюорлиънската полиция нахълта в стаята, където с Мичъл Самс разпитвахме Ело. Детективът имаше тъмни петна от пот под мишниците на бледосинята си риза. Брадата му беше видимо набола. Изглеждаше не по-малко изтощен от самия мен.

— Станало е още едно убийство — каза той на Самс. — Още един обесен.

Ан Ело бавно и ритмично започна да ръкопляска.

— Супер — каза тя.

78.

Карах към местопрестъплението сам, чувствах се все по-дистанциран и като в сън. Зъбните колела в главата ми се въртяха бавно и методично. Какво следваше оттук нататък? Нямах никаква идея. Боже, колко бях скапан!

Къщата бе допълнителна постройка в едно от историческите имения в Гардън Дистрикт, малка двуетажна къща с балкон на втория етаж. Приличаше на уютен домашен пансион. Бе заобиколена от магнолии и бананови дървета. Също и от красива ограда от ковано желязо, каквито се срещаха във Френския квартал.

Около половината полицаи в Ню Орлиънс вече бяха там. Имаше и две линейки с включени сигнални светлини. Заедно с нас започваха да пристигат и репортерите — късната смяна.

Детектив Самс бе пристигнал на местопрестъплението няколко минути преди мен. Той ме посрещна в коридора пред спалнята на втория етаж, където бе станало убийството. Интериорът на къщата бе изпипан до най-малкия детайл на всяка повърхност — тавани, парапети, корнизи, врати. Собственикът се бе грижил за къщата, която бе пълна със сувенири от карнавала Марди Грас. Пера и мъниста, шарени маски и костюми бяха окачени по стените.

— Това е по-лошо, отколкото си мислехме — каза Самс. — Тя е от нашите, казва се Морийн Кук, детектив от Нравствения, но помагаше по случая с Даниъл и Чарлз. Почти всички от отдела ѝ бяха включени.

Самс ме заведе в спалнята на детектив Кук. Беше малка, но приятна, с таван, боядисан в небесносиньо. Някой ми беше казал веднъж, че цветните тавани пречат на крилатите насекоми да свиват гнезда по тях.

Морийн Кук бе червенокоса, висока и слаба, вероятно малко над трийсетгодишна. Беше обесена на босите си крака и висеше от полилея. Ноктите ѝ бяха лакирани в червено. Беше гола, с изключение на една тънка сребърна гривна на китката ѝ.

По цялото ѝ тяло имаше следи от стичаща се кръв, но на пода, нито някъде другаде, нямаше локви кръв.

Приблжих се до нея.

— Тъжна работа — прошепнах аз. Един изгаснал човешки живот — просто така. Още един мъртъв детектив. — Погледнах Мичъл Самс. Той чакаше да заговоря пръв. — Това може да не е дело на същите убийци — казах, като поклатих глава. — Следите от ухапванията ми се струват различни. По-повърхностни са. Нещо се е променило.

Отдръпнах се назад от тялото на Морийн Кук и огледах спалнята ѝ. Старинни фотографии по стените. Няколко азиатски ветрила над леглото — което изглеждаше така, сякаш някой е спал в него. Или си стоеше неоправено от предния ден.

Телефонът ми иззвъня. Натиснах един бутон с палеца си. Чувствах се в безтегловност. Вцепенен. Нуждаех се от сън.

— Намери ли я вече, доктор Крос? Какво мислиш? Каж ми най-доброто си предположение как да спрат тези ужасни убийства. Би трябвало вече да си го измислил.

Обаждаше се Мислителя. Откъде знаеше за убийството?

Изведнъж осъзнах, че крещя в телефона.

— Ще те пипна! Поне това съм измислил, негоднико!

Затворих му и изключих телефона си. Огледах се. Кайл Крейг ме гледаше от вратата.

— Добре ли си, Алекс? — прошепна той.

Когато се върнах в хотела си, беше десет и половина сутринта. Бях прекалено уморен и напрегнат, за да заспя. Сърцето ми биеше до пръсване. Имаше едно съобщение за мен: инспектор Хюз се бе обадила от Сан Франциско.

Опънах се на леглото и позвъних на Джамила. Затворих очи. Копнеех да чуя приятелски глас, особено нейния.

— Може би имам нещо за теб — каза тя, когато я открих на домашния й телефон. — В свободното си време — представи си имам такова — се позанимавах по-подробно със Санта Крус. Защо Санта Крус — ще попиташ ти. Там има няколко неразкрити случая на изчезнали хора. Твърде много. Сама ги изрових от компютъра. Алекс, там става нещо. И пасва на останалото в този случай.

— Санта Крус присъстваше в първоначалния ни списък — казах аз. Опитвах се да се съсредоточа върху това, което тя ми беше казала току-що. Не можех да си спомня точно къде се намира Санта Крус.

— Звучиш уморен. Добре ли си? — попита тя.

— Прибрах се в хотела току-що. Дълга нощ.

— Алекс, заспивай веднага! Това може да почака. Приятни сънища.

— Не, все едно няма да мога да заспя. Кажи ми за Санта Крус. Искам да чуя.

— Добре. Говорих с лейтенант Коноувър от тамошната полиция. Интересен разговор. И доста изнервящ. Те, разбира се, знаят за изчезналите хора. Освен това са забелязали, че през последната година изчезват и домашни животни, както и животни от околните ферми. В онзи район има доста ферми. Никой не вярва във вампири, разбира се. Но Санта Крус си има особена репутация. Викат му Вампирската столица на Щатите. Понякога в слуховете има истина.

— Трябва да прегледам всичко, с което разполагаш досега — казах й. — Ще опитам да поспя малко. Но искам да прочета всичко, което ти изпратят от Санта Крус. Можеш ли да ми препратиш копия?

— Приятелят ми Тим ми обеща да ми изпрати цялата налична информация, свързана с изчезванията. Междувременно днес е почивният ми ден. Може да отида дотам с колата.

Отворих широко очи.

— Ако ще ходиш, вземи някого със себе си. Вземи Тим. Говоря сериозно! — Казах ѝ за убийството на детектив Морийн Кук тук, в Ню Орлиънс. — Не ходи там сама. Все още не знаем с какво си имаме работа.

— Ще взема някого — обеща тя, но не знаех дали мога да ѝ вярвам.

— Джамила, внимавай много. Имам лошо предчувствие за това.

— Просто си уморен. Хайде заспивай. Вече съм голямо момиче.

Говорихме още няколко минути, но не бях сигурен дали съм я убедил да не тръгва сама. Като повечето детективи от полицията и тя беше голям инат.

Отново затворих очи и започнах да се унасям, после заспах.

Джамила си спомни един цитат от любимия и роман на Шърли Джаксън, по който бяха направили изключително слаб филм. „Ако ще го правиш, направи го сам“ — беше написала Джаксън. Това най-добре обобщаваше собствените ѝ чувства по отношение на този случай. А може би дори и по отношение на живота ѝ напоследък.

Караше стария си изпитан сааб към Санта Крус. Стискаше кормилото малко по-силно от обичайно и ръцете ѝ бяха изтръпнали. Вратът ѝ си оставаше все така схванат. Това бе много затормозяващ случай и тя просто не можеше да го изхвърли от мислите си. Убийците бяха някъде на свобода. Щяха да продължат да убиват, докато някой не ги спре. Може би тя щеше да успее.

Опита да убеди приятеля си да тръгне с нея, но Тим отразяваше за вестника протестите на някакви велосипедисти. Освен това и тя не бе сигурна дали иска да прекара целия ден с него. Тим беше сладък, но все пак не беше Алекс Крос. Така че в момента тя напускаше магистралата и навлизаше в Санта Крус съвсем сама. *Пак съвсем сама.*

Поне беше предупредила Тим, че заминава за Санта Крус, разбира се, тя беше голямо момиче и бе въоръжена до зъби. *Пфу, зъби* — помисли си тя. Стана ѝ гадно при мисълта за вампирските зъби и ужасната смърт на изпохапаните жертви.

От друга страна, винаги бе харесвала Санта Крус. Може би защото той бе епицентърът на земетресението през 1989-а — 6,9 по скалата на Рихтер, шейсет и три жертви, но после районът се бе възстановил напълно. Симпатичното малко градче и хората бяха отказали да се препънат пред бедствието. Сега имаше много сгради, построени по противоземетръсни технологии, нищо по-високо от два етажа. Санта Крус бе истинската Калифорния, в най-добрия ѝ вид.

Докато караше, Джамила видя как един едър рус сърфист слезе от фолксваген, на чийто покрив беше закрепена дъска за сърф. Той дояждаше парче пица, докато вървеше към книжарница „Санта Крус“. Истинската Калифорния.

Тук се срещаше разнородна смесица от хора — бивши хипита, собственици на компании от областта на високите технологии, сърфисти, студенти. Това много ѝ харесваше. Но къде се криеха проклетите вампири? Тук ли бяха? Знаеха ли, че тя е в Санта Крус и ги търси? Дали не бяха сред сърфистите или хипитата, с които се разминаваше по улицата?

Първата ѝ спирка в града бе полицейският участък. Лейтенант Хари Коноувър се изненада силно, когато видя Джамила на живо. Тя предположи, че той не може да си представи някой детектив сам да си създава работа.

— Казах ви, че ще ви изпратя всичко, което съм събрал за тези случаи. Не ми ли повярвахте? — попита той. Поклати глава, при което разлюля доста дългите си руси къдрици и обърна към тавана кафявите си очи. Коноувър беше висок, добре сложен, вероятно към трийсет и пет годишен. Горедолу на нейната възраст. Джамила отгатна, че той обича да флиртува и че има високо мнение за себе си.

— Разбира се, че ви повярвах. Но днес е почивният ми ден, а този случай не ми дава мира. Ето защо дойдох дотук, Хари. По-добре е, отколкото да си общуваме по имейла, нали? Какво ще ми покажеш?

Тя усети, че му се иска да ѝ каже да върви да си гледа работата или да се наслаждава на почивния си ден. Беше чувала всичко това и преди и може би той беше прав. Но не и сега, не и с този случай, който си оставаше неразгадан.

— Прочетох в няколко доклада, че някои от местните вампири евентуално живеят заедно в комуна. Имаш ли някаква представа къде? — попита тя.

Коноувър кимна и се престори на загрижен. Освен това той я преценяваше мислено, това ѝ беше ясно. Очевидно бе и че се заглежда по гърдите ѝ.

— Така и не получихме потвърждение за това — каза той. — Доста младежи живеят на групи, но не знам за никаква комуна. Има няколко по-известни клуба — „Каталист“, „Палукавил“. Доста младежи живеят в общи квартири на Пасифик стрийт.

Тя не се предаде. Никога не се предаваше.

— Но ако наистина много младежи живеят заедно, имаш ли представа къде може да бъде?

Коноувър въздъхна, видимо раздразнен от въпроса ѝ. На Джамила ѝ беше ясно, че той не е от полицаите, които влагат твърде много от себе си в работата. Ако работеше за нея, тя щеше да го прехвърли на друго място на секундата, а Коноувър щеше да се оплаче, че е жертва на сексуален тормоз. А не би било така. Той просто беше мързелив, немарлив полицай и това никак не ѝ хареса. Човешки живот зависеше от това доколко добре вършеше работата си той. Не му ли беше ясно това?

— Може да са някъде в подножието на планината. Или на север, около Болдър Крик — каза Коноувър провлечено. — Наистина не знам какво да ви кажа.

Разбира се, че не знаеш, Хари. Пфу!

— Но къде би проверил първо? — настоя тя. *Ако изобщо ставаш за полицай.*

— Инспектор Хюз, аз лично не бих залагал твърде много на тази версия. Да, наистина по тези места се случиха някои странни изчезвания на хора. Но това е вярно за всеки град по крайбрежието на Калифорния. В наши дни младежите са по-буйни, отколкото са били едно време. Не вярвам някой да е пострадал наистина в Санта Крус и със сигурност не приемам, че това е вампирската столица на Западния бряг. Не е. Повярвайте ми. В Санта Крус няма вампири.

Тя кимна и се престори, че е съгласна с него.

— Мисля първо да проверя в подножието на планината.

Коноувър се сбогува с нея.

— Ако свършите с преследването на призраци преди седем, обадете ми се. Може да отидем да пийнем нещо. Нали е почивният ви ден.

Джамила кимна.

— Непременно. Ако свърша преди седем. Благодаря за помощта.
— *Глупак.*

81.

Вече бе наистина ядосана. И кой разумен човек не би бил? Скъсваше си задника от работа в нечий чужд град. Паркира сааба в една странична уличка в града, точно срещу бар „Асти“. Докато караше, загуби ориентация къде се намира река Сан Лоренцо, но трябваше да е някъде наоколо. Със сигурност я подушваше.

Тъкмо слезе от колата, когато се появиха двама мъже. Тръгнаха бързо и застанаха плътно от двете ѝ страни.

Джамила примигна. Те сякаш се появиха от нищото. *Руси конски опашки*, помисли си тя. *Студенти? Сърфисти?* Надяваше се да са такива.

Бяха добре сложени, но нямаха вид да тренират с щанги всеки ден. По-скоро дължаха вида си на природата. В главата ѝ нахлуха образи на Ерос, Хермес и Аполон. Изключително добре оформени мускули. Мъжественост. Изсечен мрамор.

— Мога ли да ви помогна, момчета? — попита тя. — Плажа ли търсите?

По-високият от двамата заговори изключително самоуверено или просто се перчеше.

— Съмнявам се — каза той. — Всъщност не сме сърфисти. Освен това живеем тук. А вие?

И двамата имаха тъмносини очи. С невероятно наситен цвят. Единият изглеждаше на не повече от шестнайсет. Движенията им бяха решителни и премерени. Това не ѝ харесваше. Край тях на уличката нямаше никой, който да се намеси в случай на нужда.

— Може би вие можете да ми кажете къде е плажът — каза тя.

Те я притесняваха физически, стояха прекалено близо до нея. Тя нямаше да може да извади пистолета си. Не можеше да мръдне, без да се блъсне в единия от двамата. Те бяха с черни тениски, дънки и обувки за скално катерене.

— Може ли да се отдръпнете малко? — каза тя накрая. — Просто се дръпнете.

По-възрастният от двамата се усмихна. Плитката вдлъбнатина между устната и носа му беше сексапилна и заоблена.

— Аз съм Уилям. А това е брат ми Майкъл. Случайно да не търсехте нас, инспектор Хюз?

О, не, о, боже господи! Джамила се опита да посегне към оръжието в кобура на гърба си. Те стиснаха ръцете ѝ. Взеха ѝ оръжието с лекота, сякаш тя бе дете. Тя се удиви колко бързо се движат и колко са силни. Двамата я повлякоха по тротоара и ѝ сложиха белезници. *Откъде взеха белезниците? От Ню Орлиънс? От увитата детективка?*

Отново заговори по-големият.

— Никакви писъци, иначе ще ви прережа гърлото, инспектор Хюз — каза той невъзмутимо. — *Ще ви прережа гърлото!*

После заговори вторият. Стоеше почти долепил лице до нейното. Тя видя дългите му вампирски зъби.

— Ако тръгнеш на лов за вампири, вампирите ще те уловят — каза той.

82.

Запушиха устата ѝ, после грубо я натикаха на задната седалка на един пикап. Колата потегли рязко.

Тя броеше секундите и минутите. Първо караха из града, защото се налагаше да спират, после започнаха да се движат по-бързо и гладко, вероятно по магистралата.

После по някакъв много неравен път, може би черен. Тя прецени, че пътуването продължи приблизително четирийсет минути.

Внесоха я в някаква сграда, нещо като ранчо или постройка във ферма. Смееха се хора. На нея ли? Те носеха вампирски зъби. Боже. Стовариха я на тясно легло в малка стаичка и магнаха кърпата ѝ.

— Дойде да търсиш Господаря — прошепна този, който се представяше като Уилям, приближил лицето си до нейното. — Направихте ужасна грешка, инспектор Хюз. Тя ще ви струва живота.

Той се усмихна ужасяващо и тя почувства, че едновременно ѝ се присмива и я съблазнява. Този, който се наричаше Уилям, докосна бузата ѝ с дългите си тънки пръсти. Погали я леко по гърлото, взря се в очите ѝ.

Чувстваше се отвратена, искаше да избяга, но не можеше да направи нищо. Тук имаше поне десетина вампири — гледаха я като парче месо.

— Не знам нищо за никакъв Господар — каза тя. — Какво е Господаря? Обяснете ми.

Братята се спогледаха самодоволно. Неколцина от останалите се засмяха на глас.

— Господаря е този, който предвожда — каза Уилям. Беше толкова спокоен, толкова сигурен в себе си.

— Кого предвожда Господаря? — попита тя.

— Ами всеки, който го последва — отвърна Уилям. Той отново се засмя, изглежда, се забавляваше изключително много за нейна сметка. — Вампирите, инспектор Хюз. Други такива като Майкъл и мен. Много други, в много, много градове. Не можете да си представите мащабите. Господаря дава прости указания какво да се

мисли, как да се действа, такива неща. Господаря не отговаря пред никакви власти. Господаря е по-висше същество. Започвате ли да разбирате? Искате ли да се запознаете с Господаря?

— Господаря тук ли е сега? — попита тя. — Къде сме ние?

Уилям продължи да я гледа изпитателно. Той определено бе много прелъстителен. Отвратителен. Наведе се още по-близо до нея.

— Вие сте детективът. *Дали Господаря е тук?* Къде сте вие? Кажете ми.

Джамила усети, че ѝ се повдига. Трябваше ѝ повече въздух.

— Защо сме тук? — попита тя. Искаше да ги кара да говорят, да ги ангажира в разговора възможно най-дълго.

Уилям сви рамене.

— О, ние открай време сме тук. По-рано това беше комуна — калифорнийски хипита, наркотици, музиката на Джони Мичъл. Родителите ни бяха хипита. Бяхме изолирани от всякакъв друг начин на живот и мислене, така че зависехме един от друг. Двамата с брат ми сме невероятно близки. Но всъщност не сме никои. Тук сме, за да служим на Господаря.

— Господаря също ли е живял винаги в комуната? — попита тя.

Уилям поклати глава и я изгледа сериозно.

— Тук винаги е имало вампири. Те се отделиха, оставиха останалите. Човек се присъединява към тях, а не обратното.

— Колко са на брой?

Уилям погледна Майкъл, сви широките си рамене и двамата се засмяха.

— Легиони. Ние сме навсякъде.

Изведнъж Уилям изръмжа и се хвърли към гърлото ѝ. Джамила не се сдържа и изпищя.

Той спря на сантиметри от нея, като продължаваше да ръмжи като диво животно. После Уилям измърка тихо. Дългият му език облиза бузата ѝ, устните, клепачите. Тя не вярваше, че това се случва с нея.

— Ще те обесим с краката нагоре и ще изпием и последната ти капка кръв. А най-удивителното е, че на теб ще ти е приятно да умреш. Това е истински екстаз, Джамила.

83.

Върнах се във Вашингтон и си взех така необходимия ми почивен ден. Защо не? Напоследък не прекарвах достатъчно време с децата, а и в крайна сметка беше събота.

Следобеда Деймън, Джени и аз отидохме в галерия „Коркорън“. Отначало малките бесове яростно се възпротивиха на идеята за това посещение, но щом влязоха в Палата на златото и светлината, изпаднаха в транс. Не искаха да си тръгнат. Типично за тях.

Когато най-последно се прибрахме у дома към четири часа, Нана ми каза да се обадя на Тим Брадли от „Сан Франциско Икзаминър“. *Хайде стига. Този случай няма ли край? Сега пък трябва да звъня на приятелчето на Джамила.*

— Много е важно да се обадиш. Такова е съобщението — каза Нана. Тя печеше два черешови пая. Напомняше ми колко е хубаво човек да си е вкъщи.

В Калифорния беше един часът. Обадох се на Тим Брадли в офиса му. Той веднага вдигна.

— Брадли.

— Обажда се детектив Алекс Крос.

— Здравейте. Надявах се да се обадите. Аз съм приятел на Джамила Хюз.

Това вече ми беше известно. Прекъснах го:

— Всичко наред ли е с нея?

— Защо задавате този въпрос, детектив Крос? Вчера тя замина за Санта Крус. Знаехте ли за това?

— Спомена ми, че може да го направи. Някой тръгна ли с нея? — попитах. — Казах ѝ да вземе някого със себе си.

Отговорът му беше рязък и оправдаващ се.

— Не. Както Джамила винаги казва, тя е голямо момиче и може да се оправя сама. Освен това ходи въоръжена.

Намръщих се и поклатих глава.

— И какво става? Нещо случило ли се е? Има ли проблем?

— Не е задължително да има. Тя е винаги много внимателна и точна. Просто не съм се чувал с нея, а тя обеща да ми се обади. *Снощи*. Потърсих ви още преди четири часа. Малко съм разтревожен. Сигурно не е нищо. Но реших, че вие знаете най-добре... с този особен случай.

— Тя често ли прави такива неща? — попитах го.

— Да се занимава с някое разследване в почивния си ден? Да. Такава си е Джам. Но със сигурност би ми се обадила, щом е обещала.

Не исках да го разстройвам допълнително, но вече бях силно разтревожен. Сетих се за двете си предишни партньорки. И двете бяха убити, и двете убийства бяха останали неразкрити. Мислителя твърдеше, че е убил Бетси Кавалиър. Също и детектив Морийн Кук в Ню Орлиънс. Ами инспектор Джамила Хюз?

— Ще се обадя в полицията в Санта Крус. Тя ми даде името и номер на полица, с когото беше говорила. Мисля, че се казваше Коноувър. Записал съм си го някъде. Веднага ще му позвъня.

— Добре. Благодаря, детектив Крос. Ще ми се обадите ли след това? — попита Тим. — Ще ви бъда много благодарен.

Обещах да го информирам, после опитах да се свържа с лейтенант Коноувър от полицията в Санта Крус. Той не беше на работа, но аз се развихах и споменах името на Кайл Крейг. Сержантът с неохота ми даде домашния телефон на Коноувър.

Някой вдигна на този номер и чух силна музика, която успях да разпозная като „Ю Ту“.

— Има купон при басейна. Идвайте. Или се обадете в понеделник — каза един мъжки глас. — Чао засега.

Връзката прекъсна.

Набрах отново и казах:

— Търся лейтенант Коноувър. Спешен случай. Обажда се детектив Алекс Крос. Във връзка с инспектор Джамила Хюз от Сан Франциско.

Чух:

— А, по дяволите! — И после: — На телефона е Коноувър. Кой казахте, че сте?

Възможно най-кратко му обясних кой съм и каква е връзката ми със случая. Имах чувството, че Коноувър е пиян или близо до това състояние. Вярно, че беше почивният му ден, но, за бога — при него бе едва два часа.

— Тя замина към подножието на планината да търси някакви ню уейв вампири — каза той и се засмя презрително. — В Санта Крус няма вампири, детектив Крос. Можете да ми повярвате. Сигурен съм, че с нея всичко е наред. Вероятно в момента шофира към Сан Франциско.

— Засега са станали поне двайсет и пет убийства във вампирски стил — опитах се да отрезвя Коноувър или поне да пробия опиянението му. — Те бесят жертвите си и после източват кръвта им.

— Казах ви всичко, което знам — отвърна той. — Мога да се обадя на патрулните коли, ако искате — добави Коноувър.

— Направете го. А междувременно аз ще се обадя на ФБР. Те вярват, че в тези убийства са замесени вампири. Кога последно видяхте инспектор Хюз?

Той се поколеба.

— Кой знае? Чакайте да помисля, някъде преди двайсет и четири часа.

Затворих му. Никак не ми беше харесал.

После седнах и се замислих за всичко случило се, откакто се запознах с Джамила Хюз. Направо ми се замая главата от този случай. Всичко в него бе прекалено, напълно нова територия. Присъствието на Мислителя наоколо влошаваше положението допълнително.

Обадих се на Кайл Крейг и после на „Америкън Еърлайнс“. Позвъних на Тим Брадли и му казах, че тръгвам за Калифорния.

Санта Крус.

Столицата на вампирите.

Джамила бе в беда там. Усецах го.

84.

По време на дългия полет към Калифорния осъзнах, че Мислителя не ме бе тормозил от два дни. Това бе необичайно и се зачудих дали и той не пътува нанякъде. *Какво става? Дали не се намира в моя самолет за Сан Франциско?* Спомних си една изтъркана стара шега за параноята. Един мъж разправял на психиатъра си, че всички го мразят. Психиатърът му казал, че говори глупости — не може всички да го мразят, защото не всички го познават.

Стана по-лошо. В един момент дори се разходих по пътеката между седалките и огледах останалите пътници. Никой не ми изглеждаше дори смътно познат. Не видях Мислителя в самолета. Освен това никой не беше с вампирски зъби. Започвах да превъртам.

Пристигнах на летището в Сан Франциско, където ме посрещнаха агенти от ФБР Казаха ми, че очакват Кайл да пристигне от Ню Орлиънс. В момента пътувал. Напоследък Кайл ме притискаше повече от всякога с настояването си да се прехвърля на работа във ФБР Промяната несъмнено щеше да ми се отрази добре финансово. Агентите печелеха по-добре от детективите. Работното им време обикновено също бе по-приемливо. Може би щях да успея да убедя Нана и децата, когато тази история приключеше. Надявах се да е скоро, но на какво ли разчитах да стане така?

Потеглих от летището заедно с трима агенти в един тъмносин високопроходим джип. Седях отзад със старшия агент от Сан Франциско. Името му беше Робърт Хатфийлд и той ми каза какво бяха научили.

— Открихме къде са се настанили някои от така наречените вампири. Живеят в едно ранчо в подножието на планината, северно от Санта Крус, не много далеч от океана. На този етап не знаем дали са задържали инспектор Хюз против волята ѝ там. Не е била забелязана никъде.

— А какво има в планината там? — попитах Хатфийлд. Той изглеждаше младолик, можеше да е на всяка възраст между трийсет и

пет и петдесет. Беше в добра физическа форма. Късо подстриган. Очевидно държеше на външността си.

— Няма почти нищо. Забутан район. Две-три сравнително големи ферми. Скали, пустинни лешояди, тук-там по някой рис.

— Няма ли тигри? — попитах.

— Интересно, че се сети за тигри. Онова ранчо по-рано е било нещо като резерват за диви животни. Мечки, вълци, тигри, дори един-два слона. Собствениците обучавали животни, основно за да бъдат използвани в игрални филми и реклами. Те всъщност били хипита, оцелели от шейсетте. В действителност ранчото е било лицензирано от вътрешното министерство. Правело е бизнес с Типи Хедрен, Зигфрид и Рой.

— Дали животните още живеят там?

— Не и през последните четири-пет години. Собствениците на ранчото изчезнали. Никой не се интересувал да закупи имота. Земята е около двеста и двавет декара. Повечето е неизползваема. Ще видиш сам.

— А какво е станало с животните, които са били там? Знаеш ли какво се е случило с тях?

— Някои били купени от други резервати, които осигуряват специално обучени животни за филмовите продукции. Говори се, че Бриджит Бардо прибрала някои от животните. Също и Зоопаркът на Сан Диего.

Облегнах се на седалката и обмислих всичко чуто, докато пътувахме. Не исках отново да възлагам големи надежди. Питах се дали предишните собственици на ранчото не бяха изоставили един тигър. Развих един луд сценарий в главата си. В действителност беше доста интересен. Според преданията вампирите в Африка и Азия се превръщали на тигри, а не на прилепи. Образът на тигъра е по-страшен от този на прилепа, същото се отнасяше и за обезобразените трупове, които бях видял. Освен това Санта Крус си имаше своята репутация: вампирската столица.

Подминахме едно ранчо по шосето, после малка изба. Обаче нямаше почти нищо друго за гледане. Агент Хатфийлд ми каза, че през лятото хълмовете са кафявозлатисти, също като африканските поля.

Опитвах се да не мисля за Джамила и заплахата, която може би я грозеше. *Защо бе дошла тук сама? Какво я бе накарало? Същото,*

което не ми даваше мира и на мен ли? Ако тя беше мъртва, никога нямаше да си го простя.

Колата най-после отби от главния път. Не видях къща или други постройки в която и да е посока. Само голи хълмове. Един сокол се рееше в ясното синьо небе. Беше тихо, спокойно и красиво.

Поехме по един черен път и карахме около километър и половина по неравен, каменист терен. В продължение на стотина метра край пътя имаше порутена ограда, която после прекъсваше, но след малко отново започваше.

Изведнъж се озовахме пред шест коли, паркирани встрани от пътя. Всичките бяха необозначени, предимно джипове.

Точно там стоеше Кайл Крейг. Беше опрял ръце на хълбоците си и се усмихваше, сякаш е научил най-удивителната тайна.

Подозирах, че е точно така.

85.

— Мисля, че точно това търсехме — каза Кайл, когато се приближих към него. Ръкувахме се, отколешен ритуал, който бе типичен за официалното поведение на Кайл. Той изглеждаше спокойно и овладян, отколкото през изминалата седмица. — Ще ти покажа нещо — добави. — Ела.

Последвах Кайл покрай разнебитената ограда до една счупена порта. Той ми показва някакъв избледнял образ. На портата бяха отпечатани глава и тяло на тигър. Образът не бе достатъчно ясен, но все пак се виждаше, че е тигър. Бяхме пристигнали в леговището на звяра.

— Групата вътре, изглежда, е предвождана от Господаря, явно неговия нов и подобрен вариант. Не успяхме да установим самоличността на лидера им. Алекс, предишният Господар е бил илюзионистът Даниъл Ериксън. Двама членове на групата току-що са се върнали от пътуване. Били са в Ню Орлиънс. Парчетата от пъзела най-после започват да се подреждат.

Погледнах Кайл и поклатих глава:

— Как си научил всичко това? Кога пристигна тук, Кайл? — *Още колко неща си премълчал пред мен, Кайл? И защо?*

— Полицията на Санта Крус се свърза с нас и пристигна веднага. Заловили един от „безсмъртните“, когато малкото копеле излязло от ранчото. Той е местно момче, спрял е да ходи на училище, но не е такъв фанатик като някои от останалите. Каза ни каквото знае.

— Господаря вътре ли е сега?

— Поне така се предполага. Момчето всъщност не е виждало Господаря. То не е част от кръга на приближените. Но двамата, които са пътували до Ню Орлиънс, са тук, в ранчото. Момчето чуло, че точно те убили Даниъл и Чарлз. Каза, че тези двамата били напълно откачени.

— Ами мога да му повярвам. — Погледнах през клоните на боровете и кипарисите към ранчото. — Ами Джамила Хюз?

Той бързо погледна встрани.

— Намерихме колата ѝ в града, Алекс. Но никаква следа от нея. Момчето, което разпитахме, също не беше чувало за нея. Твърдеше, че снощи късно в ранчото имало някаква шумотевица. Но той спял в една стая с няколко от по-младите вампири. Помислили, че може някой да е навлязъл без позволение в територията им, дори им хрумнало, че може да е полицията. Но после всичко утихнало — според момчето. Няма доказателства, че тя е тук.

— Може ли да говоря с него, Кайл?

Кайл извърна глава, сякаш не искаше да ми отговори.

— Полицаяте от Санта Крус го отведоха. Сигурно можеш да отидеш в града да го видиш. Аз лично говорих с него, Алекс. Безполовото същество здравата се изплаши от мен. Представи си.

Кайл се държеше странно, но аз си напомних, че той разбираше ненормалното мислене на престъпниците по-добре от всеки друг агент от ФБР или полицай, с когото бях работил. Агентите, които работеха под негово ръководство, бяха убедени, че той ще оглави Бюрото някой ден. Чудех се обаче дали Кайл би могъл да се раздели с оперативната работа.

— Знам, че се тревожиш за инспектор Хюз. Бихме могли да нахлуем още сега, но мисля, че трябва да изчакаме. Искам да ги нападнем след полунощ. Или евентуално малко преди изгрев-слънце. Дори не сме сигурни дали тя е там вътре. — Кайл замълча. Отмести поглед към къщата в далечината. — Искам да разбера дали ловуват заедно като група. Има въпроси, на които трябва да открием отговорите. Какво мотивира тези откачалки? Какво ги подтиква към действие? Искам да съм абсолютно сигурен, че този път ще пипнем Господаря.

Беше дълга, хладна, много напрегната нощ на хълмовете край Санта Крус. Нямах търпение всичко да свърши или нямах търпение да започне. Веднага научихме нещо интересно. Адвокатката, която бе убита в Мил Вали, бе работила по съдебен иск за получаване на контрол над този имот. Вероятно затова тя и съпругът ѝ бяха убити.

Наблюдавах ранчото с бинокъл, скрит сред дърветата и скалите. Взирах се, докато ме заболяха очите. От единайсет часа насам никой не бе излизал от ранчото. Не видях никой да стои на пост. Хората вътре бяха или луди, или изключително самоуверени. Или може би бяха невинни. Може би това бе поредната погрешна следа, по която се втурвахме.

Опитвах се да не се тревожа прекалено за Джамила, но не се получаваше. Не можех да понеса мисълта, че тя може да е мъртва. Това ли си мислеше Кайл? Това ли знаеше и се опитваше да скрие от мен?

В полунощ двама мъже излязоха навън от къщата заедно с един тигър. Гледах ги през очилата за нощно виждане. Бях почти сигурен, че съм ги виждал в Ню Орлиънс. Те бяха присъствали на бала в къщата на Даниъл и Чарлз, нали? Двамата поеха бързо по равното открито поле зад къщата.

Единият от мъжете застана на четири крака, после се претърколи във високата трева заедно с тигъра. Като че ли си играеха. Боже господи! Колко невероятно странно. Спомних си, че при жертвите в парка „Голдън Гейт“ тигърът бе нападнал плячката си и после се бе отдръпнал като по команда.

Около дваайсет минути по-късно мъжете отведоха тигъра в една пристройка зад къщата. Прегръщаха близо триста килограмовия тигър сякаш беше голямо куче. Светлините в голямата къща и в съседната пристройка светиха ярко до два часа през нощта. Гърмеше рокендрол. После светлините изгаснаха.

Никой не излезе от къщата, за да отиде на лов.

Още не знаехме дали Джамила е вътре и дори дали е жива. Стоях буден и чаках. Не можех да заспя, дори и за час. ФБР продължаваха да

събират информация за хората вътре. Какво, за бога, правеха там?

Още не бе установена самоличността на Господаря. Научихме за двамата руси мъже с дълги коси, вързани на конски опашки. Уилям и Майкъл Алигзандър бяха синове на една двойка хипита, които бяха работили в ранчото като гледачи на животните. Майката била зоолог. Момчетата израснали с диви животни край себе си. Посещавали училище в Санта Крус, докато станали съответно на девет и дванайсет, след което започнали да ги обучават вкъщи. При редките им появи в града носели марокански роби и ходели боси. Смятали ги за умни, но изключително потайни. Момчетата се забъркали в неприятности още преди да навършат петнайсет и били изпратени в изправителен център за малолетни заради извършено нападение с нанасяне на тежка телесна повреда. Вземали наркотици и освен това били арестувани за влизане с взлом.

Към три Кайл дойде при мен на скалите, от които наблюдавах ранчото.

— Изглеждаш ми нещо болнав — казах му.

— Благодаря. Тежка нощ. Тежък месец. Тревожиш се за нея, нали? — попита ме той. Сега изглеждаше като дистанциран наблюдател. Спокоен и овладян. Типичният Кайл. Пресметливост и интелигентност. — Не знам нищо повече, Алекс. Казах ти каквото знам.

— Все още виждам трупа на Бетси Кавалиър. Не искам отново да видя такава гледка. Да, тревожа се за нея. Ти не се ли тревожиш? Какво е предчувствието ти, Кайл?

— Ако е жива и е затворена някъде там, нямат причина да я убиват сега. Държат я там поради някаква причина.

Ако е жива.

Кайл ме потупа по рамото.

— Поспи малко, ако можеш — каза той. — Почини си. — После се отдалечи. Но когато погледнах към него, той ме гледаше.

Облегнах се на един дъб и се завих с якето си. Трябва да съм заспал в някой момент между три и три и половина. Сънувах Бетси Кавалиър, после моята партньорка и приятелка Патси Хамптън — която също бе убита. Накрая видях Джамила. *О, боже, не и Джам. Не бих го понесъл.*

Усетих, че някой стои надвесен над мен. Отворих очи.

Беше Кайл.

— Време е — каза той. — Време е да получим някои отговори.

Ранчото беше на четири-петстотин метра. Теренът между къщата и нас бе твърде открит, за да се промъкнем спокойно дотам. Там ли бяха убили Джамила?

Кайл прошепна:

— Може да е още жива. — Сякаш четеше мислите ми. Какво друго знаеше той? Какво криеше от мен?

— Мислех си за братята — казах аз. — Преди не им се е налагало да бъдат внимателни и не са били. Илюзионистите бяха предпазливите. Те са извършвали убийства в продължение на дванайсет години, без да бъдат заловени. Нито дори заподозрени за някое от убийствата.

— Мислиш, че новият Господар е насочил подозренията към Даниъл и Чарлз?

— Обзалагам се, че това е част от схемата. Братята са извършвали убийства в градове, където илюзионистите са били на турне. Господаря е искал да заловим Даниъл и Чарлз. Това е било капан.

— Тогава защо ги уби в Ню Орлиънс?

— Може би защото братята са психопати. Може би защото са получили нареждане да направят точно това. Ще трябва да попитаме Господаря.

— Те си мислят, че никой не може да ги спре. Е, тук вече грешат — каза Кайл. — Ще ги спрем.

И точно тогава последва изненада за нас. Предната врата на къщата се отвори. Няколко мъже с тъмни дрехи се появиха навън. Двамата братя не бяха сред тях. Мъжете бързо се отправиха към затревената част от двора, където бяха паркирани безразборно пикапи и ванове. Запалиха колите и ги подкараха към фасадата на къщата.

Кайл говореше по уоки-токито си. Предупреждаваше снайперистите, които чакаха разположени по дърветата и скалите зад нас.

— Бъдете в готовност.

— Кайл, не забравяй Джамила.

Той не ми отговори.

Предната врата отново се отвори. Сенчести фигури започнаха да излизат от къщата. Бяха облечени в черни роби с качулки и вървяха по двойки.

Един от всяка двойка притискаше пистолет към главата на другия.

— По дяволите! — прошепнах аз. — Знаят, че сме тук.

Нямаше как да разберем кой, кой е и дали някои от фигурите в черните роби наистина са взети заложници. Опитах се да разпозная фигурата на Джамила, походката ѝ. Беше ли и тя сред тях? От мястото си не можах да я открия.

— Всички да тръгват. Сега! — нареди Кайл по радиостанцията си. — Бързо! Бързо!

Черните фигури продължиха да вървят към очакващите ги пикапи и ванове.

Един от заложниците внезапно се хвърли на земята — само един.

— Това е тя — казах аз.

— Убийте този, който върви до нея! — нареди Кайл.

Един от снайперистите веднага стреля. Фигурата с качулка се строполи на земята.

Втурнахме се напред, бяха по стръмния хълм към къщата. Някои от фигурите с качулки започнаха да стрелят по нас. Не уцелиха никого. Агентите от ФБР още не отговаряха на огъня.

После откъм хълма започна автоматична стрелба. Някои от фигурите с качулки паднаха, убити или ранени. Неколцина вдигнаха високо ръце в знак, че се предават.

Не отделях очи от фигурата, за която си мислех, че е Джамила. Тя отново се беше изправила, но се препъваше и залиташе. После свали качулката си и видях, че наистина е Джамила. Тя погледна към хълмовете и вдигна високо ръце.

Спринтирах с всичка сила. Оглеждах се за братята. И за Господаря.

Напредвах към Джамила. Тя разтриваше китката си. Освен това трепереше, така че веднага я завих с якето си.

— Добре ли си?

— Не съм сигурна. Провесиха ме на една греда, Алекс. Каква невероятна сцена. Не можеш да си представиш. Мислех, че съм мъртва. — Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Къде е Господаря? — попитах.

— Може би още е вътре. Мисля, че има и друг изход.

— Не мърдай оттук. Ще огледам.

Тя поклати глава.

— В никакъв случай. Време е за разплата. Идвам с теб.

Двамата с Джамила претърсихме къщата, после проверихме и една отделна пристройка, използвана като спално помещение. Не открихме никого, нямаше жива душа, Уилям и Майкъл Алигзандър бяха изчезнали. Нямаше го и мистериозния Господар. Джамила още трепереше, но отказваше да се върне.

— Сигурен ли си, че братята не са излезли отпред заедно с останалите? — попита тя. — Двама руси мъже с конски опашки?

— Ако са излезли, Кайл вече ги е пипнал. Но не мисля, че бяха там. Да проверим онази барака. Знаеш ли какво има там?

Тя поклати глава.

— Не ме разведоха на обиколка из имота, когато пристигнах. Направо ме пъкнаха в тъмницата. После ме оставиха да вися, така да се каже.

Рязко отворих вратата на бараката и видях нагреватели и водна помпа. Вътре миришеше силно на урина. Една мишка изтърча към някаква дупка на стената. Примигнах и поклатих глава при вида на гледката, която се разкри пред очите ми. Две завързани тела, проснати до далечната стена. Бяха тийнейджъри, момчета. И двамата бяха голи, ако не се брояха няколкото халки по лицата и гърдите им.

Наведох се над тях и ги огледах по-внимателно.

— Приличат ми на бездомници. Кръвта е източена от телата им. — Имаше следи от ухапвания — не само по вратовете им, но и по лицата и крайниците. Кожата и на двамата беше бяла като платно.

Отместих поглед от замъглените очи, които се взираха невиждащо в мен. Вече не можехме да им помогнем с нищо. Забелязах червеникавокафяв капак на пода между прашните машини, които осигуряваха вода, топлина и вероятно вентилация на ранчото.

Прекоших помещението и се наведох, за да го огледам по-добре. Капакът бе разместен леко, така че успях да го издърпам.

Тъмнина. Тишина. Какво друго имаше там долу? Кой още беше там?

Погледнах Джамила, после насочих лъча на фенера си към дупката. Тя бе достатъчно широка, за да може човек да мине през нея. Видях метални стъпала. Тунел.

После видях отпечатъци от стъпки в прахоляка долу. Няколко чифта.

— Иди кажи на Кайл — обърнах се към Джамила. — Извикай помощ.

Джамила вече вървеше към вратата. Побягна. Взрях се в пропастта и се запитах дали някой не ме гледа, скрит в тъмнината.

89.

Чаках докато можех да се стърпя, после бавно се спуснах в черната дупка. Промуших се с лекота и започнах да слизам по тежката метална стълба.

Имаше няколко стъпала, стръмни и опасни. Насочих фенера надолу. Различих пръстен под и деформирани ламаринени стени. Крушките на тавана бяха счупени. Пред мен се простираше тесен тунел.

Не чух никакви звуци в далечината, така че тръгнах напред в тунела. Движех се бавно и внимателно. Държах фенера в едната си ръка и глока в другата. Постоянно се обръщах назад да видя дали Кайл и Джамила се задават. Къде се бавеха?

Видях един захвърлен труп малко по-надолу в тунела. Поех си дъх и насочих светлината към него.

Едно око се взря в мен.

Това, което гледах, беше малък елен. От него бяха останали само главата и предната част от тялото. Спомних си, че бях чел, че тигрите ядат плячката си, като започват от бутите. Изяждат всичко, дори костите. В прахта имаше още размазани отпечатащи от стъпки. Приличаха ми на отпечатащи от двама души, но не можех да бъда сигурен на слабата светлина. Имаше и по-малки следи — от животно, може би от лапите на тигъра. *О, боже!*

Продължавах да се движа, като се опитвах очите ми да се приспособят към полумрака. Навсякъде по пода имаше парчета стъкло. Някой нарочно беше счупил крушките на тавана на тунела.

Чух тигъра да реве и едва не изтървах фенера си. Това не бе най-добрият ход в живота ми, но никога преди не бях се озовавал в затворено пространство заедно с тигър. Ревът на голямата котка в тунела отекна, отскачайки от ламаринените стени. Беше неочакван и ужасяващ. Не знаех какво да направя.

Тигърът изрева отново и аз открих, че не мога да помръдна. Чувствах се така, сякаш краката ми се бяха сраснали с пода. Искях да се обърна и да побягна, но това не бе добро решение точно в момента.

Не можех да надбягам тигъра в този тунел или където и да било, в интерес на истината.

Някъде в мастиления мрак в тунела пред мен котката ме наблюдаваше. Зачудих се дали да не изгася фенера си, но реших на първо време да не го правя. Поне щях да видя тигъра, когато се приближеше. Концентрирах се, взрях се в тъмнината, заставах напълно неподвижно, сякаш това можеше да ми помогне. Държах глока насочен право напред. Чудех се дали е възможно да се повали тигър с пистолет, дори и мощен. Нямаше откъде да знам, нямах опит със стрелба от този род. Все пак имах известни съмнения.

Не виждах тигъра, но почти си представях трийсетте зъба в устата му. Спомних си раните, нанесени от тигъра на жертвите в парка „Голдън Гейт“.

Някой извика, някой се появи. Зад мен.

— Алекс, къде си, Алекс?

Чух Джамила да се приближава към мен в тунела и издишах.

— Не мърдай — прошепнах. — Не прави нищо. Тигърът е тук.

Не смеех да помръдна. Дори не бях сигурен дали бих могъл. Бях в безизходица. Не можех да си представя тигърът да е изплашен не помалко от мен. Дали Господаря беше там? Двамата братя? Някой друг?

— Алекс?

Това беше Кайл. Той шепнеше. Но го чух.

— Спри на мястото си, Кайл. Говоря сериозно. Послушай ме. Остани на мястото си, ако не искаш да умреш.

Всичко се случи в един ужасяващ миг.

Изведнъж тигърът се втурна към мен. С пълна скорост? Или не чак пълна? Твърде бързо, по дяволите! Сенки — размазано очертание на козина.

Звярът сякаш скочи право в конуса светлина от фенера ми. Мускули, бързина, блеснали зъби и най-широките и искрящи очи — изключителна концентрация. Летеше към мен като смъртоносен куршум.

Горната част на тялото му се изви атлетично, демонстрирайки невероятната му сила. Скочи на повече от метър от земята и полетя право срещу мен, нищо не можеше да го спре.

Нямах избор, нямах варианти за действие, нямах място за грешки. Дори не можех да помисля каква да бъде следващата ми

стъпка. Тя просто се случи. Натиснах спусъка на пистолета си. Три бързи изстрела. Целех се в главата и горната половина на тялото, но не бях сигурен дали съм го улучил.

Тигърът продължи да лети към мен. Дори не се забави. Изстрелите не можеха да го спрат. Не можех да се защита по друг начин, нямаше къде да избягам или да се скрия.

Тигърът ме блъсна тежко, събори ме като дребна плячка. Чаках мощните му челюсти да стиснат плътта ми, да пречупят костите ми. Може би съм изпищял. Не знаех какво правя. Никога в живота си не бях изпитвал такъв страх. Дори бледо подобие на такъв страх.

Тигърът ме подмина! Но в това нямаше никакъв смисъл. На няколко крачки по-нататък в тунела чух шумно тупване. Животното се просна на земята. Бях прострелял и убил тигър.

90.

— Боже господи! Боже господи! Думите изригнаха от устата на Джамила. После тя се усмихна. — Исусе! Не мога да повярвам! — Тя се взираше в огромното кръвожадно животно, което се бе опитало да ме убие и сега лежеше в краката ѝ.

Изправих се, насилих краката си да се помръднат. Вървах с несигурни стъпки към мястото, където стояха Джамила и Кайл. Тигърът лежеше проснат по ширината на тунела. Не помръдваше и вече никога нямаше да помръдне.

— Те някъде в тунела ли са? Братята? — попита Кайл шепнешком. — Господаря?

— Не съм виждал никого. Само отпечатьци от стъпки и от лапи. Да вървим — казах накрая.

Тунелът бе много по-дълъг, отколкото очаквах. Дори не бях сигурен в каква посока сме се отправили. Към пътя? Към планината? Към океана?

— Изпратих хора по периметъра на имота, на около петшестстотин метра извън границите му. Така са доста разредени — каза Кайл. — Това не ми харесва.

Не му отговорих. Още треперех, не бях се свестил от изживяния миг на истината с тигъра. Сърцето ми биеше до пръсване. Зачудих се дали не съм в шок.

— Алекс? — заговори ме Джамила. — С нас ли си? Добре ли си?

— Дайте ми само минута. Ще се оправя. Да вървим.

Скоро забелязахме леко проблясване на дневна светлина в далечината пред нас. Това бе обнадеждаващо. Но къде щяхме да се озовем?

— Не мога да определя на какво разстояние е — казах аз. — Или какво стои между нас и светлината.

Кракът ми се отърка в нещо. После рамото ми. Отскочих встрани и цялото ми тяло потрепери. Беше просто някакъв клапан, който стърчеше от стената. Нищо. Но ме изплаши до смърт.

После видях част от местността навън — два кипариса се превиваха от вятъра, зърнах ивица сиво небе.

Не беше далече, може би на трийсет-четирийсет метра. Обикновено най-опасната част е в началото на операцията, но сега трябваше да обмислим как да излезем живи от тъмния тунел.

Обърнах се към Джамила и Кайл и прошепнах:

— Аз ще мина пръв.

Знаех, че се справям по-добре от Кайл с пистолета и бях физически по-силен от Джамила — поне така си мислех. Освен това винаги действах така през последните години: Гари Сонежи, Казанова, Джефри Шейфър и сега братята Алигзандър и техният Господар. Аз винаги тръгвам пръв. *Колко дълго ще издържа така? Защо го правя?*

— Не забравяй, те са хора — каза Джамила. — И на тях може да им изтече кръвта.

Исках да вярвам, че е права. Пристъпих напред тихо и бързо. Поколебах се при отвора на тунела. Поех си дъх. *Едно... две... скок навън в големия лош свят.*

Не знам защо, но извиках с пълно гърло, когато изскочих навън. Не някакви думи, просто оглушителен крясък. Всъщност може би знам защо — страхувах се от тези двама убийци, от безмилостния им култ, от Господаря. Може би и в техните тела течеше кръв, но те не бяха хора. Не и като нас.

Озовах се в малко, закътано между околните хълмове дере. Не забелязах никого наоколо. Нито следи някой да е бил наскоро тук. Но трябваше да са минали оттук. Тигърът се бе озовал в тунела заедно с някого.

Джамила и Кайл излязоха от тунела зад мен. Израженията на лицата им показваха разочарованието им, умората, объркването.

Чух го, преди да видя нещо.

После един черен пикап изръмжа край един от хълмовете. Движеше се право срещу мен и нямах избор: трябваше да се скрия в тунела или да остана на мястото си и да се изправя лице в лице с русокосите убийци. Те бяха в пикапа. Видях ги и двамата.

Не направих нито крачка назад.

91.

Убийците се взираха враждебно в мен през предното стъкло на пикапа. Вдигнах пистолета си и го задържах възможно най-стабилно. Джамила и Кайл направиха същото. Черният форд се движеше бързо, сякаш ни предизвикваше да стреляме.

Така че стреляхме. Предното стъкло на пикапа се нацепи. Куршумите свистяха по покрива и предния капак. Ревът на двигателя бе оглушителен. Отровният мирис на бездимен барут изпълни ноздрите ми.

Внезапно пикапът спря, после превключи на задна скорост. Продължих да стрелям, опитвах се да улуча шофьора, докато мишената ми се отдалечаваше. Колата се движеше назад, криволичейки наляво-надясно. Побягнах нагоре по хълма, краката ми бяха натежали, сякаш имах олово в обувките си.

Не можех да ги оставя да се измъкнат. Бяхме стигнали твърде далече, бяхме се доближили твърде много до тях. Тези двамата щяха да убиват отново и отново. Те бяха луди, чудовища, също и този, който ги бе изпратил на тази мисия. Джамила и Кайл се изкачваха по стръмния тревист хълм на няколко крачки зад мен. Тримата сякаш се движехме в забавен каданс. Пикапът се извиваше неконтролируемо и задницата му поднасяше. Надявах се, молах се да се преобърне, докато се катереше назад по стръмния хълм. Чух скърцането на спирачки и изведнъж пикапът полетя напред. Отново летеше срещу нас и набираше скорост.

Застанах на коляно, прицелих се внимателно и стрелях три пъти в предното стъкло. По него вече имаше безброй дупки от куршуми.

— Алекс, дръпни се! — извика Джамила. — Алекс, дръпни се! Веднага! Алекс!

Пикапът продължи да лети към мен. Аз не помръдвах. Стрелях право там, където си мислех, че е шофьорът. После още веднъж.

Големият черен пикап щеше да ме премаже всеки момент. Имах чувството, че усещам топлината на двигателя. Лицето и вратът ми бяха плувнали в пот. Хрумна ми безумната мисъл, че един вампир може да

бъде убит само на клада, с огън или като се унищожи неговото владение, там, където той спи през деня.

Не вярвах във вампири.

Но вярвах в злото. Бях го виждал достатъчно много пъти, за да вярвам, че съществува. Двамата братя бяха психопати убийци. Точно такива бяха.

Отскочих настрани точно преди пикапът да ме прегази. Побягнах надолу по хълма след него. Надявах се да се преобърне — и той наистина се преобърна. Искаше ми се да завикам от радост.

Пикапът подскочи тежко на една страна, после се преобърна на покрив и продължи да се преобръща — още няколко пъти. Накрая спря, легнал на страната на шофьора, поклащайки се леко. От двигателя се извиваше черен дим. Отначало никой не излезе.

После по-младият брат се измъкна. Лицето му бе цялото в кръв и сажди. Не каза нищо — само ни гледаше навъсено и после изръмжа като животно. Сякаш се беше побъркал.

— Не ни карай да те застреляме! — извиках му.

Той сякаш не ме чу. Беше изпаднал в сляпа ярост.

Майкъл Алигзандър имаше дълги, остри вампирски зъби, които бяха окървавени. От неговата собствена кръв ли? Очите му бяха червени.

— Вие застреляхте Уилям! Убихте брат ми! — изкрещя ни той. — Убихте го! Той беше по-добър от всички вас!

Мъжът се хвърли срещу нас — не можех да се заставя да стрелям. Майкъл Алигзандър беше луд, той не бе отговорен за действията си. Продължаваше да ръмжи, от устата му излизаше пяна. Очите му бяха диви, въртяха се в орбитите си. Всеки мускул от тялото му бе напрегнат до крайност. Не можех да убия този измъчен мъж — дете. Приготвих се да се опитам да го надвия, без да използвам оръжието си. Надявах се да успея да го съборя.

После Кайл стреля — веднъж.

Изстрелът попадна точно на мястото, където секунда преди това бе носът му. В центъра на лицето му се появи тъмна кървава дупка. Нямахше изненада или шок — само забрава. Той се строполи на земята. Нямахше съмнение, че е мъртъв.

Бях грешал относно Кайл — той можеше да стреля. Точно. Този човек постоянно ме изненадаваше. Трябваше да помисля по този

въпрос, но не точно сега.

Изведнъж чух още един глас. Идваше от вътрешността на пикапа. Някой бе заклезен там. Уилям? Жив ли беше другият брат?

Бавно приближих преобърнатата кола, стиснал пистолета в ръката си. Двигателят още димеше. Страхувах се, че може да избухне в пламъци. Покатерих се върху люлеещата се кола и успях да отворя деформираната врата. Видях Уилям — беше убит, лицето му представляваше кървава пихтия.

После открих, че се вирам в най-гневните, най-арогантните очи. Веднага ги разпознах. Вече беше почти невъзможно нещо да ме шокира, но това определено ме слиса.

— Значи това си ти — казах му.

— Ти ги уби и ще бъдеш убит — заплаши гласът. — Ще умреш. Ще умреш, Крос!

Взирах се в Питър Уестън, експерта по вампирите, с когото се бях срещнал преди седмици в Санта Барбара. Беше изпонарязан, ранен и му течеше кръв. Но се държеше, сякаш всичко бе под негов контрол, въпреки пистолета, който сочеше в лицето му. Беше спокоен и уверен в превъзходството си. Спомних си как седях срещу него в библиотеката в Санта Барбара. Той ми беше казал, че е истински вампир. Сега вече му вярвах. Най-после намерих правилните думи.

— Ти си Господаря.

92.

Няколко пъти опитах да проведя разговор със зловещия и сюрреалистичен Питър Уестън онази нощ в затвора на Санта Крус. Кайл се опитваше да уреди Уестън да бъде прехвърлен на Източното крайбрежие, но се съмнявах, че ще успее. Калифорния го искаше. Уестън беше облечен с черна кадифена риза с дълъг ръкав и черен кожен панталон. Беше блед като платно. Тънките му сини вени се виждаха под прозрачната кожа на слепоочията му. Устните му бяха плътни и цветът им изглеждаше по-черен, отколкото при повечето хора. Господаря определено не изглеждаше като човек и бях сигурен, че точно това бе ефектът, към който той се стремеше.

Беше емоционално натоварващо и изтощително дори да стоиш в една и съща стая с него. С Джамила бяхме обсъдили накратко впечатленията си — и двамата бяхме изпитали едно и също нещо в присъствието на Уестън. Уестън не притежаваше никое от обикновените качества, които асоциираме с хората: съвест, общителност, емоционалност, съчувствие, съпричастие. Цялостната му персона бе тази на Господаря. Той бе убиец, вампир, истински кръвопиец.

— Няма да се опитвам да ви изплаша с обичайните заплахи, които се отправят в залите за разпит — казах му съвсем спокойно.

Уестън сякаш не ме слушаше. Отегчен ли беше? Безразличен? Невероятно умен? В действителност Господаря бе необикновена личност: високомерен, изключителен, ослепителен, физически поразяващ. Имаше най-пронизващите очи, които бях виждал. Беше ми изнесъл истинско представление в Санта Барбара — безобидният учен, готов да препоръча литература за вампирите.

Той наклони глава и напрегнато се втренчи в очите ми. Уестън търсеше нещо, не можех да определя какво. Издържах на погледа му и това сякаш го подразни.

— Върви на майната си! — сръза ме той.

— Какво има? — попитах накрая. — Какво се върти в главата ти, Питър? Това, че не съм достоен да те разпитвам ли?

Той се усмихна — в усмивката му се прокрадна дори леко загатната топлина. Той умееше да очарова, знаех това. Бях го открил още в библиотеката в Санта Барбара.

— Ако говоря с теб, ако ти кажа всичко, което чувствам и в което вярвам, ти няма да разбереш — каза той. — Ще се почувстваш още по-объркан и недоумяващ, отколкото си сега.

— Опитай — предизвиках го.

Той отново се усмихна, но не каза нищо.

— Знам, че скърбиш за Уилям и Майкъл. Не го показваш, но си ги обичал — казах аз. — Знам много за теб. Знам, че чувствата ти са дълбоки.

Питър Уестън кимна, почти недоловимо. Жестът му беше царствен. Наистина скърбеше за Уилям и Майкъл. Бях прав за това. Тъгуваше, че те са мъртви.

Той отново заговори:

— Да, детектив Крос, изпитвам по-дълбоки чувства, отколкото можете да си представите. Нямате и най-малка идея. Нямате никаква представа как мислят подобните на мен.

После отново замълча. Господаря нямаше какво повече да каже. Ние, обикновените смъртни, просто не можехме да разберем. Оставих го сам.

Това бе краят.

ЧАСТ ПЕТА
ТЕМЕНУЖКИТЕ СА СИНИ

93.

Чувствах се отчасти облекчен, във всеки случай бях по-добре. Поне случаят с убийствата изглеждаше разрешен. Питър Уестън бе в затвора. Бяхме направили всичко възможно по този случай. Напрежението бе спаднало. Бяхме спрели кръвопролитията.

Джамила бе заминала предната вечер; обещахме си да поддържаме връзка и знаех, че ще го направим. Отправих се към летището същата сутрин, за да хвана полет от Сан Франциско за Вашингтон. Отивах си у дома и това ме караше да се чувствам добре.

Подробностите още излизаха наяве, но се страхувах, че никога няма да научим всичко за този странен, зловещ култ, възникнал в Калифорния. Обикновено така ставаше при разследванията на убийства. Никога не научаваш всичко, което искаш. Това е първата и най-основна истина за живота на детектива, която не показват в телевизионните сериали или киното. Предполагам, че филмите не биха се харесвали толкова, ако бяха по-близки до реалността.

Питър Уестън се бе запознал с Даниъл и Чарлз, когато те имали представления в Лос Анджелис. Уестън вече имал своите последователи в Санта Крус и Санта Барбара, но се преструвал, че се подчинява на илюзионистите, докато не се почувствал достатъчно силен сам да стане Господаря. После изпратил Уилям и Майкъл Алигзандър да свършат мръсната работа. Предполагаше се, че са имали последователи в почти сто града, особено сега, когато Интернет улеснява контактите между хората.

Нещо продължаваше да ме тормози. Не можех да определя точно какво, но то не ми даваше мира през целия път до Сан Франциско. Ядеше ме отвътре. Страх и ужас. Но заради какво?

Имаше четирийсет и пет минутно закъснение на полета, така че слязох от самолета. Всевъзможни лоши мисли се въртяха в главата ми. Чувствах се напрегнат и неспокоен.

Първите вампирски убийства в Сан Франциско продължаваха да занимават мислите ми.

И проклетият Мислител.

Джамила бе тук, в Сан Франциско. Но това бе съвсем друга тема.

Какво ме тормозеше?

После ми хрумна, че може би знам отговора. Може би го знаех през цялото време. Обадох се на Джамила в службата. Казаха ми, че си е взела почивен ден.

Позвъних на домашния ѝ телефон, но и там никой не вдигаше. Може би беше излязла на някой от осем километровите кросове, с които се хвалеше. Или бе на среща с Тим Брадли от „Икзаминър“, а това не ми влизаше в работата.

А може и да не беше.

— Къде беше отишла?

Дали не ѝ се беше случило нещо, или просто проявявах излишна параноя? Определено напоследък работех твърде много. Нямах нужда от това. Наистина нямах нужда.

Не можех да рискувам. Бързо отидох до гишетото на „Америкън Еърлайнс“ и заверих билета си за по-късен полет. Обадох се на Нана и ѝ казах, че се налага да остана в Сан Франциско още няколко часа. Обещах да се прибера по-късно вечерта.

— Може би един човек е в опасност — обясних аз.

— Да, и този човек си ти — каза Нана. — Довиждане, Алекс. — Пак ми затвори. Беше права да иска да съм си вкъщи, но и аз бях прав, че не исках още някой да пострада.

Наех кола, макар че започвах да се чувствам напълно излязъл извън контрол. Сетих се за думите на Чарлз Менсън: „Абсолютната параноя е абсолютно внимание“. Винаги съм смятал, че Менсън не е прав за нищо, което твърди, но може и да не беше така. Може би беше абсолютно прав за параноята.

Имах силното предчувствие, че Джамила Хюз е в опасност точно в момента. Не можех да се отърся от него. Не можех да го пренебрегна, даже и да исках. Това бе едно от моите прочути предчувствия и трябваше да се съобразя с него.

Замислих се за бившата си партньорка Патси Хамптън *и нейното убийство*.

Спомних си Бетси Кавалиър *и нейното убийство*.

И детектив Морийн Кук в Ню Орлиънс.

Много отдавна в работата си като детектив от полицията бях престанал да вярвам в съвпаденията. Въпреки това нямаше логична причина да смятам, че в Калифорния се спотайва психопат убиец, който е набелязал инспектор Джамила Хюз за своя следваща жертва.

Просто имах предчувствие.

Абсолютно внимание.

Мислителя бе на свобода, нали така? Той бе свързан с предчувствието, което имах. Очаквах обаждането му. Бях готов да го спра веднъж и завинаги. Бях напълно готов.

94.

Карах от летището към апартамента на Джамила с десетина километра над разрешената скорост. По пътя опитах да ѝ се обадя от мобилния си телефон. У тях все още никой не вдигаше. Вече бях плувнал в студена пот. Никога преди не се бях впускарал в подобно преследване на свое предчувствие.

Можех да се обадя на ФБР — но предпочетох да не го правя. Имаше няколко причини за това. Други предчувствия, които не исках да споделям поне още известно време.

Реших да паркирам на една пресечка от Тексас стрийт, където живееше Джамила. Но първо се изкачих с колата по стръмния Потреро Хил. Завих по улицата на десетина пресечки южно от апартамента ѝ и обиколих съседните улици. Имаше всевъзможни стилове редови къщи: чаровни дървени къщи от началото на века, три-четири етажни къщи с множество алуминиеви детайли. Виждах залива, пристанището и Оукланд в далечината. Подминах пазара Ню Потреро, един ресторант, няколко универсални магазина — квартала на Джамила. Но къде беше Джамила?

Движението вече бе сравнително натоварено. Надявах се взетият под наем седан да не се набива на очи. Надявах се и да зърна Джамила, натоварена с покупки или тичаща по анцуг към къщи след джогинг в близкия парк.

Но не я видях. По дяволите, къде се беше дянала? Не че нямаше право на един почивен ден. Не можех да си представя, че нещо може да ѝ се случи, но бях смятал същото и за Патси Хамптън и после за Бетси Кавалиър.

Двама мъртви партньори за две години.

Не вярвах в съвпадения.

Патси Хамптън бе убита от един британски дипломат на име Шейфър. Бях почти сигурен в това. Убийството на Бетси оставаше неразкрито и точно това ме тревожеше. Продължавах да си мисля за Мислителя. По някакъв начин бях станал част от неговата история, от неговия измислен свят. Как? Защо? Той ми се беше обадил по телефона

късно една вечер през лятото: „Бетси Кавалиър е мъртва... Аз съм този, когото наричаш Мислителя. Това име ми подхожда. Наистина съм толкова добър“.

Убиецът на Бетси бе използвал нож, беше го забивал навсякъде, дори между краката ѝ. Той мразеше жените. Това беше ясно. Досега бях попадал само на един друг убиец, който мразеше жените до такава степен: Казанова в Северна Каролина. Но бях сигурен, че Казанова е мъртъв, не би могъл да убие Бетси Кавалиър. Все пак... Усецах някаква странна връзка с Казанова и случилото се в Северна Каролина. Каква бе връзката?

Открих свободно място и паркирах на около две пресечки от апартамента на Джамила Хюз. Сградата, където се намираше жилището ѝ, бе доста стара, ремонтирана жълта викторианска постройка с познатите трикрили еркери, които се срещат толкова често в Сан Франциско. Много приятно, много уютно. На дърветата имаше малки табелки: „Приатели на градската гора“.

Отново я потърсих по телефона. Пак нищо.

Сърцето ми биеше бързо. Студената пот продължаваше да ме облива. Трябваше да направя нещо. Отидох до входната врата на къщата, натиснах звънеца, но никой не ми отговори. *По дяволите! Къде беше отишла?*

Табелки „Безопасен квартал“ бяха забити в яркозелените тревни площи по цялата улица. Надявах се това да е безопасна улица. Молех се на бога да е толкова безопасна, колкото изглеждаше.

Върнах се и зачаках в колата. Въртях се неспокойно. Ставах все по-изнервен и неспокоен. Замислих се кой може да бъде Мислителя, после отново се върнах на убийството на Бетси. Замислих се за Казанова, за Джентълмена, за Кейт Мактиърнън, която бе отвлечена в Северна Каролина. Защо се сецах за всичко това сега? Каква беше връзката? Не можех да прогоня зловещите и опустошителни сцени на убийствата от главата си.

Не и Джамила. Нека това че се случва отново. Нека тя да не пострада.

Докато седях и се тревожех, телефонът ми иззвъня. Веднага вдигнах.

Беше той. Играеше жестоките си игри. Изглеждаше толкова близо.

— Къде си, доктор Крос? Мислех, че се прибираш вкъщи при децата си. Може би е крайно време да го направиш. Работата ти тук приключи. Няма какво повече да свършиш. Абсолютно нищо. Не бихме искали нещо да се случи с Нана и децата, нали? Това би било най-ужасното, не мислиш ли? *Най-най-ужасното.*

95.

Веднага се обадох на Нана във Вашингтон. Или я нямаше, или още ми беше сърдита и не вдигаше телефона. *По дяволите! Вдигни телефона, Нана!*

Трескаво набрах повторно номера вкъщи, но пак никой не вдигна. *Вдигнете, вдигнете! По дяволите, вдигнете телефона!*

Потта се стичаше по врата и челото ми. Това бе най-черният кошмар, най-ужасният ми страх. Какво можех да направя оттук?

Обадох се на Сампсън и му казах веднага да отиде вкъщи и да ми се обади оттам незабавно. Той не зададе никакви въпроси.

— Веднага ще изпратя патрулна кола. И аз ще стигна там за няколко минути. Няма да се бавя. Ще ти се обадя, Алекс.

Седях в колата и нервно зачаках Сампсън да се обади. Главата ми бучеше от всевъзможни ужасни мисли и образи.

Не можех да направя нищо — нито за Джамила, ако беше в беда, нито за собственото си семейство във Вашингтон.

Замислих се за Мислителя и начина му на действие в миналото. Винаги имаше драматични заплахи и изявления и после, когато най-малко го очаквах, той пристъпваше към действие и нанасяше смъртоносния си удар.

Когато най-малко го очаквах.

Действия, не думи.

Ужасни убийства.

Той знаеше, че не съм се върнал във Вашингтон, но дали знаеше със сигурност, че съм в Сан Франциско?

Не можех да се концентрирам достатъчно. Възможно ли бе да е точно тук, на улицата на Джамила? Дали не ме гледаше в момента? Беше ми показал, че е достатъчно умен да ме проследи, без да го забележа. Искаше да демонстрира уменията си ли?

Мобилният ми телефон отново иззвъня. Сърцето ми подскочи в гърдите. Тромаво натиснах бутона за отговор.

— Крос — казах.

— Всичко е наред, Алекс. У вас съм с Нана и децата. Всички са живи и здрави. С тях съм.

Затворих очи и въздъгнах с облекчение.

— Дай ми да говоря с Нана — казах на Сампсън. — Не й позволявай да откаже. Трябва да обсъдя с Нана какво ще предприемем.

Сампсън обеща да остане с Нана и децата, докато се прибера у дома. Той бе човекът, на когото имах най-голямо доверие, с никой друг на света те не биха били в по-голяма безопасност. Но въпреки това не можех да бъда сигурен и това ми тежеше ужасно. Не исках да тръгвам от Калифорния, без да съм открил Джамила и да съм се убедил, че е добре.

Накрая се обадох на Тим Брадли от „Икзаминър“. Той не знаеше къде е Джамила, дори не знаеше, че си е взела почивен ден. Може би е искала да се махне за малко от града — да избяга от съществуването си на детектив от полицията.

Започвах да си мисля, че може би съм сгрешил със спирането си в Сан Франциско. Колкото повече стоях на улицата пред дома ѝ, толкова повече се убеждавах в това. Може би напрежението от работата най-после ми се отразяваше. Инстинктите изневеряват първи.

Всеки път, когато решавах да си тръгна, си спомнях нощта, когато пристигнах в дома на Бетси Кавалиър и видях мъртвото ѝ тяло.

Освен това точно благодарение на инстинктите си бях стигнал дотук в кариерата си.

Чувства, предчувствия, преживявания от миналото.

Може би просто проявявах упорство.

Останах там, на поста си. Слизях от колата два-три пъти, разхождах се нагоре-надолу по улицата. Връщах се в колата. Продължих да чакам. Чувствах, че действам абсурдно, но не можех да се откажа. Отново позвъних на Сампсън. Вкъщи всичко бе наред. Още един познат детектив, Джером Търман, бе пристигнал като подкрепление на Сампсън. Двойна стража срещу Мислителя. Достатъчно ли бе това, за да защити близките ми?

После видях Джамила да се задава по улицата със сааба си. Буквално започнах да ръкопляскам от радост. Ударих таблото с длан. *Да. Слава богу, тя беше добре. Ето я!*

Тя паркира на около половин пресечка от дома си, слезе от колата и грабна един спортен сак от седалката. Исках да изтичам и да я

прегърна, но останах в колата си. Косата ѝ бе вързана на опашка. Беше облечена с тъмносиня тениска и широко сиво долнище на анцуг. Тя беше добре, не бе ранена. Джамила не бе убита от Мислителя.

Взрях се в предното стъкло, исках да видя дали някой не я наблюдава или следи. Част от мен искаше да си тръгне, да замине за Вашингтон. Но продължавах да си спомням какво се бе случило с Бетси Кавалиър, след като приключихме разследването, по което работехме заедно.

Защо тогава? Защо партньорката ми? Почти не исках да разбера.

Дадох на Джамила време да влезе, после ѝ се обадох от мобилния си телефон.

— Това е телефонният секретар на Джамила Хюз. Моля, оставете съобщение след сигнала.

По дяволите! Мразех тези машини. Все още не бях купил секретар у дома.

— Джамила, обажда се Алекс Крос. Обади ми се. Важно е. Моля те...

— Здравей, Алекс. Къде си? Как си? — Усетих, че се усмихва, и това ми изглеждаше ненормално заради емоционалното състояние, в което бях.

— Моля те, внимавай. — Довърших изречението си аз. Обясних ѝ защо съм разтревожен. Накрая се наложи да призная най-лошото — че съм на улицата пред апартамента ѝ.

— Ами тогава ела вътре, за бога — каза тя. Нямаше упреци, нито дори изненада в гласа ѝ. — Мисля, че преувеличаваш. Може би. Но нека да го обсъдим. Да обсъдим всичко.

— Не, нека да изчакам тук отвън още известно време. Надявам се да не ме мислиш за превъртял. Този, който уби Бетси, постоянно ми се обажда по телефона след смъртта ѝ. Мислителя може да е тук, в Сан Франциско. Той я уби точно след като приключихме разследването си. Детектив Кук беше убита след убийството на илюзионистите в Ню Орлиънс.

Това я накара да се замисли.

— Може би наистина смятам, че си малко луд, Алекс. Но разбирам защо. Виждам накъде биеш. Освен това съм трогната, че си

дошъл тук, за да ме предпазиш. А и това, което се е случило с предишната ти партньорка, наистина ме плаши.

Чувствах се по-добре, като знаех къде е Джамила и че в момента говоря с нея. След като приключихме разговора, седях в колата си и наблюдавах улицата. Бях се научил да следвам инстинктите си през годините, дори и когато собственият ми разум ги отхвърляше, дори и когато всички останали ги отхвърляха. Не знам колко пъти бях мислил за убийството на Бетси Кавалиър и се бях питал кой е убиецът, но сега отново се задълбочих в това.

Останах още няколко часа. С Джамила говорихме по телефона още два пъти. Тя настояваше да се кача в апартамента ѝ. Аз отказвах.

— Нека го направя по моя си начин. Джам.

Ставаше късно и започвах да се съмнявам в правотата си. Видях, че лампите в апартамента ѝ изгаснаха. Браво на нея. Поне тя се държеше нормално.

Продължих да чакам. Нещо не спираше да ме яде отвътре — силно, настойчиво, интензивно. Нещо, с което не исках да се сблъскам. Следите си бяха там, но аз не бях пожелал да ги видя такива, каквито всъщност бяха. Бях предпочел да следвам „известните си инстинкти“. И ето докъде бях стигнал. Бях се провалил, и то от доста време насам.

И *тогава го видях* и всичко си дойде на мястото. Изведнъж пъзелът се изясни, всички парчета се наместиха. Не само убийството на Бетси, но и убийството на Казанова, отвличането на Кейт Мактиърнън — фактът, че той винаги успяваше да се движи една крачка пред мен.

Убиецът бе тук, на улицата на Джамила.

Мислителя беше тук, в Сан Франциско.

Бях сигурен и от това главата ми се замая от страх. Но също така се изпълних с невероятно разочарование, тъга, объркване. Имах чувството, че ще повърна.

Беше Кайл Крейг. Той наблюдаваше апартамента на Джамила. Следеше я като психопат, каквото всъщност беше. Проклетият Мислител бе дошъл тук, за да я убие.

А сега как да го спра?

— Джамила, будна ли си? — казах тихо и напрегнато. Усетих как ме побиват тръпки. Не можеше да стане по-лошо от това. Не откъсвах очи от Кайл. Той определено наблюдаваше сградата на Джамила. *Дяволите да го вземат!*

— Сега вече съм будна. Не, бях будна. Къде си, Алекс? Не ми казвай, че още си отвън. Моля те, не ми казвай това. Алекс, какво, по дяволите, става?

— Слушай ме внимателно. Мислителя е отвън пред вас. Виждам го. Мисля, че скоро ще се опита да влезе. Искам да се кача при теб и не искам той да ме види. Има ли заден вход?

После ѝ казах кой е убиецът.

Тя избухна в гняв, предимно насочен към Кайл.

— Знаех, че нещо не е наред с този човек, но не очаквах да е толкова зле. Трябва да спрем този кучи син. Не ми пука за колко умен се мисли.

Тя ми каза къде да открия сервизния вход и после пожарната стълба, по която можех да стигна до нейния етаж. Бързо заобиколих сградата в сенките. Не мисля, че Кайл ме видя. Надявах се да не ме е забелязал. Но в крайна сметка той беше Мислителя.

Той беше умен, по-умен от всеки друг, срещу когото се бях изправял.

Имаше опит в наблюдението под прикритие, вероятно много повече от мен самия.

Той не допускаше грешки, поне досега не бе допуснал никакви.

Лесно открих задния вход на сградата и бързо се изкачих по стълбите. Опитвах се да се движа безшумно. Нямах как да знам къде се намира Кайл в момента.

Когато стигнах до апартамента на Джамила, вратата беше отворена. Стомахът ми се сви и усетих, че ми се гади.

— Джамила?

Тя веднага надникна през вратата.

— Влизай. Добре съм, Алекс. Сега ние ще го пипнем, а не обратното.

Бързо влязох в апартамента, нарочно не светнахме никъде. Успях да различа дневната и кухнята, вратата към малката тераса. Еркереи прозорец с широк перваз за сядане. Нейният дом. Мястото, където той искаше да я убие. Надникнах навън — не видях Кайл на улицата. Той бе на ход.

Джамила не изглеждаше изплашена, само объркана и ядосана. Беше извадила служебния си револвер. Беше готова, каквото и да се случеше.

Не мисля, че бях осмислил напълно това, което се бе случило отвън. Всичко ми се струваше нереално, зрението ми бе замъглено. Усещах нервите си опънати до крайност. Кайл Крейг беше мой приятел. Бяхме работили по един куп случаи заедно.

— Защо той е навън, Алекс? — попита Джамила накрая. — Защо е дошъл за мен? Не мога да разбера това копеле. Какво съм му направила?

Взрях се в очите ѝ, поколебах се секунда-две, после ѝ отговорих:

— Той не е дошъл заради теб, поне не мисля, че е това. Заради мен е — това е между Кайл и мен. Станал съм част от неговите фантазии, от историята, която си развива всеки ден. Доказва колко по-добър е от мен. Трябва да докаже, че наистина е Мислителя.

Мислителя вече бе направил следващия си ход, въпреки че знаеше, че това е само малка крачка в голямата схема на нещата. Беше се оттеглил. Намираще се на шест пресечки от апартамента на Джамила Хюз и стоеше на хълма до едно игрище. Оттук можеше да наблюдава сградата ѝ, еркерния прозорец, малката тераса отстрани.

Това му харесваше — неоспоримото налагане на волята му, на егото му над света. Никой не се бе доближавал до това да го залови или дори да заподозре кой всъщност е той.

Сега Крос беше вътре и това правеше всичко или много трудно, или може би по-лесно. Скоро трябваше да вземе още едно решение. Дали да рискува всичко на този етап? Да промени всичко? От години живееше сложен двойствен живот. Правеше всичко, което пожелаеше, когато и където пожелаеше. Наслаждаваше се на свободата си, а колко други изобщо бяха опитвали този забранен плод? Той бе и полицаят, и престъпникът. Може би идваше време за промяна. Може би животът му бе станал прекалено безопасен, прекалено предсказуем. Кайл обожаваше лова — в това отношение беше като Казакова и Джентълмена, двама много талантиливи убийци, които познаваше добре, единият действаше в Северна Каролина, другият — в Южна Калифорния. Беше открил, че е съгласен с Казанова, че мъжете са ловци по природа. Така че той ловуваше — мъже и жени — и се наслаждаваше да убива хора и от двата пола, но той отиваше една важна стъпка по-надалеч.

Той убиваше и техните убийци. Елиминираше съперниците си. Побеждаваше ги в собствената им игра.

Познаваше Казанова години преди вманиаченият отвратителен убиец да бъде заловен от него и доктор Крос. Беше си играл игрички на убийства с Казанова и Джентълмена. *Целуни момичетата и ги накарай да плачат.* Кайл дори се беше влюбил в една от жертвите — младата Кейт Мактиърнън. Все още си падаше по скъпата сладка Кейт. Беше толкова много неща за толкова много хора, беше играл толкова много роли и едва започваше.

Той бе *Мислителя* — но той също така бе помогнал да заловят мъжа, когото мислеха за *Мислителя*. Имаше ли по-добър пъзел от това?

Той бе неуловимият убиец в Балтимор, Синсинати, Роанок, Вирджиния, Филадельфия, докато тези градове и незначителните роли, които играеше в тях, не му омръзнаха. Той беше съпруг на Луиз, баща на Бродли и Вирджиния. Той се издигаше главоломно във ФБР, имаше само един сериозен проблем: вярваше, че най-после са по следите му. Беше сигурен — макар че, господи, какви глупаци бяха всички. Толкова много вълнуващи роли, толкова много пози, че понякога Кайл Крейг се чудеше кой всъщност е.

Сега играта с Алекс Крос трябваше да завърши. Изпитваше необходимост да дразни и измъчва Крос, да докаже, че е по-умен от него. И тогава самият той отиде твърде далеч. Случи се, когато уби Бетси Кавалиър, един от собствените му агенти. Всъщност убийството не можеше да се избегне. Кавалиър беше започнала да го подозира, докато преследваше *Мислителя* заедно с Крос. Трябваше да си отиде, да умре.

Същото се отнасяше и за Крос. Крос бе предан на приятелите си, доверчив и това бе най-голямата му слабост, най-същественният му дефект. Но Крос щеше да го залови, въпреки че още не го бе направил. Разбира се, инстинктът на Крос го бе довел тук, на пост пред дома на инспектор Хюз. Крос се нуждаеше да бъде добър човек, етичен полицаи, защитник. Каква загуба на интелект. Колко жалко, че Крос не можеше да бъде още по-добър противник.

Крос го беше видял на улицата — така че какво следваше? Каквото и да следваше, то със сигурност бе отприщило адреналина в тялото му. Усещането бе превъзходно. Кайл знаеше, че разполага с малко време да обмисли действията си. Как да постъпи? Те бяха в апартамента на Хюз. Предимството бе на негова страна.

Той нямаше да го загуби, предимството си.

Направи следващия си ход.

99.

— Знаеш ли, Алекс, никога не съм го харесвала — каза Джамила, докато чакахме в сумрака на апартамента ѝ. — Струваше ми се толкова студен, почти като робот. Казвам ти, той мрази жените. Веднага го усетих.

— Е, за съжаление аз пък наистина харесвах Кайл. Той е невероятно умен. Дори инсценираше, че Мислителя ми се обаждат в моменти, когато бяхме двамата с него. Сега трябва да обмисля внимателно кой е той в действителност. При него не става въпрос за психоза, поне не мисля, че е така. Той е организиран. Очевидно умее да изработва сложни и прецизни планове. Като никога ми се иска да ми се обади.

— Внимавай какво си пожелаваш — каза Джамила.

Двамата с нея седяхме на пода до една етажерка в дневната. Имаше и пейка за коремни преси, нищо претенциозно, стар модел. По пода бяха разпръснати гирички от по два и половина и пет килограма. Имаше и списания и страници от „Кроникъл“.

Надявах се Кайл да не може да вижда какво става вътре в апартамента, да не си носи бинокъл. Или окуляр за нощно виждане, прикачен на някоя пушка. Знаех, че може да стреля добре, след като бях видял как се справи с Майкъл Алигзандър. Биваше го за много неща.

Все пак за всеки случай двамата с Джамила не се доближавахме до прозорците.

— Завива ми се свят само като си представя какво е направил досега. Чудя се дали някога ще узнаем всичко — каза тя.

— Ако го заловим, той ще иска да говори. Ще иска да се похвали с това, което е извършил. Ако ни нападне тази вечер, може би ще научим всичко още по-бързо.

— Мислиш ли, че знае, че си тук?

Въздъгнах, свих рамене.

— Вероятно знае, че съм тук. Може би това е вечерта, в която ще се разкрие. Знам едно: няма да направи това, което очакваме.

Мислителя никога не го прави. Това е единственият твърд модел, който следва.

Обсъдихме дали да не се обадим по телефона за подкрепление, но Джамила реши, че така ще подплашим Кайл и той ще изчезне. Той искаше нас двамата, нали така? Това и щеше да получи. *Още ли искаш да ме дразниш, копеле? Хайде! Направи го, Кайл!*

Така че двамата си седяхме в мрака и се чувствахме едва ли не уютно. Накрая Джамила се пресегна и докосна ръката ми. И двамата се преместихме и се облегнахме един на друг. Чакахме.

— Поне е удобно — прошепна Джамила. — Не е като да висим някъде навън.

— У дома е най-добре, нали?

Беше малко преди четири, когато чухме шум отвън. Джамила се обърна и ме погледна. Вдигнахме пистолетите си.

За пръв път се сблъсках с мисълта, че може да застрелям Кайл, човек, когото доскоро считах за приятел. Това чувство не ми харесваше. Не бях сигурен как ще реагирам и това ме плашеше.

Чухме леки стъпки по терасата. В известен смисъл се почувствах облекчен. Това бе откритото противопоставяне, което Кайл искаше. Той идваше. Предполагах, че историята, която представяше от толкова време, измисленият му живот в крайна сметка бяха надделели над истинския. Може би в момента бе в състояние на психоза. Това щеше да ни даде преимущество.

— Съвсем внимателно — прошепнах и докоснах ръката на Джамила. — Опитай да възприемеш ситуацията от неговата гледна точка. Кайл мисли, че може да се справи с нас, където си пожелае.

Зае се с ключалката бързо и умело. С минимално усилие. Осъзнах, че бе наблюдавал апартамента на Джамила продължително. Познаваше сградата достатъчно добре, за да мине по задното стълбище и после да се изкатери по металната пожарна стълба до терасата.

Ключалката на вратата към терасата щракна тихо. После не се случи нищо.

— Всичко е наред, ще се справим — прошепна Джамила. — Този път ще победим.

Чакахме в мрака близо до вратата. Накрая вратата се отвори, съвсем бавно. Кайл влезе вътре. Тръгна към нас, приведен ниско.

Очевидно не виждаше къде се намираме, но ние го виждахме.

Ударих го с цялата си тежест, с пълна сила, с цялата мощ, която имах. Блъснах го силно в стената на дневната. Целият апартамент се разтресе. Книги и чаши изпопадаха на пода от близките полици. Изненадах се как тялото му не проби стената.

Забих лакът в брадата му с всички сила. Стана ми по-добре. Кайл беше силен и жилав, но аз бях надъхан да го победя. Забих му едно късо дясно кроше, което размести челюстта му. После го ударих в слънчевия сплит. Изкарах му въздуха.

Щях да продължа да го удрям, но Джамила светна лампите в стаята. Главата ми пламна. Тялото ми затрепери.

Това не беше Кайл Крейг.

100.

— Наведи се, наведи се! Скрый се от прозорците! — извиках на Джамила.

Страхувах се, че може да я простреля с пушка с оптичен мерник. Може би Кайл беше някъде навън, вече знаех, че може да стреля. Джамила се наведе и залегна с лице към мен и към мъжа, когото бях нападнал. Той изглеждаше не по-малко объркан от мен. *Кой, по дяволите, беше той? Какво се бе случило току-що? Кой беше този мъж и къде беше Кайл?*

Джамила държеше револвера си насочен към гърдите му. Ръката ѝ бе удивително стабилна. Носът му кървеше лошо от ударите, които му бях нанесъл. Той бе добре сложен, вероятно малко над трийсет годишен, с къса коса, чернокож с доста светла кожа.

В главата ми цареше пълен хаос.

— Кой, по дяволите, си ти? *Кой си ти?* — извиках на замаяния кървящ мъж на пода.

— ФБР — промълви той. — Аз съм федерален агент. Свалете оръжието си. Веднага.

Джамила също му крещеше:

— Аз съм от полицията на Сан Франциско, изобщо няма да си свалям оръжието, господинчо. Какво правиш в апартамента ми? — извика тя. Почти виждах какви мисли се въртят в главата ѝ, определено не бяха приятни. — Отговаряй!

Той поклати глава.

— Не съм длъжен да отговарям на въпросите ви. Портфейлът ми е в задния ляв джоб. Имам значка и карта. Аз съм от ФБР, по дяволите!

— Не мърдай! — извиках му аз. — Може отвън да има някой въоръжен. Кайл Крейг ли те изпрати тук? — попитах аз.

Изражението на лицето на агента отговори на въпроса ми, но той отказа да потвърди или отхвърли предположението ми.

— Казах ви, не съм длъжен да отговарям на никакви въпроси.

— Длъжен си и още как! — натърти Джамила.

Направих единственото, което можех при дадените обстоятелства — обадих се на ФБР.

Четирима агенти от офиса на Бюрото в Сан Франциско пристигнаха в апартамента малко след пет сутринта. Продължавахме да стоим настрани от прозорците, въпреки че се съмнявах Кайл да е още наблизо. Съмнявах се да е изобщо в Сан Франциско. Мислителя винаги бе на крачка пред мен. Трябваше да се сетя, в известен смисъл се бях сетил, че той няма да направи това, което очаквахме.

През следващите няколко часа отчаяните агенти от ФБР се опитваха да се свържат с Кайл Крейг. Не можаха и това ги потресе. Започнаха по малко да вярват на историята ми, че може би Кайл е човекът, извършил поредица от убийства в течение на последните няколко години. Кайл бе изпратил агента в апартамента на Джамила и му бе наредил да влезе с взлом. Беше обяснил на агента, че някой е убил инспектор Джамила Хюз и че Алекс Крос е вътре.

После положението започна да се напича.

Аз бях този, който допринесе за това.

101.

В седем и половина сутринта получих телефонно обаждане от директора на ФБР Роналд Бърнс във Вашингтон. Бърнс говореше предпазливо и премерено, което ми подсказа, че има сериозни проблеми с Кайл. Все още бях объркан и разстроен, но прецених, че това са естествени и трезви емоции. Кайл Крейг беше лудият, не аз.

— Кажете ми всичко, което знаете, господин директор — казах аз. — Знам много за Кайл, но вие знаете неща, които не са ми известни. Кажете ми ги. Важно е да науча всичко.

Бърнс не ми отговори веднага. Последва дълга пауза. Познавах го достатъчно добре и знаех, че той е приятел на Кайл. Поне се беше смятал за такъв. Всички бяхме грешали толкова дълго. Бяхме измамани, предадени от човек, на когото се бяхме доверявали.

Накрая Бърнс заговори:

— Това вероятно датира от времето на случая „Целуни момичетата“. Може би и отпреди това. Знаеш, че Кайл е учил в университета „Дюк“. Познавал е Уил Рудолф — Джентълмена от студентските си години в „Дюк“. По време на разследването на онзи случай е възможно Кайл да е бил отговорен за смъртта на една репортерка от „Ел Ей Таймс“ — Бет Либерман. Тя е била на път да разкрие Уил Рудолф.

Затворих очи и поклатих глава. Бях помогнал при разрешаването на този случай. Знаех, че Кайл е учил в „Дюк“, но не и че се е познавал с Джентълмена, убиеца, който тероризираше Ел Ей. За кратко подозирах Кайл, но алибито му бе свършено. Разбира се.

— Защо не са ми казали това? — попитах Бърнс. Опитвах се да разбера позицията на ФБР. Засега не можех.

— Започнахме да подозираме Кайл чак след убийството на Бетси Кавалиър. Но нямахме доказателства, дори и тогава. Не бяхме сигурни дали е възможно той да е убиецът, или е най-добрият агент в Бюрото.

— За бога, Рон, можехме поне да поговорим. Трябваше да поговорим. Е, сега той избяга. Трябваше да ми кажете. Надявам се сега поне да ми казвате всичко.

— Алекс, знаеш това, което знаем и ние. Може би дори повече. Надявам се ти да ни казваш всичко.

След като приключих разговора с Бърнс, се обадох на Сампсън във Вашингтон. Съобщих му последните новини и те напълно го втрещиха. Той беше преместил Нана и децата и те временно бяха напуснали къщата ни на Пета улица. Само Сампсън и аз знаехме къде се намират.

— Всичко наред ли е там? — попитах. — Всички ли са добре?

— Шегуваш ли се, Алекс? Нана е толкова ядосана, колкото не съм я виждал през живота си. Ако Кайл Крейг реши да я нападне, бих заложил пари, че ще надделее тя. Децата са много сладки. Не знаят какво става, но се досещат, че не е нещо хубаво.

Отново го помолих да бъде нащрек.

— Не ги оставяй и за минута, Джон. Връщам се във Вашингтон със следващия полет. Не знам как би могъл Кайл да ви открие там, но не го подценявай. Той е на свобода. Много е опасен. Поради някаква причина иска да ме унищожи, може би също и семейството ми. Ако разбере защо, може би ще успее да го спра.

— А ако не разбереш? — попита Сампсън.

Не отговорих на този въпрос.

102.

Отново трябваше да се сбогувам с Джамила Хюз и откривах, че всеки път раздялата с нея ставаше все по-трудна за мен. Бяхме преживели толкова много заедно за толкова кратко време. Накарах я да ми обещае, че ще бъде изключително внимателна, дори параноична през следващите няколко дни. Тя ми обеща. Най-после се качих на самолета за Вашингтон.

Мистериозните обаждания по телефона най-после бяха спрели, но това също бе плашещо и тревожно. Не знаех къде се намира Кайл и какво прави.

Още ли ме наблюдаваше? Дали ме бе проследил по някакъв начин до Вашингтон? Не трябваше да допускам подобни мисли в главата си, но не можех да ги прогоня.

Дали не ме наблюдаваше с бинокъл, докато вървах по тротоара към къщата на леля Тиа в Чапъл Гейт, Мериленд, на около двайсет и пет километра от Балтимор? Как би могъл да научи, че съм тук? Ами нали това му беше работата! Дали би могъл да се промъкне покрай Сампсън и мен? Не мислех, че е възможно. Но как можех да бъда напълно сигурен?

Децата се радваха на кратката си неочаквана ваканция. Леля Тиа откръй време ги глезеше, също както глезеше и мен като дете.

— Нищо ново под слънцето — обича да казва тя, докато ви сервира прясно изпечен пай следобед или ви дава неочакван подарък. Нана проявяваше по-голямо разбиране, отколкото очаквах. Мисля, че й беше приятно да е с „малката си сестра“. Тиа бе по-млада от Нана — „само на седемдесет и осем“, но беше енергична, с много модерна външност и беше забележителна готвачка. Онази вечер двете с Нана приготвиха фантастична вечеря. Ядох така, сякаш се храня за последен път в живота си.

После с децата си играхме и говорихме до възмутително късно — единайсет часа, много след обичайното им време за лягане. Те не са идеални деца, но хубавите моменти с тях далеч надвишават лошите. Склонен съм да обръщам повече внимание на хубавите и защо не? Аз

съм баща и обичам Деймън, Джени и малкия Алекс повече от живота си. Може би това също означава нещо.

Върнах се във Вашингтон на следващата сутрин. Екип агенти от ФБР бяха изпратени да охраняват семейството ми. Това бе типът внимание, което се надявах никога да не ни потрябва. Честно казано, то ужасно ме плашеше.

Същия следобед присъствах на едно съвещание във ФБР и научих, че повече от четиристотин агенти са ангажирани с издирването и залавянето на Кайл Крейг. Засега пресата не бе надушила нищо по въпроса и директорът Бърнс се надяваше това положение да не се промени. Аз също. Нещо повече, надявах се да заловим Кайл бързо и по възможност, преди той да убие още някого.

Но кого щеше да убие той? Кого щеше да избере за следващата си жертва?

103.

— Кристин, обажда се Алекс — казах аз. Стомахът ми бе на топка от нерви. — Съжалявам, че те безпокоя. Важно е, иначе нямаше да ти звъня. — Това беше самата истина. Бог ми е свидетел, никак не исках да ѝ се обаждам.

— Добре ли е малкият Алекс? — попита тя. — Да не би нещо с Нана?

— Не, не. Всички са добре. — Това бе полуистина.

Последва кратко неловко мълчание. Преди време двамата с Кристин бяхме сгодени и планирахме да се оженим. Тя развали годежа ни, защото не можеше да понесе начина ми на живот на детектив от отдел „Убийства“. Твърде много лоши преживявания, също като това в момента.

— Алекс, това е някоя лоша новина, нали? Джефри Шейфър ли? Върнал се е в страната ли? — попита тя. Звучеше изплашено и я разбирах добре. Джефри Шейфър я беше отвлякъл.

— Не, не е свързано с Шейфър.

Разказах ѝ за Кайл Крейг. Тя го познаваше, харесваше го и усетих, че новината я потресе. Вече бе достатъчно наранена от чудовищата, с които се сблъсках покрай работата си. Не можеше напълно да ми прости за това и не я винях. Понякога не можех и сам да си простя. Разговорът с Кристин ми напомни колко много я бях обичал. Може би още я обичах.

— Има ли някое сигурно място, където можеш да отидеш за известно време? Важно е да отидеш там — казах ѝ. — Много съжалявам, че те карам да правиш това. Но Кайл е изключително опасен, Кристин.

— О, Алекс. Дойдох чак тук, за да бъда в безопасност. Чувствах се в безопасност, а сега ти се връщаш в живота ми.

Каза, че ще отседне у някого, на когото може да се довери, неин приятел. Помолих я да не казва по телефона къде и при кого отива. Когато затваряше, я чух, че плаче. Чувствах се толкова виновен заради

нея, толкова ужасно заради това, което се бе случило. Обаждането бе съживило всичко, което не бе наред в отношенията ни.

После позвъних на Джамила. Извинението ми бе, че исках да ѝ напомня да бъде много предпазлива — дори и сега. Но мисля, че просто исках да поговоря с нея. Тя бе толкова вътре в тази история. За съжаление беше излязла, когато я потърсих. Оставих ѝ съобщение, че се тревожа за нея и я моля да внимава много.

Продължих да се обаждам на хора, които ми бяха близки. Говорих с всички, за които се сетих, че са имали някакъв контакт с Кайл.

Предупредих приятелите си детективи — Рахим Пауъл и Джером Търман, от вашингтонската полиция. Съмнявах се Кайл да опита да ги нападне, но не можех да бъда сигурен.

Обадих се на един журналист от „Вашингтон Поуст“, Закъри Скот Тейлър. Зак беше един от най-добрите ми приятели във Вашингтон. Той искаше да ме интервюира, но му казах да не идва. Кайл ревнуваше заради историите, които Зак бе публикувал за мен. Това поне ми го беше казал. Поради някаква причина той не харесваше Зак.

— Положението е много сериозно — казах на Зак. — Не подценявай този човек, той е луд. Ти си в черния му списък и това не е никак безобидно.

Обадих се на агентите от ФБР Скорс и Райли, които бяха работили с мен по отвличането на Маги Роуз Дън и Майкъл Голдбърг. Те знаеха, че Кайл е обявен за издирване, но не се тревожеха за собствената си безопасност. Убедих ги, че грешат.

Позвъних на племенницата си Наоми, която бе отвлечена от Казанова. Наоми практикуваше право в Джаксънвил, Флорида. Живееше с един добър мъж на име Сет Самюъл Тейлър. Дватамата планираха да се оженят по-късно през годината.

— Той обича да съсипва щастието на другите хора — казах на Наоми. — Внимавай много. Знаем, че можеш да се пазиш.

Позвъних и на Кейт Мактиърнън в Северна Каролина. Спомних си вечерята с нея и Кайл неотдавна. Дали в нея имаше някакво по-дълбоко значение от това, което бе видимо на повърхността? Можеше ли човек да бъде сигурен с Кайл? Кейт обеща да се пази и ми напомни, че има черен колан по бойни изкуства. Кайл винаги бе харесвал Кейт и

аз ѝ напомних това. Всъщност колкото повече говорех с Кейт, толкова повече се тревожех за нея.

— Не рискувай по никакъв начин, Кейт. Кайл е най-побърканият човек, когото познавам.

Обадих се на Санди Грийнбърг, моя добра приятелка от Интерпол, която бе работила с Кайл по няколко случая. Тя се шокира от новината, че Кайл е убиец. Обеща да бъде особено внимателна, докато той не бъде заловен, освен това предложи да помогне, ако може.

Кайл Крейг бе жесток, безсърдечен убиец.

Бивш мой партньор, мой приятел или поне така си бях мислил.

Все още не можех да повярвам. Не напълно. Опитах да съставя списък на евентуалните жертви на Кайл.

1. Аз
2. Нана и децата
3. Сампсън
4. Джамила

Осъзнах, че съставям списъка от моя гледна точка, която надали съвпаднаше с неговата. Опитах да съставя друг списък.

1. Семейството на Кайл — всеки един от тях
2. Аз и моето семейство
3. Директорът на ФБР Бърнс
4. Джамила
5. Кейт Мактиърнън

Седях в празната къща на Пета улица и се чудех какъв може да бъде следващият му ход. Това ме побъркваше, чувствах се така, сякаш бягах в кръг.

Кайл бе способен на всичко.

Той най-после се обади отново.

— Убих ги и не изпитвам нищо. Абсолютно нищо. Но ти ще изпиташ, Алекс. В известен смисъл ти си виновен за смъртта им. Никой, освен ти. Дори не исках да ги убивам, но се налагаше. Така трябваше да продължи историята. Вече всичко е извън контрол. Признавам си.

Ужасяващото признание дойде в пет и петнайсет сутринта. Бях спал около три часа, когато телефонът иззвъня. Паника скова тялото ми. Сърцето ми биеше толкова силно, че можех да го чуя.

— Кого си убил? — попитах Кайл. — Каж ми. Кого? *Каж ми!*

— Какво значение има? Те са мъртви. Хора, на които държиш. Вече не можеш да направиш нищо — освен да ме заловиш. Навярно мога да ти помогна. Нали това искаш да чуеш? Така ще стане ли интересно за теб? Ще стане ли справедливо? — Той се разсмя неконтролируемо. Боже, никога не го бях виждал да губи контрол.

Оставих го да продължи. Това искаше той, от това се нуждаеше, нали?

Кого беше убил Кайл? О, боже, кой беше мъртъв? Беше пролял кръвта на повече от един човек.

— Винаги сме работили в екип. В известен смисъл това ще бъде мигът на върховното ми тържество — да се заловя сам. Всъщност съм си мислил за това. Фантазирал съм си. Какво по-добро предизвикателство би могло да има? Не мога да се сетя. Аз срещу самия себе си. — Той отново се разсмя.

Наложи се да се насиля да не го питам отново кого е убил. Това само щеше да разгневи Кайл. Сигурно щеше да затвори. Но мислите ми препускаха. Бях ужасно изплашен. Кристин? Кейт? Джамила?

Някой от ФБР? Кой? О, боже, кой? *Имай милост, съжали ме. Покажи ми, че си човек, копеле такова.*

— Аз не съм висококвалифициран психолог като теб, но ето ти теорията на един аматьор — каза Кайл. — Мисля, че цялата тази работа с гнева може да е съперничество между двама братя. Възможно

ли е? Знаеш ли, Алекс, аз имах по-малък брат. Той се появи, когато едиповият ми комплекс бе достигнал връхната си точка, бях едва на две години. Той ме измести от вниманието на майка ми и баща ми. Провери това, Алекс. Консултирай се с Куонтико. Може да е важно.

Беше толкова спокоен и ми се присмиваше — като детектив и като психолог.

Ръцете ми започнаха да треперят. Беше ми писнало.

— Кого уби този път? — извиках в телефона. — Кого?

Кайл разби сърцето ми. Разказа ми подробно за убийствата, които бе извършил току-що. Бях сигурен, че ми казва истината.

После затвори още докато го псувах яростно.

След минути бях в колата си, със замъглени очи, вцепенен, бързах през Вашингтон към ужасната сцена на престъплението му.

Не, не, не!

Не бях очаквал това. Все едно ми бяха забили нож в сърцето и го въртяха, докато аз пицях от болка. Кайл ме бе наранил жестоко и искаше да повярвам в още нещо: *това, което следва, е още по-лошо. Това е само началото.*

Стоях мълчалив и вкаменен в спалнята на Зак и Лиз Тейлър. Очите ми бяха замъглени от сълзи. Двама от най-скъпите ми приятели бяха мъртви. Бях идвал в къщата им десетки пъти — на партита, на вечеря или просто да си поговорим късно вечерта. Зак и Лиз ни бяха посещавали на Пета улица много пъти. Зак беше кръстник на малкия Алекс.

Единствената ми утеха бе, че беше умрял бързо. Вероятно Кайл се е тревожел да не го заловят. Знаел е, че трябва бързо да се измъкне от апартамента им.

Каквато и да бе причината, бе убил семейство Тейлър с два единични изстрела в главата. Не си бе направил труда да обезобрази телата. Посланието му беше ясно. *Това не е заради тях.*

Това е между нас двамата.

Зак и Лиз Тейлър не означаваха нищо за него. Може би това бе най-ужасното от всичко. С каква лекота убиваше. Колко много желаше да ме нарани.

Това бе само началото.

Щеше да стане по-лошо.

Нямаше следи от ярост или някакви други силни чувства. Почти имах усещането, че щом е влязъл в спалнята им, се е разколебал. *О, Кайл, Кайл, имай милост.*

Водех си мислени бележки — нямаше нужда да си записвам нищо. Знаех всяка ужасяваща подробност наизуст. Нямаше да ги забравя, докато бях жив.

Изстрелите бяха отнесли главите им отстрани. Насилих се да ги погледна. Помнех колко влюбени ми се струваха Лиз и Зак винаги. Веднъж Зак ми беше казал: „Лиз е единственият човек, с когото ми е

приятно да съм на дълго пътуване с кола“. Това бе неговото мерило. Никога не свършваха нещата, които двамата имаха да си кажат един на друг. Чувствах се абсолютно празен, докато се вирах в трупите им. Вече ги нямаше. Каква ужасна загуба, какво ужасно представление.

Минах покрай телата им, за да стигна до големия прозорец, който гледаше към улицата. Чувствах се нереално. Видях мигация надпис на „Кафе Лотрек“, което сега бе затворено. Замислих се за Кайл, който бягаше, какво си мислеше, къде се бе отправил.

Исках да го заловя, да го спра. *Не, исках да убия Кайл. Исках да го нараня по най-ужасния възможен начин.*

Някой от екипа криминолози се приближи до мен, сержант на име Ед Лайл.

— Съжалявам за загубата ви. Какво искате да направим, детектив Крос? Готови сме да започнем работа.

— Скицирайте, заснемете с видео, с фотоапарат — казах на Лайл. Но всъщност нищо от това не ми трябваше. Не ми трябваша повече запечатани образи, нито дори доказателства.

Знаех кой е убиецът.

Прибрах се вкъщи към един часа по обяд. Трябваше да поспя, но не можех да понеса повече от два-три часа бездействие. Станах и обиколих цялата къща.

Крачех от стая в стая. Трябваше да предотвратя някаква ужасна трагедия, но не знаех откъде да започна. Списъкът с възможните жертви на Кайл постоянно се въртеше в главата ми: семейството ми, Сампсън, Кристин, Джамила Хюз, Кейт Мактиърнън, племенницата ми Наоми, семейството на Кайл.

Не можех да прогоня образа на убитите Зак и Лиз от главата си. Те бяха екзекутирани в разцвета на живота си заради мен. Накрая успях да повърна и това бе най-голямото облекчение, което изпитах през онзи ден. После ударих огледалото в банята с дланта си и едва не го счупих.

Кайл винаги бе на крачка пред мен, нали? Това продължаваше от много години. Беше толкова невероятно копеле.

Бе абсолютно уверен в способностите си, включително и в умението си да ни избяга по всяко време. Какво следваше? Кого щеше да убие? Кого? Кого?

Как успяваше да изчезне след убийствата? Как успяваше да се потопи и стане невидим, когато толкова много хора го търсеха?

Той имаше пари — беше се погрижил за това, докато изпълняваше ролята на Мислителя. Така че какво следваше да направи?

Работих на компютъра си до късно вечерта, доста след полунощ. Компютърът бе до прозореца на спалнята ми. Дали той стоеше отвън и ме наблюдаваше? Не мислех, че дори Кайл би поел такъв риск. Но как можех да отпиша която и да е възможност?

Той бе способен на широкомащабно масово убийство. Ако такъв бе планът му, къде щеше да нанесе следващия си удар? Вашингтон? Ню Йорк? Ел Ей? Чикаго? Родния му град — Шарлът, Северна Каролина? Може би някъде в Европа? Лондон?

Беше ли семейството му в безопасност — жена му, синът и дъщеря му? Едно лято бяхме прекарвали ваканцията си заедно. Бях гостувал в дома им във Вирджиния няколко пъти през годините. Жена му Луиз ми бе добра приятелка. Бях ѝ обещал да заловя Кайл жив, ако с възможно. Но сега се чудех — исках ли да удържа обещанието си? Какво щях да правя, ако откриех Кайл?

Той можеше да посегне на собствените си родители, особено след като винеше баща си за поведението си. Уилям Хайлънд Крейг бе генерал от армията, после председател на управителните съвети на две от 500-те най-големи компании, чиито офиси се намираха в района на Шарлът. В наши дни той изнасяше лекции срещу хонорар от десет до двайсет хиляди долара, беше в десетина борда на директорите. Той пребивал Кайл като момче, възпитавал го безсърдечно, подклаждал омразата му.

— *Съперничество между братя?* Кайл сам го бе споменал. Той се бе конкурирал постоянно с по-малкия си брат до смъртта му през 1991-а. Дали Кайл не бе убил Блейк? Смяташе се, че Блейк е загинал при нещастен случай по време на лов. Ами по-големият му брат, който още живееше в Северна Каролина?

Дали не възприемаше и мен като свой по-малък брат? Дали Кайл не виждаше в мен Блейк? Той се състезаваше с мен и се опитваше да ме контролира още от самото начало. Жените в моя живот може би представляваха заплаха за него, краен вариант на братското съперничество. Затова ли бе убил Бетси Кавалиър? Ами Морийн Кук в Ню Орлиънс? И Джамила?

Отбелязах си внимателно да обмисля и очертая един особен ъгъл, триъгълник на дисфункционалното семейство, в който присъствахме аз и Кайл.

Една крачка пред мен.

Поне досега.

Ако нападнеште родителите или брат си, щяхме да го заловим. Агенти от Бюрото ги охраняваха много внимателно.

Кайл знаеше това. Той не би направил нещо глупаво — а само жестоко и отворително.

Една крачка пред мен.

Това, изглежда, бе ключът за измисления свят на Кайл, поне така както го разбирах засега. Той нямаше да предприеме очевидните

ходове. Щеше да отиде поне един ход или дори два по-далече от тях. Но как успяваше да ме изпреварва — особено сега? Напоследък в главата ми се въртеше една много неприятна мисъл. Може би някой във ФБР му помагаше — може би Кайл имаше партньор.

Най-после се унесох в сън, когато телефонът в спалнята ме събуди.

Беше три часът през нощта. *Дяволите да го вземат. Той никога ли не спи?*

Вдигнах и веднага прекъснах, после изключих телефона от розетката.

Без повече телефонни закачки, Кайл. Майната ти!

Сега аз определях правилата. Това беше моята игра, не неговата.

Сутринта изпих твърде много кафе и се замислих за последния случай, по който бяхме работили заедно: Даниъл и Чарлз, Питър Уестън, братята Алигзандър. Какво значение имаше той за фантазиите на Кайл? Зловещата история, която той развиваше, включваше и двама ни. Той ме бе привлякъл в разследването, после го бе използвал, за да ме контролира. Дотук ли свършваха нещата за него и мен?

Продължавах да опитвам да сглобя пъзела от гледна точка на психологическата обосновка. Може би останалото произтичаше от това. *Може би.* С Кайл нищо не бе сигурно. Ако той забележеше някакъв ясно очертан модел, щеше да го наруши, ако разбереше собствената си патология, а може би я разбираше, щеше да се възползва и от нея като свое преимущество.

Към обяд се обадох на по-големия брат на Кайл, Мартин, рентгенолог, който живееше в Шарлът — там, където смятахме, че Даниъл и Чарлз бяха започнали серията от убийства. Дали Кайл не бе поддържал някаква предишна връзка с тях? Възможно ли бе това?

Мартин Крейг се опита да ми помогне, но накрая призна, че не е разговарял с брат си от десет години.

— Видяхме се на погребението на брат ми Блейк — каза Мартин. — Това бе последната ни среща. Не харесвам брат си, детектив Крос. Той не ме харесва. Не знам дали изобщо харесва някого.

— Баща ви бил ли е особено строг с Кайл? — попитах Мартин.

— Кайл винаги го е твърдял, но да ви кажа истината, не съм видял такова нещо. Нито пък майка ни. Кайл обичаше да си измисля истории. В тях винаги се представяше за големия герой или окаяната жертва. Майка ми казваше, че егото на Кайл е по-малко само от това на бог.

— Вие какво мислехте за това? За преценката на майка ви за Кайл?

— Детектив Крос, брат ми не вярваше в Бог и не вярваше, че има някой по-велик от него.

Лайтмотивът в отношенията между тримата братя бе съперничеството и Кайл бе смятал, че Мартин и Блейк печелят в очите на родителите им. Кайл бе успял да намери място в гимназиалния отбор по баскетбол, но Мартин бе поставил рекорда на окръга за най-голям брой постигнати точки, освен това свирел на китара в една местна група и имал завиден социален живот. В местния вестник веднъж публикували статия за тримата братя баскетболисти, но в нея пишело главно за Блейк и Мартин. И тримата учили в университета „Дюк“, но после Мартин и Блейк били приети да следват медицина. Кайл станал адвокат, избор, който баща му открито не одобрявал. Кайл ми беше говорил за съперничеството между братята и може би започвах да разбирам отчасти произхода на измисления му свят.

— Мартин — попитах накрая, — възможно ли е Кайл да е убил брат ви Блейк?

— Блейк умря при инцидент по време на лов — поне така се твърди — каза Мартин Крейг. — Детектив Крос, брат ми Блейк бе невероятно отговорен и внимателен човек, почти толкова внимателен, колкото Кайл. Той не се е застрелял по погрешка. Дълбоко в сърцето си съм убеден, че Кайл има нещо общо с това. Затова не съм говорил с него от десет години. Брат ми е Каин. Убеден съм, че е убиец, и искам да го видя наказан за това. Искам да видя как изпращат брат ми на електрическия стол. Това заслужава той.

Нищо не започва тогава, когато си мислим. Постоянно си спомнях, че Кайл поемаше почти всички телевизионни и печатни интервюта след залавянето на Питър Уестън в околностите на Санта Крус. Той жадуваше за похвалите. Искаше да бъде звездата, единственият. В известен смисъл бе точно това, най-ярката звезда от всички.

Хрумна ми една идея какво да направим, нещо провокативно, което щеше да подразни Кайл. Свързах се с ФБР и обсъдих идеята си с директора Бърнс. Той също я хареса.

В четири часа следобед в сградата на ФБР бе свикана пресконференция. Директор Бърнс говори кратко и след това ме представи. Бърнс заяви категорично, че аз ще участвам в издирването, докато Кайл Крейг не попадне в ръцете на закона, и че Кайл несъмнено ще бъде заловен.

Бях облечен с черно кожено яке и го бях закопчал, когато пристъпих пред микрофоните. Държах изпълнението ми да бъде абсолютно убедително. Исках да изглеждам самоуверен. Да изглеждам като звезда. Не Кайл беше звездата, а аз. Аз бях тръгнал по петите му. Не той по моите. Той беше плячката.

Чуваше се обичайното механично бръмчене на камерите и постоянното проблясване на светкавиците, готовите да ме засипят с въпроси репортери, вперили циничните си очи в мен, очакващи отговори, които не можех да им дам. Това доста опъна нервите ми.

Гласът ми бе тържествен и самоуверен, доколкото можеше.

— Казвам се Алекс Крос. Аз съм детектив от отдел „Убийства“ във вашингтонската полиция. Работил съм в тясно сътрудничество със специален агент Кайл Крейг през последните пет години. Познавам го изключително добре. — Споменах някои подробности от съвместната ни работа в миналото. Опитах се да звуча помпозно и надуто. Докторът по психология, който работи като детектив. — Кайл доста помогна при разкриването на няколко убийства. Той бе компетентен помощник, отлична подкрепа за мен. Бе прекалено амбициозен и се

трудеше неуморно. Ние ще го заловим скоро, но, Кайл, ако ме чуваш, където и да си, слушай ме внимателно. Предай се. Мога да ти помогна. Винаги съм успявал да ти помогна. Ела при мен и се предай. Това е единственият ти шанс.

Замълчах, като продължих да гледам право в камерите. После бавно се отдръпнах назад от микрофоните. Навсякъде примигваха светкавици. Сега се отнасяха с мен като със звезда. Точно както се бях надявал.

Директорът Бърнс каза още няколко думи за обществената безопасност и мащабността на издирването. Благодарих ми многословно за участието. Докато стоях до него, продължавах да гледам право в камерите. Знаех, че Кайл ще ме види. Бях сигурен, че тази част от изпълнението ми ще го вбеси.

Изпращах на Кайл ясно послание и предизвикателство.

Ела и ме хвани, ако можеш. Вече не си Мислителя, сега аз съм силният.

109.

Сега трябваше да чакам.

Посетих Нана и децата рано на следващата сутрин.

Леля Тиа има малка къщичка, боядисана в жълто и с бели алуминиеви капаци на прозорците. Намира се на тиха уличка в Чапъл Гейт. Леля ми определя мястото като „провинция“. Докато карах към къщата, не забелязах следи от присъствието на ФБР, което беше добър знак. Добре се справяха с работата си.

Специалният агент, който отговаряше за охраната на семейството ми, се казваше Питър Швайцер. Имаше отлична репутация. Швайцер ме посрещна на входната врата и ми представи други шестима агенти, които се намираха вътре в къщата на Тиа.

Когато най-последно се уверих в надеждността на охраната, отидох да видя Нана и децата.

— Здравей, тате! Здравсти, татко! Здравей, Алекс. — Всички се радваха да ме видят, дори и Нана. Тъкмо закусвах в кухнята и Тиа бе заета да прави палачинки и да пържи наденички. Тя протегна ръце да се прегърнем, после всички се скупчиха отгоре ми и не искаха да ме пуснат. Трябва да си призная, че това ми беше приятно, имах нужда от тези прегръдки.

— Не могат да ти се наситят, Алекс — засмя се Тиа и плесна с ръце, както правеше винаги.

— Защото не го виждаме достатъчно често — подразни ме Деймън.

— Много скоро ще приключим този случай — казах аз, надявайки се да е вярно, макар да не бях напълно убеден. — Поне вие си прекарвате чудесно — засмях се аз и прегърнах отново Тиа.

Закусих с тях и останах в къщата на леля си малко повече от час. През цялото време не млъкнахме нито за миг, но само веднъж споменахме сегашната сложна и плашеща ситуация.

— Кога ще можем да се приберем вкъщи? — попита Деймън.

Всички впериха погледи в мен в очакване на отговора ми. Дори малкият Алекс ме гледаше.

— Няма да ви лъжа — казах накрая. — Трябва първо да заловим Кайл Крейг. После ще можем да се приберем у дома.

— И ще бъде както преди? — попита Джени.

Разпознах коварния въпрос.

— Още по-хубаво от преди — казах й. — Скоро ще направя някои големи промени. Обещавам ви.

Потеглих за Шарлът, Северна Каролина, с полета от Вашингтон в десет часа. Отивах там, за да се срещна с членовете на семейство Крейг. Може би и Кайл беше там. Това нямаше да ме изненада.

Баща му Уилям Крейг бе предпочел да не си бъде вкъщи, когато пристигнах в имението, където Кайл и братята му бяха израснали. Къщата бе от камък и дърво и бе разположена в ранчо от над сто и шейсет декара пасбища за отглеждане на коне. Някой от персонала ми спомена, че давали над петнайсет долара на метър само за боядисването на белите огради около пасбищата.

Говорих с Мириам Крейг на задната веранда, която гледаше към градини с диви цветя и каменист поток. Тя владееше напълно емоциите си, което ме изненада, макар че може би не би трябвало. Госпожа Крейг ми разказа доста за семейството си.

— Двамата с бащата на Кайл няхахме никаква представа, дори не сме подозирали за тази тъмна страна на характера му, ако тези ужасни обвинения са истина — каза тя. — Кайл винаги е бил дистанциран, резервиран, интроспективен, така да се каже, но не е правил нищо, което да ни подсказва, че може да е толкова дълбоко разстроен. Справяше се добре в училище, беше добър спортист. Кайл дори свири на пиано, и то чудесно.

— Не съм знаел, че свири на пиано — казах аз, като си спомних, че Кайл често коментираше моите умения на пианото. — Вие с баща му казвахте ли му, че сте доволни, че се справя толкова добре — в училище например? В спорта? Подозирам, че момчетата се нуждаят да чуват такива похвали доста повече, отколкото ние осъзнаваме.

Госпожа Крейг се засегна.

— Той изобщо не искаше да ги слуша. Казваше: „Знам“ и отказваше да говори с нас. Сякаш го разочаровахме, че му казваме нещо очевидно.

— Братята му по-добре ли се справяха от него в училище?

— По отношение на оценките — да, но и тримата бяха отлични ученици. Повечето учители казваха, че Кайл е по-задълбочен. Мисля,

че той имаше най-висок коефициент на интелигентност — сто четирийсет и девет, ако си спомням правилно. Той съзнателно не се стараеше еднакво по всички предмети. Беше много упорит и с много силна воля още от съвсем малък.

— Но не е имало очевидни признаци за някакво сериозно психическо разстройство?

— Не, детектив Крос. Повярвайте ми, мислих много по този въпрос.

— Бащата на Кайл на същото мнение ли е?

— Точно снощи говорихме за това. Той споделя мнението ми. Просто е прекалено разстроен, затова предпочете да не присъства на срещата с вас. Бащата на Кайл е горд и е добър човек. Уилям Крейг е много добър човек.

След това отидох да се срещна с брата на Кайл. Говорих с доктор Крейг в една боядисана в бяло заседателна зала в шарлътската клиника, на която той бе един от собствениците.

— Според мен Кайл бе хаплив и много жесток. Знам, че и Блейк беше на същото мнение — призна ми той, докато пиехме чай.

— Жесток в какъв смисъл? — попитах аз.

— Не жесток към разни дребни животни или нещо очевидно от този род — или жесток към хората. Всъщност Кайл обичаше животните. Но той проявяваше тази жестокост в училище. И словесна, и физическа. Беше истински гадняр. Никой не го харесваше. Доколкото си спомням, нямаше близки приятели. Това е странно, не мислите ли? Кайл никога не е имал дори и един близък приятел. Нека ви кажа още нещо. От десети клас нататък Кайл спеше в гаража по настояване на баща ни, защото се държеше толкова неприятно, че никой не го понасяше.

— Това ми се струва малко крайно — отбелязах аз. Нищо, което знаех досега, не бе толкова важно като информация. Кайл никога не бе споменавал за това наказание. Нито пък госпожа Крейг. Тя само ми беше казала, че бащата на Кайл бил добър човек, каквото и да означаваше това.

— Не мисля, че е било крайно, детектив Крос. Мисля, че беше справедливо и че той заслужаваше нещо далеч по-крайно. Кайл трябваше да бъде изхвърлен от къщи, когато бе на около тринайсет години. Брат ми беше истинско чудовище и очевидно все още е такъв.

Кой щеше да бъде следващата жертва на Кайл? Това бе въпросът, който ме бе обсебил в момента. Не можех да престана да мисля за него. Когато се прибрах къщи същата вечер, започнах да се питам дали да не замина за Сиатъл. Имах лошо предчувствие. Всъщност имах много лоши предчувствия. Дали да отида там? Щеше ли Кайл да нападне Кристин Джонсън? Той знаеше как да нанесе удара си, така че да ме заболи най-много. Кайл ме познаваше твърде добре — а очевидно аз не познавах Кайл въобще.

Щеше ли да потърси Кристин? Или пък Джамила? Мислех ли така, както би мислил Кайл?

Една крачка пред мен.

Дяволите да го вземат, дано се провали вдън земя!

Може би щеше да атакува направо мен, може би просто трябваше да си стоя у дома, на Пета улица, и да го чакам да се появи.

Въпросът изгаряше в главата ми. Какво пропускахме всички, които търсехме Кайл? Какво искаше той повече от всичко друго? Какво го мотивираше? Кой беше в списъка на набелязаните за жертви от Кайл — освен мен?

Кайл искаше да налага волята си, но освен това той копнееше за най-изтънчени и забранени удоволствия. В миналото движещи сили за него са били сексът, изнасилването, парите — милиони долари, отмъщение срещу тези, които той мразеше.

В един и половина през нощта най-после си легнах, но — каква изненада — не можах да заспя. Виждах лицето на Кайл всеки път щом затворех очи. Изглеждаше самодоволен и уверен. Той бе най-арогантното човешко същество, което бях срещал. Вероятно и най-злото. Замислих се за всичко, което бяхме преживели заедно, за дългите ни философски разговори, всичко, което можех да си спомня. Светнах нощната лампа и си нахвърлих някои бележки. Кайл действаше методично и логично, но пък той можеше да ме изненада с тактика или стратегия, която изобщо не се вписваше в схемите. Замислих се за нападението в Санта Крус. Струваше ми се, че е

минала цяла вечност от вампирските убийства. Той беше пожелал да участвам в разследването им — за да мога да го видя как се проявява като герой. Това бе същественото, нали? Той се нуждаеше да видя колко е добър. Искаше лично да убие Питър Уестън.

Изведнъж един въпрос изскочи в главата ми. Много добър въпрос.

Къде не бе успял да наложи волята си той?

Какви бяха най-тъмните фантазии на Кайл? Какви бяха мечтите му? Тайните му желания? Какво в миналото го бе разстроило?

Най-лошото все още предстоеше, нали така? Убийството на Зак и Лиз Тейлър бе само началото за него. Щеше ли да продължи с кървавата серия?

И тогава си спомних една фантазия, която Кайл бе споделил с мен една нощ, след като бяхме приключили разследването на един от най-тежките случаи. Спомних си нещо, което беше казал, и повече не можех да мисля за нищо друго.

Грабнах телефона и започнах да набирам един извънградски номер. Надявах се да не съм закъснял. Мислех, че зная кого се кани да убие Кайл.

О, не, Кайл! За бога, не!

112.

Може би просто полудяхах. Шофирах почти шест часа по магистрала I-95, пътувах към Нагс Хед, Северна Каролина. Постоянно нервно превключвах станциите, за да не ми се доспи. Мислех си, че Кайл не иска това да приключи — той се забавляваше твърде много, къпеше се в слава.

Бях идвал в тази част на Северна Каролина и преди — с Кейт Мактиърнън. Кайл също бе идвал тук. Опитвахме се да заловим един убиец садист, наречен Казанова. Той бе отвлякъл и държал като заложнички осем жени в горите край Чапъл Хил, Северна Каролина. Кайл бе част от екипа ни или поне така смятах тогава. Но Кайл всъщност е бил и партньор на Казанова в убийствата. Знаех, че това е вярно.

Стигнах до Аутър Банкс точно преди да се спусне нощта. Карах към океана, спомнях си странни подробности: лепкавите кифли от пазара в Нагс Хед, дългите ми разходки с Кейт Мактиърнън по Кокина Бийч; очарователните, почти неестествено живописни брегове в парка Джokeй Ридж. Спомнях си колко много се възхищавах на Кейт. Все още бяхме добри приятели с нея, чувахме се поне два пъти месечно. Тя изпращаше интересни подаръци на децата ми за Коледа и рождените им дни. Кейт работеше в Регионалния медицински център в Кити Хоук и живееше с един местен собственик на книжарница, за когото ѝ предстоеше да се омъжи. Домът им бе в Нагс Хед, само на няколко километра разстояние.

Кайл очевидно не бе никак безразличен към Кейт Мактиърнън. Беше го загатвал нееднократно: „Бих могъл да се влюбя в това момиче, ако ги нямаше Луиз и децата. Може би трябва да ги изоставя заради Кейт. Тя може да ме направи щастлив. Кейт би могла да ме спаси“.

Той беше идвал на гости на Кейт в Нагс Хед. Мисля, че той бе дошъл, за да я наблюдава. Според мен не му даваше мира мисълта, че не може да я има, че никога няма да може да я има. Освен това той знаеше колко много държа на Кейт.

Кайл бе тук, дали? Или щеше да дойде.

Бях предупредил Кейт, но докато шофирах, ѝ се обадох отново и категорично настоях тя да се махне от Нагс Хед. Не ме интересуваше колко добра е станала на карате и колко черни колана е събрала. Аз щях да се настаня в дома ѝ. Мислех, че Кайл също ще се появи. Според мен вече не му стигаше само да я наблюдава от разстояние. Ако дойдеше тук, то щеше да бъде, за да я убие.

Поех си дълбоко дъх, когато най-после навлязох в градчето. Изглеждаше ми толкова познато, спокойно и красиво, сякаш нищо лошо не би трябвало да се случи в Нагс Хед.

Най-лошото тепърва предстои, повтарях си мислено. *Ето защо той уби първо Зак и Лиз Тейлър. С тях той определи модела. Семейство Тейлър бяха само началото. Предупреждение за това, което предстоеше.*

Карах по един тесен павиран път, който се виеше покрай брулените от вятъра пясъчни дюни. Оглеждах се за Кейт. Номер 102 беше двуетажна къща на плажа. Много странна и стилна, точно като Кейт Мактиърнън. Ако Кайл направеше нещо на Кейт, никога нямаше да си го простя.

На покрива се вееше шотландското знаме и това също бе типично за Мактиърнън. Както бях помолил, шестгодишното ѝ волво бе паркирано на алеята пред къщата, лампите в къщата светеха като фар, който да ме насочва — може би насочваха и Кайл.

Всичко ми се струваше сюрреалистично. Нервите ми бяха опънати до крайност. Бях настръхнал целият. Имах предчувствие, че Кайл е наблизо. Просто го знаех, усещах го с всеки сантиметър от тялото си. Но дали наистина бе така? Или просто полудявах? Не бях сигурен кой вариант е по-лош.

Вкарах колата си в гаража и затворих тежката дървена врата. В центъра на гърдите ми се бе образувала една ледена буца. Беше ми трудно да си поема дъх. Както и да мисля трезво.

После влязох в къщата на Кейт Мактиърнън. Равновесието ми бе нарушено. Залитах леко надясно.

Телефонът започна да звъни.

Извадих глока си и огледах кухнята за следи от Кайл. Не видях нищо. Поне засега.

Къде беше той?

Най-лошото тепърва предстои.

Този път бях ли готов да го посрещна?

113.

Вдигнах висящия на кабела телефон и ударих силно коляното си в кухненската маса.

— Убих се да те търся, Алекс. — Кайл бе толкова спокоен и самоуверен. Той нямаше съвест, нито чувство за вина. Арогантността му ме удивяваше, дори и сега. Предпочитах да е пред мен в момента, за да мога да забия един юмрук в лицето му.

— Е, вече ме намери. Поздравления. Не мога да се скрия от теб. Определено ме впечатли. Ти наистина си Мислителя, Кайл.

— Знаеш, че съм Мислителя. Накара ме да се разтревожа, притесних се за теб, партньоре. Искях да се сбогуваме по нормален и цивилизован начин. Смятам да замина, след като завърши това наше малко приключение. А то почти свърши. Уф! Какво облекчение, нали?

— Искаш ли да ми кажеш къде си? — попитах го.

Той замълча за миг и усетих как ме залива мощна вълна от адреналин. Краката ми омекнаха. Изведнъж се ужасих от това, което може би Кайл вече бе свършил.

— Предполагам няма проблем да ти кажа. Чакай само да си помисля. Хмм. Навсякъде има кръв, Алекс. Това поне мога да ти кажа. Удивителен шедьовър на кръвопролитие. Този път надминах себе си. Надминах Гари Сонежи, Шейфър, Казанова. Това е най-доброто ми изпълнение. Мисля, че е, а аз мога да преценя. Съвсем обективно преценявам тези неща, но, разбира се, ти си наясно с това.

Сърцето ми биеше лудо и усетих, че ми се завива свят. Главата ми се изпълни с кръв. Подпрях се на кухненския плот.

— Къде си, Кайл? Кажи ми къде си. Къде, по дяволите, си?

— Може би съм в дома на леля ти Тиа в Балтимор — каза той. Засмя се като луд човек. — В Чапъл Гейт. Това симпатично малко градче.

Едно стенание се отрони от устата ми и коленете ми се огънаха. В главата ми проблесна образа на семейството ми — Нана, Джени, Деймън и Алекс. Трябваше да бъда при тях. Но как бе успял той да се

промъкне покрай охраната от ФБР? И покрай Сампсън? Не би могъл. Това не беше възможно.

— Лъжеш ме, Кайл.

— О, лъжа те, така ли? Защо да те лъжа? Помисли си. Какъв смисъл би имало?

Най-лошото тепърва предстои. Трябваше да се обадя в дома на леля Тиа. Изобщо не трябваше да ги оставям сами.

Чух ужасяващ висок писък точно над мен в кухнята. Какво ставаше?

Погледнах нагоре. Не повярвах на очите си. Кайл изскочи през вратата за тавана. Продължаваше да пици. В дясната си ръка стискаше пикел, а в лявата — мобилен телефон.

Опитах да вдигна ръка, за да се предпазя. Не бях достатъчно бърз. Той ме изненада. Не бях се сетил да огледам тавана на стаята.

Той замахна с пикела към гърдите ми. Прониза ме остра болка. Строполих се на пода. Дали бе улучил сърцето ми? Щях ли да умра? Така ли щеше да завърши всичко?

Със свободната си ръка Кайл заби юмрук в лицето ми. Усетих изхрущяване на кост. Лявата половина на лицето ми сякаш хлътна.

Кайл вдигна юмрук, за да ме удари отново. Той бе луд, бе достатъчно силен и искаше да ме накаже. Бях толкова важна част от неговата фантазия. Той бе толкова побъркан, напълно превъртял. Не можех да повярвам какви неща бе направил.

Един глас в мен изпищя: *спри го, намери начин!*

Втори силен удар с юмрук се стовари отстрани на челото ми. Бях се отместил само толкова, колкото да не ме улучи. Все още се чувствах като в кошмар. Стоманената дръжка на пикела стърчеше от гърдите ми.

Стиснах качулката и яката на Кайл с една ръка и черната му коса с другата си ръка. Блъснах го настрани, избутах го от мен за момент.

Някак успях да се изправя и да издърпам Кайл с мен. И двамата дишахме дрезгаво, мъчехме се да си поемем дъх. Кървавото петно около раната на гърдите ми ставаше все по-голямо.

Въпреки това успях да завъртя Кайл и да го блъсна с главата напред в подредения кухненски бюфет на Кейт. Той се разтърси от сблъсъка. Навсякъде се разлетяха парчета стъкло и трески дърво.

Дръпнах главата му назад и така счупеното стъкло нарязва ужасно лицето му. Искях да го заболи. Заради Бетси Кавалиър, заради Закъри

Тейлър и жена му, заради всички други, които бе убил през годините. Толкова много бяха намерили смъртта си в ръцете на това безсърдечно чудовище. Мислителя. Кайл Крейг.

Той изпищя:

— Очите ми! Очите ми! — Най-последно бях успял да го нараня.

Замахнах и го ударих с юмрук отдясно по челото. Приблжих се към него. Продължих да го удрям отново и отново, даже го задържах прав, за да продължа да го удрям. Не исках да го пусна. Продължих да налагам Кайл Крейг, да наказвам тялото му. Не знам откъде взимах сили. Исках да продължа да го удрям за всичко, което бе направил: убийствата, предателствата, тормоза, ужасната болка, която бе причинил на семейството ми и на други семейства като моето.

Той не се крепеше на краката си, така че най-последно го пуснах на пода. Той бе в безсъзнание, стоях над тялото му изтощен, задъхан, изплашен и пронизван от жестока болка. Сега какво? Имах чувството, че не съм аз. Кой бях аз? В какво се превръщах? Какво бяха направили с мен всички тези брутални убийства, на които бях станал свидетел?

Отдръпнах се настрана от рухналото на пода тяло. Пикелът още стоеше забит в гърдите ми. Трябваше да го извадя. Знаех, че не мога, не трябва да го правя сам. Трябваше да отида в болница. Може би доктор Кейт Мактиърнън щеше да се погрижи за мен.

Но първо се обадох по телефона. Едно много важно обаждане.

Това беше само *началото*, така ли? Разбира се. Най-последно двамата с Мислителя бяхме сами. Имахме толкова много да си говорим. Толкова дълго очаквах този миг, може би той също.

114.

Беше странно чувство да стоя надвесен над Кайл и да осъзная, че нямам никаква представа кой е той всъщност. Беше маниакално жесток психопат, който ме беше преследвал години наред, беше убивал толкова много пъти, включително и мои приятели.

— Шибано копеле! — процедих през зъби.

Първият случай, по който бяхме работили заедно, бе едно двойно отвличане във Вашингтон. Бях написал книга за него и Кайл бе герой в „И дойде Паяка“. По-късно той уреди да участвам в издирването на един убиец, който отвличаше жени и се наричаше Казанова, той действаше в района на Университета на Северна Каролина и университета „Дюк“. Тогава се запознахме с Кейт Мактиърнън. След това Кайл поддържаше близка връзка с мен. На него дължах назначаването си за свързка между ФБР и вашингтонската полиция. Тогава не знаех защо. Сега вече знаех.

Той започна да идва в съзнание. Присмехулно, престорено съчувствено изражение прекоси лицето му. Очите му срещнаха моите, когато каза:

— Знаем, знаем колко боли. Мислеше, че сме близки, мислеше, че сме приятели.

Не казах нищо, само се вгледах в студените му очи. Какво видях там? Нищо, освен омраза и презрение. Той бе неспособен да изпита вина, още по-малко състрадание.

После Кайл се ухили самодоволно и ми се прииска отново да го ударя. Той се разсмя. Кое беше смешното? Какво знаеше той? Какво още бе направил?

Той започна да пляска с ръце.

— Много добре, Алекс. Продължаваш да ме анализиращ, нали? Не забравяй, че успях да те побежда всеки път.

— Освен този — напомних му. — Този път загуби.

— О, сигурен ли си? — попита той. — Сигурен ли си, че си победил, партньоре? Защо си толкова сигурен? Не би трябвало.

— Сигурен съм. *Партньоре*. Наистина имам няколко въпроса. Изясни ми някои неща. Знаеш какво искам да науча.

Той продължи да се усмихва самодоволно. Разбира се, че знаеше.

— Северна Каролина. Подозираше ме известно време, защото бях учил в „Дюк“ по същото време като Джентълмена. Много добре, Алекс. Познавах и него, и Казанова. Боже, колко добре ги познавах. Убивах заедно с тях, ловувах заедно с тях. Но ти ме изпусна, детектив Крос. Последваха съвършените банкови обири. Мислителя в действие. Разбира се, аз убих прекрасната Бетси Кавалиър. Какво забавление! Това беше поздрав специално за теб, Алекс.

Вгледах се в безмилостните му очи. Попитах дрезгаво:

— Защо трябваше да я убиваш?

Кайл сви рамене безразлично.

— Така печеля играта — като причиня възможно най-голямата болка и после гледам мъчението и страданието. Трябва да видиш изражението на очите си в момента. То е безценно, истинска красота. Не че търся съжаление, доктор Крос, но някога виждал ли си ме гол до кръста? Ще ти отговоря на въпроса. Не си. Заради белезите и следите от камшик по гърба ми. Баща ми, великият и уважаван генерал, големият шеф, ме биеше в продължение на години. Мислеше, че съм много лошо момче. И знаеш ли какво? Той беше прав. Бащата знае най-добре. Синът му беше чудовище. Е, какво подсказва това за него? — Кайл отново се усмихна. Или направи гримаса? Той затвори очи. — Да се върнем на агент Кавалиър, тя проверяваше къде съм се намирал по време на обирите и отвлеченията, извършени от Мислителя. Тя беше умница. И си я биваше. Тя наистина те харесваше, Алекс. Мислеше те за толкова готин, сладкото ѝ кафяво захарче. Не можех да позволя това. Тя представляваше опасност за мен и съперник за твоето внимание. Слушаш ли ме внимателно, Крос? Или говоря твърде бързо? Всичко е съвсем логично, не мислиш ли? Забих ножа дълбоко в нея. Щях да направя същото и с приятелката ти Джамила. Може би наистина ще го направя.

Вдигнах глока и го насочих към лицето му. Ръката ми трепереше.

— Не, Кайл, няма да го направиш.

Всичко водеше към този момент — последните няколко години, всички номера на Кайл. Ръката ми още трепереше, когато приближих пистолета, така че цевта му да докосне челото на Кайл. Честно казано, не знаех какво да направя.

— Надявах се да се стигне до това. Един от нас да контролира ситуацията. Точно тук нещата ми стават интересни — каза той. — Какво ще направиш сега? — Кайл притисна главата си към дулото на пистолета. — Хайде, Алекс. Ако ме убиеш така, аз печеля. Всъщност това ми харесва. Изведнъж ти ставаш убиецът.

Оставих го да говори — Мислителя, който бе побъркан и искаше да държи всичко под контрол.

— Нека ти кажа една жестока истина — продължи той. — Ще я понесеш ли? Колко можеш да понесеш?

— Хайде, просветли ме. Мисля, че ще я понеса, Кайл. Искам да чуя всичко.

— О, ще го чуеш. Това, което правя... е, което всички хора си мечтаят да направят. Аз изживявам тайните им фантазии, мръсните им малки мечти. Аз напълно контролирам средата си. Не живея по правила, създадени от моите така наречени равни. Живея пълноценен живот. Всичко, което правя, е мотивирано от собствения ми интерес. Това е, което желаят всички, повярвай ми. Така че престани да бъдеш толкова уверен в собствените си морални принципи. Това ужасно ме дразни.

Поклатих глава.

— Имам новина за теб. Аз не желая това, Кайл. Това е себична юношеска фантазия.

— О, спести ми провинциалните си психологически тези. Разбира се, че желаяш това. Преследването, тръпката. И твоят живот е същият. Не го ли разбираш. Боже господи! *Ти обожаваш лова. Обожаваш го! Обожаваш го!*

Няколко минути просто се взирахме един в друг. Омразата между нас сега бе съвсем очевидна. После Кайл отново се разсмя —

гръмогласно. Смееше се за моя сметка.

— Все още не разбираш, нали? Ти си глупак. Толкова си жалък. Не разполагаш с нищо, нямаш и най-малкото доказателство срещу мен. След ден-два ще бъда на свобода. Ще мога да правя каквото си реша. Представи си възможностите. Всичко, което си изфантазирам. Успокояваща мисъл, нали така, Алекс? Стари приятелю. Исках ти да знаеш кой съм и какъв съм. Не е забавно, ако никой не подозира. Исках това да се случи. Отчаяно го исках. Повече от всичко на света. Аз нагласих всичко. И щом изляза на свобода, ще знаеш, че се спотаявам някъде... че чакам и наблюдавам. Виждаш ли, пак аз печеля. *Исках ти да ме заловиш, точно ти.* Какво ще кажеш?

Взирах се в очите на Кайл — беше като детската игра кой ще мигне пръв. Кой пръв ще отмести поглед.

Накрая му намигнах.

— Пипнах те — казах му аз. — Мисля — продължих, — че току-що направи първата си голяма грешка. Не помисли за всичко. Пропусна една важна подробност, Мислителю. Знаеш ли каква? Хайде, ти си много умен. Сети се.

Отстъпих настрани от Кайл. Сега аз бях този, който се усмихваше, може би дори самодоволно. Взрях се в лицето му, изчаках да си помисли. Виждах, че няма никаква представа за какво говоря.

— Гледай внимателно. — Извадих мобилния телефон от джоба си. Вдигнах го, за да го види Кайл. Показах му, че е включен. — Набрах домашния си номер, когато започнахме да говорим. Телефонът въкци е на секретар. Всичко, което ми каза току-що, е записано в гласовата ми поща. Разполагам с твоето признание, Кайл. Всичко, всяка дума, която каза. Ти губиш, жалък, побъркан кучи син! Ти губиш, Мислителю!

Неочаквано Кайл скочи и се хвърли към мен, тогава отново го ударих. Забих най-доброто кроше в живота си, поне така го почувствах. Тялото му направо отхвъркна и видях, че съм избил два от предните му зъби.

Така изглеждаше той в репортажите, които излъчиха и публикуваха след залавянето му: великият Мислител без два предни зъба.

Най-после успях да си почина, да се откъсна от полицията за малко. Кайл Крейг бе в най-строго охраняваната част на затвора Лортън. Областният прокурор бе уверен, че разполага с предостатъчно доказателства, за да го осъди. Скъпият адвокат на Кайл от Ню Йорк пишеше до небесата, че клиентът му не е извършил никакви престъпления и че обвинението срещу него е скалъпено. Удивително, нали? Съдебният процес щеше да бъде един от най-големите във Вашингтон, а може би и в цялата страна.

Работата беше там, че вече не исках да мисля за Кайл или процеса или за някой друг психопат убиец. Не бях ходил на работа от седмици и се чувствах добре. Чувствах се много добре. Раната от пикела в гърдите ми заздравяваше добре. Белегът щеше да ми бъде за спомен. Прекарвах възможно най-много време вкъщи. Бях присъствал на два поредни концерта на Деймън.

Учех Джени как да стреля към баскетболния кош с отскок, четях приказки на малкия Алекс, вземах уроци по готвене от най-добрата готвачка в цял Вашингтон, за каквато се бе провъзгласила Нана. Освен това най-после имах време и за себе си. Дори бях провел няколко приятни телефонни разговора с Кристин Джонсън. Казах ѝ, че ѝ изпращам страхотни снимки на Алекс. Джамила Хюз щеше да идва на един семинар следващата седмица и двамата щяхме да се видим. В нейния живот всичко бе наред и не исках да го развалям.

Към единайсет часа свирех на пиано на верандата. Къщата бе притихнала, всички освен мен спяха.

Телефонът не иззвъня, какво сладко, простичко удоволствие бе това.

Никой не позвъни на вратата с лоши новини, които не исках да чуя в момента или изобщо някога.

Никой не ме наблюдаваше, скрит в сенките, а и да ме наблюдаваше, не ме заплашваше.

Бях съсредоточен върху няколко песни и вече ги изпълнявах доста добре.

Утре? Е, утре също щеше да бъде голям ден.

Утре сутринта щях да напусна вашингтонската полиция.

И още нещо, нещо хубаво този път: мислех си, че може би съм на път да се влюбя.

Но това е друга история, за друг път.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.